

31570, II, C, 9.

d

Vijolice

bratom in sestram

družbe vednega češenja

svetega Jožefa

nabral

Janez Volčič,

duhoven Ljubljanske škofije.

Z dovoljenjem visokočastitljivega Ljubljanskega knezo-škofijstva.

V Ljubljani.

Prodaja založnik Matija Gerber.

Natisnil R. Milic.

1880.

LN=030007659

Izročilo.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

(I. Mojz. 41, 55.)

☉ sveti Jožef! večletna želja, da bi v tvojo čast saj kaj malega storil, naj bo razodeta s tem, da ti darujem to revno delce svoje. Ne zaverzi ga; temuč blagoslovi ga; da vsi Slovenci, ki so od nekdanj te svojega patrona zvolili, te po tem navodu s ponovljeno vnemo, v tvoji bogoljubni družbi zbrani, častijo, se tvoji mogočni priprošnji izročujejo, da se enkrat po srečni smerti tam v nebesih s tvojo preblazeno nevesto Marijo, s teboj in z vsemi nebeškimi prebivavci vso večnost veselijo. O presrečni rednik Zveličarja našega, sprejmi tudi nas vse v svoje posebno varstvo!

Opomba. Pri spisu teh bukvic sem porabil, s posebnim privoljenjem č. g. dr. Jožefa Deckert-a, ki je župnik v Weinhaus-u na Dunaji, njegove spise: „Andacht zum hl. Josef“ in druge. — Se ve da zgledi, v teh premišljevanjih navedeni, imajo le človeško veljavo.

Častimo svetega Jožefa.

Častili bomo svetega Jožefa bolj, kakor smo ga do zdaj častili. Za preblaženo Devico Marijo, kdo zasluži bolj češen biti, kakor sveti Jožef? Sveti Jožef je za Marijo naj imenitniši, naj veči, naj mogočniši svetnik. To nas uči Jezus Kristus sam, ko mu je bil trideset let pokoren, da ga je kot svojega očeta častil in ubogal. To nam kaže Marija, preblažena Mati Jezusova, ki ga je častila in spoštovala kot svojega ženina in moža. To nam kažejo angeli Božji, ki so tolikrat z njim občevali. To nam spričuje

veliko svetnikov, ki so ga priserčno častili in se njegovi priprošnji priporočevali.

To nam spričuje sv. katoliška cerkev, ki tega velicega svetnika vedno visoko časti. Njegove velike sprednosti so popisovali in poveličevali v svojih spisih že cerkveni učeniški prvih časov, sv. Avguštin, sv. Jeronim in drugi. V prvih časih keršanstva pa češenje svetega Jožefa ni bilo tako očitno, ne tako slovesno, kakor je današnje dni. Vendar je bilo vse, kar vemo od svetega Jožefa, že nekdanje znano; le serca vernih se ni polastilo, ker čas za to še ni prišel. Sveti Jožef je bil odločen mladosti Gospoda našega Jezusa Kristusa in njegovo ime nam je zapisal sveti Matevž v začetku svojega evangelija. Dva evangelista ga še ne imenujeta, in tretji ga v rodbinskih bukvah le memogredoč opomni. Tudi ustno izročilo je ohranilo le nekaj, še to zelo

temnih spominov, ki se opirajo le na to, kar nam sv. Matevž pové.

Kolikor je iz cerkvenih zgodb znano, se je češenje svetega Jožefa očitno pričelo v Avignon-u, bogoljubnem mestu na Francoskem. Tam, kjer je spokorna Magdalena v samoti veliko let preživela, kjer je njena sestra sv. Marta v družbi nedolžnih devic slavo Božjo prepevala; kjer je njen brat Lazar, kterega je Gospod od mertvih obudil, prvi škof bil; tam je bil naj prej očitno češen sveti Jožef, kateri je prečudno združeval sv. pobožnost obeh sestrá, ko je bil rednik Jezusov. Tu se je njegovo očitno češenje pričelo, da bi se o svojem času po vsem katoliškem svetu razširilo. Pobožni, visoko učeni Gerzon je bil prvi očitni častivec svetega Jožefa. Za njim je temu češenju veliko pripomogla sv. Terezija. Med keršansko ljudstvo pa je razširil češenje svetega Jožefa posebno vspešno

sv. Frančišek Salezij. V prežalostnem času nesrečnega luteranskega krivo-verstva so očetje Jezusove družbe učili in s pridom priporočevali pravovernim kristjanom češenje svetega Jožefa. Menihi in nune so to češenje z veseljem sprejeli. Ljudstvo se je tega češenja poprijelo. Mladost si je svetega Jožefa patrona izvolila, da je v njegovem varstvu ložej čisto, nedolžno živela. Stari so v tem češenji mir in vdanost v voljo Božjo dobivali. Sv. Sulpicij je mašnike vabil, da so združeno častili svetega Jožefa. In ko je imenitna družba Jezusova silno bila preganjana, so njeni, po vseh krajih razkropljeni udje pomoči in tolažila iskali v češenji svetega Jožefa, ter so posebno njegovo sveto serce začeli častiti.

Tako so častili Gospodovega rednika veliki in mali, učeni in priprosti, duhovni in svetni. In kodarkoli se je oznanoval sv. evangelij in se je

Marija častila, povsodi je bil češen tudi sveti Jožef. In ko je to lepo češenje po vsi Evropi se razširilo, se je pričelo tudi v Ameriki ter je pobožnim misijonarjem bilo imeniten in zdaten pripomoček k spreobračanju celih divjih narodov, ki so v lepih pesmih čast in slavo tega velicega svetnika Božjega očitno oznanovali, ter so njemu v čast postavili več prekrasnih cerkev v novem svetu.

Posebno pa se širi češenje svetega Jožefa po vsem keršanskem svetu, odkar je sv. oče Pij IX., tolikanj slavnega spomina, 8. Grudna 1870, v veliko veselje vseh pravovernih kristjanov, svetega Jožefa povzdignil in imenoval patrona vesoljni cerkvi in tako vsem priporočil, da ga vsi posebno častimo in na pomoč kličimo.

Kedarkoli pa je šlo za kaj dobrega, Slovenci nikdar niso bili zadnji. Tudi češenje svetega Jožefa je bilo v starodavnih časih razširjeno po naši

1**

ljubi domovini. Kdaj so si ga naši prededje patrona celi deželi zvolili, ne morem natanko pozvedeti. Očitni praznik svetega Jožefa je vpeljal že Papež Sikst IV. leta 1481. In Gregor XV. ga je leta 1621. zapovedal vesoljni cerkvi. V Ljubljani je bila imenitna bratovšina Jezusa, Marije in Jožefa, ktero so sploh le bratovšino svetega Jožefa imenovali. Ta bratovšina je bila v cerkvi svetega Jožefa, ktero so oskerbovali menihi, bosi avguštinarji, in ta cerkev je bila na prostoru, kjer je zdaj velika bolnišnica. „Cerkev sv. Jožefa na velikih cestah“ so jo imenovali. Papež Inocencij XI. je poterdil to bratovšino na prošnjo XII. Ljubljanskega škofa Jožefa žlahtnega Rabata leta 1679. Imela je ta bratovšina več popolnih in prav veliko nepopolnih odpustkov. (To pove „Marjanski Kempenzar“, natisnjen v Ljubljani 1769.) Ta bratovšina je bila tudi po deželi razširjena. Ena po-

družnica te bratovšine je bila v Šmarjeti na Dolenjskem in sicer pri podružnici na Vinoverhu, ki je svetemu Jožefu posvečena, kjer je bil tudi privilegiran altar. Nesrečni duh osemnajstega stoletja je veliko dobrega porušil, pa veliko hudega napravil. In takrat je bila tudi ta bratovšina zaterta. Sem ter tje se še dobi kak listek s čerkami *J. M. J.* in s kratko priporočivno molitvico, kakoršnega so udje te bratovšine pri sebi nosili, ali ga na hišnih vratih ali pri svoji postelji pribitega imeli.

In ta bratovšina je v Šmarješki duhovniji zopet oživljena, in je s privoljenjem v. č. Ljubljanskega škofijstva ravno na poglobitni praznik svetega Jožefa, 19. Sušca 1880, združena z veliko bratovšino svetega Jožefa pri duhovnijski cerkvi sv. Roka v Rimu.

Namen te bogoljubne družbe je, oživljati in pospeševati češenje in posnemanje svetega Jožefa, da dosežemo

njegovo mogočno varstvo v življenji, in zlasti še zadnjo uro. Kdorkoli je ud te bogoljubne družbe, se lahko vdeleži vseh odpustkov, kateri so podeljeni veliki bratovšini svetega Jožefa v Rimu. Vse te duhovne dobrote in posebne pravice, pa tudi pogoje so naznanjene na sprejemnem listku, katerega vsak ud dobi pri vpisovanji v to družbo. —

Nekteri udje te družbe nosijo tudi pas svetega Jožefa, da se še posebno izroče varstvu njegovemu. Vendar ni nihče zavezan, ta pas nositi. Že stari cerkveni pisatelji omenijo tega pasa. (Bollandisti 19. Sušca str. 109.) Pobožna nuna v Antverpenu je terpela tri leta hude bolečine. Vsi zdravniki jej niso mogli pomagati. Posebno je pa častila svetega Jožefa. Prosila je, da so jej dali malo, na priprošnjo svetega Jožefa blagoslovljeno vervico, s katero se je opasala. In ko opravi še devetdnevnic v čast sve-

temu Jožefu, je po hudih bolečinah na enkrat ozdravela in še sedem let živel. To se je zgodilo leta 1659.

Ko so v Veroni na Laškem leta 1842. slovesneje častili svetega Jožefa in so mu posvetili celi mesec Sušec, so se spominjali tudi tega čudeža s pasom. Več bolnikov je prosilo, da so jim preskerbeli takih blagoslovljenih pasov. In mnogi, z njim opasani, so v zaupanju na priprošnjo svetega Jožefa ozdraveli, in se vdeležili še posebnih milost Božjih; zlasti še so zadobili moč zoper nečistega duha. Bila je v Veroni celó vstanovljena posebna „bratovšina pasa svetega Jožefa“, ktero so sv. oče Pij IX. 19. Sušca 1860 poterdili in z mnogoterimi odpustki obogatili. Tudi teh odpustkov se udje naše bratovšine lahko vdeležijo.

Ko pa bogoljubna družba svojim udom izročuje pas svetega Jožefa, ima namen, dati ga kot orožje v brambo čistosti, kot znamenje, s katerim se od-

likujejo njeni udje med drugimi kristjani. Zatorej si bo vsak opasani prizadeval, ohraniti sveto čistost, tako, da se bo ogibal vsake nevarnosti, ki zamore sveto čistost omadeževati, in da bo vedno in povsodi razodeval posebno modrost, da bo pogosto prejemal sv. zakramente, in se še posebej priporočal svetemu Jožefu, da mu s svojo priprošnjo pomaga, da sv. čistost neomadežano ohrani.

Velike in mnoge duhovne dobrote se nam ponujajo v tej bogoljubni bratovšini. Ker se Slovenci radi poprimejo vsega dobrega, tudi tega pripomočka keršanskemu življenju v nemar pustili ne bodo. Ker je pa ravno premišljevanje življenja svetnikov Božjih zares tudi dober pripomoček, da pobožno, bogoljubno živimo in v dobrem napredujemo, zato podam vsem ljubim Slovencem, zlasti pa še bratom in sestram naše bratovšine svetega Jožefa, te bukvice, v katerih

je popisana čast in slava, pa tudi moč našega patrona. Mislím, da sem jim dal pravo ime „Vijolice“. Kakor so vijolice ponižne, pa tolikanj ljubljene, lepo dišeče spomladanske cvetlice; tako naj bi bili ponižni, bogoljubni vsi, ki jih bodo prebirali in se mogočnemu varhu, svetemu Jožefu, priporočevali; da on, ki je tako blizo pri Jezusu in Mariji, nam je vedni pomočnik, posebno še zadnjo uro našega življenja.

Jezus, blagoslovi ti to delo,
 Da bo mnogoteri vspeh imelo! —
 Skerbi, Mati Božje milosti!
 Da tvoj ženin vredno se časti! —
 Sveti Jožef, bodi nam vodnik,
 Zadnji dihljej pa naš pomočnik!

I. Del.

Češenje svetega Jožefa.

Mesec,

svetemu Jožefu posvečen.

ušec, prvi spomladanski mesec, je posvečen svetemu Jožefu, redniku Gospoda našega Jezusa Kristusa; ker ta mesec obhajamo poglavitni praznik tega častitega očaka. Otroci Marijni posvetijo svoji Gospej, deviški Materi Božji, ne le vsako saboto, ampak posebej celi naj lepši mesec, Veliki Traven, ktereга tako radi že sploh Marijin mesec imenujemo. Tako tudi pravi častivci sve-

tega Jožefa niso še zadovoljni s tem, da svojemu mogočnemu patronu posvetijo vsako sredo; ampak oni odločijo v njegovo češenje tudi celi, in sicer prvi spomladanski mesec Sušec. In sv. katoliška cerkev poterjuje in priporočuje to pobožnost. Sv. oče Pij IX., tolikanj slavnega spomina, je to češenje poterdil 26. Mal. Travnja 1865. ter je vsem vernim, kateri mesca Sušca v čast svetemu Jožefu vsak dan kako pobožno premišljevanje opravijo, dodelil 300 dni odpustka za vsak dan, in enkrat v mescu pa popolni odpustek po vredni prejemi sv. zakramentov. Ta pobožnost je pač naj lepši priprava na praznovanje Marijnega mesca, ki je posvečen češenju preblažene Device Marije in prečiste neveste svetega Jožefa.

S to pobožnostjo gremo od ženina k nevesti — po Jožefu k Mariji — in kakor so prijazne vijolice napovedovavke prelepega cvetja v Marijnem

mescu; tako je češenje svetega Jožefa resnično znamenje prave ljubezni do Marije, pa tudi zagotovilo pobožnega kristjana. „Kdo se zamore spominjati kraljice vseh angelov in Deteta Jezusa, in bi se ne spomnil svetega Jožefa, ki jima je bil tako zvesta podpora?“ vpraša sv. Terezija.

V ta namen so pisane naslednje premišljevanja, da dajo častivcem svetega Jožefa mali povod, kako naj mesec Sušec Bogu dopadljivo, sebi zveličavno obhajajo. Lahko se pa te premišljevanja porabijo tudi za „Marijne Šmarnice“; saj se bomo preblaženi Materi Mariji gotovo prikupili, ako tudi v njej posvečenem mesecu častimo svetega Jožefa, njenega prečistega ženina in prezvestega varha.

Naj bo pa to premišljevanje ob enem majhen šopek lepo dišečih vijolic, ktere svetemu Jožefu v vsi ponižnosti podajmo s priserčno željo, da bi se med Slovenci češenje sve-

tega Jožefa na novo oživilo in se po naši ljubi domovini urno razširilo in vedno množilo.

O kako obilnih milost se lahko vdeležimo, ako celi mesec častimo svetega Jožefa! Njegova moč v nebesih je velika. Njegove priprošnje Sin Božji ne bo zavergel. In kako bi kaj odrekel njemu, kateri ga je v tem življenji redil in hranil, kateremu je bil Gospod trideset let pokoren, kterega je svojega očeta imenoval!

Da bo pa ta pobožnost v čast svetemu Jožefu zares koristna, moraš, ljuba duša keršanska! že ene dni poprej misliti, ktera milost Božja ti je naj bolj potrebna. In za to posebno milost prosi svetega Jožefa vsak dan, in v ta namen daruj posebej Bogu vse svoje molitve, vse svoje djanje in nehanje.

Ako imaš kako podobo svetega Jožefa, postavi jo ta mesec na očiten kraj, napravi mali hišni altarček, ali

vsaj ozaljšaj, kolikor premoreš, to podobo, in če ti je mogoče, prižgi majhno svetilnico pred podobo, vsaj vsako sredo in v praznik svetega Jožefa.

Pred to podobo opravi zjutraj in zvečer svoje molitve; preberi pre-mišljevanja, ktere v teh bukvicah za vsaki dan posebej imaš. Pokliči čez dan večkrat, pa prav priserčno, pre-sladke Imena: Jezus, Marija, Jožef! Ako ti je mogoče, bodi vsaki dan pri sv. maši. Sprejmi s privoljenjem svojega spovednika večkrat sv. Obhajilo, morebiti vsako sredo; posebno pobožno še na god in praznik svetega Jožefa. — Ako ti je mogoče, obiši na večer presveto Rešnje Telo; moli ga poniž-no; in pozdravi tudi Marijo in sve-tega Jožefa. — Daj v čast svetemu Jožefu kaj vbogajme; odloči si en post v čast svetemu Jožefu.

Konec mesca pa si zvoli svetega Jožefa v svojega patrona in varha za celo svoje življenje, ter mu obljubi,

da ga hočeš vsak dan počastiti, vsak dan se mu priporočevati, in da hočeš še druge napeljevati, da tega velicega svetnika za naprej bolj častijo. Izroči sebe, vse svoje, celo hišo, ali kar svojega imenovati zamoreš, vse izroči njegovemu posebnemu varstvu. Priporoči mu sv. cerkev, svetega očeta, rimskega papeža. Vsak dan ga prosi, naj ti sprosi srečno zadnjo uro; sej je on patron umirajočih.

Kdor tako obhaja celi mesec v čast svetemu Jožefu, ga gotovo ne bo zastonj častil, ga ne bo zastonj na pomoč klical. Sej pravi sv. Terezija: „Ne spominjam se, da bi bila svetega Jožefa kaj prosila, in bi ne bila prejela“.

Molitev

pred vsakdanjim preišljevanjem.

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! (100 dni odp. Pij IX.)

Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas! (100 dni odp. Pij IX.)

Češeno bodi sveto in neomadežano spočetje Device Marije! Oče naš . . . 4 Češena si Marija . . . Čast bodi Očetu . . .

Se trikrat ponovi. (300 dni odp. Pij IX.)

Molimo.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o naša ljuba Gospa presvetega Jezusovega Serca! Ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah; temuč reši nas vselej vseh nevarnost, o preslavna Gospa

presvetega Serca Jezusa, tvojega Sina.

O sveti Jožef, ti veliki očak! Bog te je zvolil in postavil gospodarja naj svetejši in naj imenitnejši družini, kar jih je bilo kdaj na zemlji. In zdaj si z Marijo, svojo preblaženo nevesto, naj bližej Božjega sedeža. Oh, ozri se z visocih nebes milostno tudi na nas in sprejmi še nas v svoje posebno varstvo!

O sveti očak, ti ogledalo žive vere in vseh naj popolnših čednost! mi te zvolimo danes svojega posebnega varha in pomočnika. Ti, ki si tako blizo tam pri Jezusu in Mariji, nam s svojo mogočno priprošnjo

sprosi to veliko milost, da se obvarujemo vsega pohujšanja in vsega zapeljevanja tega sveta in da svojemu Bogu stanovitno služimo. Prosi in sprosi nam, da v sveti ljubezni živimo, drugi drugemu k dobremu pripomoremo, da v tvojem varstvu uživamo sladkost tistega miru, kterega je Jezus svojim zvestim učencem obljubil. Sprosi pa še to posebno milost, za katero ta mesec vsak dan posebej prosim . . .

Ob smertni uri pa mi pripelji Jezusa in Marijo na pomoč ter nas z Marijo, svojo prečisto nevesto, spremi pred sodnika, da nam bo na vajno priprošnja milostljiv, in nas vzame v svete

nebesa, da ga z Marijo in s teboj vekomaj hvalimo in uživamo. Amen.

Po premišljevanji.

O sveti Jožef! ti si kot skerbni oče in varh z vso zvestobo povsodi spremljeval nebeško Dete Jezusa in njegovo preblaženo Mater Marijo, o ponižno in priserčno te prosimo, bodi tudi nam vodnik in varh na vseh naših potih. Ne priпусти, da bi kdaj zašli od prave poti svete čednosti! Vodi nas; varuj in obvaruj nas vsake nevarnosti! Podpiraj nas, da ne omagamo, da pridemo v deželo živih, da se s teboj in s tvojo preblaženo nevesto Marijo, v

družbi vseh svetnikov vekomaj
veselimo v Gospodu, svojem
Zveličarji. Amen.

O Jezus, Marija, Jožef!
stojte nam na strani našo smertno
uro, in sprejmite milostljivo našo
ubogo dušo. Pomagajte nam
tisti pregrozoviti trenutek, da
bo naš zadnji zdihljej: Jezus,
Marija, Jožef!

O Marija, o sveti Jožef!
sprosita nam s svojo mogočno
priprošnjo mirno, srečno in sveto
smert, ki je draga v očeh Go-
spodovih!

(Za srečno zadnjo uro in milost-
ljivo sodbo, v čast Materi Božji in sve-
temu Jožefu):

Oče naš . . . Češena si
Marija . . . Čast bodi . . .

Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje serce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, pomagajte mi v zadnjem smertnem boji!

Jezus, Marija, Jožef, naj se moja duša loči z vami v miru! (300 dni odp. Pij VII. 1817.)

Naša ljuba Gospa presvetega Serca, prosi za nas! (100 dni. Pij IX.)

Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas! (100 dni. Pij IX.)

(Ako ti je mogoče, moli še litanije v čast svetemu Jožefu ali v čast Materi Božji.)

Premišljevanja.

1.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Katoliška cerkev visoko časti svetega Jožefa.

„Tako se časti, kogar hoče kralj počastiti.“ (Est. 6, 9.) S temi besedami je kralj Asver povzdigoval in slavil svojega zvestega služabnika Mardoheja. Veliko bolj pa veljajo te besede naj zvestejšemu služabniku Božjemu — svetemu Jožefu. Slavljenje tega imenitnega očaka se posebno v naših časih po vsem kersanskem svetu lepo širi. Po pravici o njem rečemo: „Tako se časti, kogar hoče kralj počastiti.“

Za Marijo, neomadežano Porodnico Božjo, ne častimo nobenega svetnika tako slovesno in tako razno-terno kakor svetega Jožefa, rednika našega Zveličarja in čistega ženina njegove preblažene Matere Marije.

V njegovo češenje je postavljenih več praznikov, ktere obhaja sveta katoliška cerkev po vsem keršanskem svetu. Zmed vseh presrečnih nebeških prebivavcev je on edini, ki ima to posebno čast, da njegovo ime tako radi pridevamo presvetima Imenoma Jezusa in Marije. O kolikrat pobožni kristjani zakličejo: Jezus, Marija, Jožef! Kdo si ne želi, da bi bile te presladke Imena njegove zadnje besede?

Ko pobožni Marijni otroci vsako saboto prečešeni Materi Božji posvetijo, častijo posebno vsako sredo svetega Jožefa. In kakor Gospodovo Mater celi in naj lepši mesec slavijo, tako v češenje Gospodovega rednika

tudi celi in prvi spomladanski mesec odločijo.

Rimski papeži so zares radodarno odperli zaklade svete cerkve vsem, ki tega slovečega svetega očaka častijo in na pomoč kličejo. Njegovo premilo podobo pobožni verni kaj radi postavljajo zraven podobe Jezusa in Marije. V mašnih in drugih cerkvenih molitvah ga sv. cerkev vselej pred sv. aposteljni in pred drugimi svetniki imenuje. Poseben odpustek deli mašnikom, ki pred darovanjem sv. maše molijo kratko molitvico njemu v čast.

Vse umetnije si prizadevajo, in povečujejo tega velicega svetnika in slavijo njegove čednosti. Podobarji in malarji nam kažejo njegovo preljubeznjivo podobo, nam pred oči stavijo razne prigodbe njegovega življenja.

Vse stoletja so zgovorni častivci oznanovali njegovo pravičnost in povzdigovali njegove visoke sprednosti. V prvih časih je bil sv. Avguštin;

potem sv. Janez, Zlatoust imenovan; sv. Bernardin Senenski; modri pečatnik Gerzon; serafinska mati Terezija, ki je v svojem življenji tolikokrat skušila dobroto in moč svetega Jožefa; sv. Frančišek Salezi, ki mu je svoje naj imenitniši delo posvetil. Koliko imenitnih in učenih govornikov je današnje dni, ki poveličujejo svetega Jožefa in širijo češenje njegovo!

Kako radi in s kolikim vspehom se zatekajo ljudje v svojih nadlogah in britkosti k svetemu Jožefu! Kralji in knezi mu skazujejo svoje češenje; se mu očitno zahvaljujejo za prejete dobrote. Papeži ga častijo. Mesta in vasi, kraljestva in dežele in po sv. misijonih na novo ustanovljene keršanske srenje se izročujejo njegovemu mogočnemu varstvu. Pobožne družbe si ga volijo svojega varha. O koliko jih je, ki imajo njegovo ime, ter si prizadevajo posnemati ga v njegovih čednostih. Vesele in srečne

so matere keršanskih družin, ki ga volijo patrona svojim otrokom, ktere jim je mili Bog dal, da jih varuje v sveti nedolžnosti, kakor je v svojem življenji varoval Jezusa, predragi zaklad, kterega je nebeški Oče njegovi skerbi zročil. In papež Pij IX. blaženega spomina, ga je 8. Grudna 1870 povzdignil k časti vesoljnega patrona sv. cerkvi.

Vendar češenje svetega Jožefa ni še do verha prišlo, da bi ne moglo še večji biti, ali da bi ne moglo še bolj se širiti. Ne; le premalo še poznamo in zato preslabo častimo tega tako imenitnega svetnika, kterega je sam Bog tako visoko počastil. In to češenje se posebno današnje dni množi in se bo gotovo le še množilo in toliko bolj rastlo, kolikor bolj bomo spoznali visoko imenitnost njegovo in kolikor bolj se bomo prepričali njegove dobrote in moči njegove priprošnje. Že ime „Jožef“ nam je za to porok

in dober pomen; ker „Jožef“ se po naše pravi: „Rast“.

Duhovna vaja: Prosi danes svetega Jožefa, naj ti z Marijo, s svojo prečisto nevesto, sprosi pri Jezusu eno posebno milost, katero si moraš sam odbrati, ktera se ti zdi naj bolj potrebna, da bi dosegel svoj namen in enkrat v nebesih gledal, kako visoko, kako blizo Božjega sedeža je sveti Jožef. In za to milost vsaki dan tega mesca posebej poprosi svetega Jožefa in ljubo Mater Božjo. — Katero milost boš zvolil? Kaj ali česa boš prosil ta mesec svetega Jožefa in Marijo, prečisto Devico?

Zgled.

Sveti Jožef, varh zapušenim sirotam.

Mladoletna hčerka je zgubila svojega očeta. Bilo je to na Francoskem. Tako nanagloma je mož umerl,

da ni mogel nič vrediti svojih časnih reči. Te časne zadeve njegove so bile pa silno zmešane. Uboga zapušena sirota, sama, brez vsake pomoči, je v prvem trenutku mislila, da vse premoženje očetovo se bo pozgubilo in ostala bo naj večji reva. Bila je deklica pobožna častivka svetega Jožefa. V tej svoji zapušenosti je svojo zares obupljivo težavo s otroškim zaupanjem izročila svetemu Jožefu. Njena prošnja je bila tako priserčna, kakor velika je bila njena britkost. Zaupljivo, vendar ne prederzno, se je izročila v varstvo gospodarju sv. družine, ter ga je le ponižno prosila, naj njeno prihodnost on preskerbi. In glej! sveti Jožef je še več storil. Vse je tako prečudno vredil, da so prihodki tej njegovi ponižni služabnici se dvakrat pomnožili. Neka kmetija, ki je bila prav slaba, je bila čuda drago prodana. Sto in sto reči, vsaka za se le majhna, vse skupaj pa vendar zdatne, je v

tej silno zamotani zapuščini prečudno pokazalo veliko moč svetega Jožefa, ki je to siroto v svoje varstvo vzel. Naj bi bila tudi zahvala tako velika, kakor je zadobljena milost velika!

(Iz pisma do vrednika Propagateura 20. List. 1864.)

2.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Z versko resnico neomadežanega Marijnega spočetja je povikšana tudi slava svetega Jožefa.

Slava svetega Jožefa, že poprej velika, se posebno širi, odkar je neomadežano spočetje preblažene Device, njegove prečiste neveste, v versko resnico povzdignjeno.

Marija, naša ljuba Gospa, je nedosegljiva v vseh svojih sprednostih.

Edina je v svoji velikosti. Ona sama je neomadežana v svojem spočetju. Ona je Mati; pa njena rodovitnost je kronana z najlepši cvetlico nedolžnega devištva. Ona je vedna Devica; pa njeno devištvo je kronano s predragim sadom materstva. Ona je Kraljica; in njeno kraljestvo je tako veliko, kakor velik in širok je celi svet. Ona je blažena od Boga samega; preblažena med vsemi ženami. Edina je med ženami; edina med devicami; edina med kraljicami; njej ni nobena enaka. — In sveti Jožef je mogel zares posebne zasluženja imeti, da je bil ljubljenec tako visoko povzdignjene, s tolikimi sprednostmi obdarovane stvari Božje.

Mogel je, bolj kot angeli, čist biti, da je toliko časa in v toliki priserčni prijaznosti z njim živeti hotla presveta Devica, ki se je prestrašila celo pri pogledu velicega angela Gabriela.

Že naprej odločena milost Božja, kakor mislijo pobožni in učeni možje z veljavnim Gerzonom, je svetega Jožefa že v maternem telesu posvetila, mu vsako poželjivost ugasnila, ter mu misel vcepila, da se je Bogu posebno posvetil z obljubo vednega devištva.

Sv. Duh pravi: „Srečen mož, ki ima dobro ženo“ (Sir. 26, 1.). Koliko stopnjo popolnosti je pač sveti Jožef imel, da je bil zmed vseh svetnikov zvoljen ženin tisti nepremerljivi Devici, ki je bila zavoljo svojih prečudnih sprednost vredna mati biti edinorojenega Sinu Božjega!

Se ve da je bila Marija, Mati Sinu Božjega, ktero le njen Božji Sin v zasluženji preseže, sto in stokrat svetejši, kakor sveti Jožef. Vendar moremo pa spoznati, da ta sveti očak je imel čednosti, ki so bile v nekaki gotovi primeri z Marijnimi čednostmi; sej je le tisti zakon zares srečen, v katerem se združita mož in žena ena-

kega mišljenja in enakega duhovnega življenja.

Res in naslednje je torej, da verska resnica neomadežanega spočetja, ki je Marijno čast tako visoko povzdignila, je pomnožila tudi čast svetemu Jožefu, ki je mogel biti toliko čistejši in toliko popolniši, kolikor bogatejši vseh darov natornih in čeznatornih je bila njegova prečista nevesta.

To je sklep previdnosti Božje, da se poveličanje Marije in Jožefa vedno množi do konca sveta. Noben del bogoslovja, pravi O. Faber, se ne bo več toliko širil in razcvetal, kakor nauk o češenji preblažene Device. V zadnjih časih svete cerkve bo spoznanje Marijnih sprednost tako veliko, da bi se zdaj mi le čudili. Pobožna nuna Marija d' Agreda se v svojih prelepih spisih pritožuje, da cerkveni pisatelji tako boječe pišejo o slavi Matere Božje in to boječnost pripisuje pomankljivosti prave pobožnosti. In

že sv. Avguštin pravi, da le moliti ne smemo Marije; sicer pa jo hvalimo in povelečujemo, kakor in kolikor hočemo in premoremo.

Ko torej Marijo s prelepim primkom „neomadežana Devica“ častimo, ne pozabimo tudi ob enem povelečevati njega, ki se veseli vsega, njegovi prečisti nevesti skazanega češenja.

Ni se nam treba bati, da bi s tem manjšali češenje Marijno. Skušnja uči, da častivci svetega Jožefa so pobožni otroci Marijni. Sej nihče se ne loči Božjega Zveličarja, ako ljubi Marijo, njegovo presveto Mater. Tako gotovo ljubi Marijo, kdor ljubi in časti svetega Jožefa.

Nasprotna ljubezen, ki veže Jezusa, Marijo in Jožefa, jih edini v eno Serce. To bo storilo tudi češenje, ktere vse tri v našem sercu edini.

Duhovna vaja: Danes trikrat pozdravi neomadežano nevesto svetega Jožefa, preblaženo Devico in pobožno

zdihtuj: „Češeno bodi presveto in ne-
omadežano spočetje Device Marije!
In češen bodi sveti Jožef, njen pre-
čisti ženin!“

Zgled.

Moč svetega Jožefa.

Od družbe sv. Vincencija na Fran-
coskem piše časopisu svetega Jožefa, ki
se mu pravi Propagateur:

3. dan Listopada 1863 gre 73
let stara žena po hišnih stopnjicah,
in mertud jo tako hudo zadene, da
se nič ne zave; le sterma gleda in
govoriti ne more. Vsa hiša je bila
v veliki skerbi. Urno pošljejo po
zdravnika; pa tudi priserčno kličejo
na pomoč svetega Jožefa, patrona
umirajočim. V njegovo češenje ob-
ljubijo eno sveto mašo. Dva majhna
otroka, vnuka stare žene, poklekmeta
v bližnji sobi pred malo podobo sve-

tega Jožefa in z otroškim zaupanjem prav priserčno molita. Tudi svečico prižgeta pred podobo.

Zdravnik pride; pregleda bolno; pa spozna, da ni nobenega upanja več, da bi se še zavedela. Velika je bila žalost v celi hiši. Sveti Jožef! pomagaj naši ubogi materi; sprosi jim zavednost in dar jezika, da se vendar pred smertjo še spovedati zamorejo. Sej ne zahtevamo njenega ozdravljenja; le to milost prosimo, da se spovedo.

Tako je zdihovala v priserčni molitvi vsa užaljena in preplašena družina. Mašnik pridejo, da bi umirajočo previdili. Nezavedna je žena in urno jej podelijo le sv. poslednje olje. Težko bo to noč preživela, pravijo mašnik, ko odhajajo. To je bilo ob poli osmih zvečer.

Po sprejemi sv. poslednjega olja se je bolna umirila, kakor bi spala. Drugo jutro, 4. Listopada, bila je sreda, svetemu Jožefu posvečen dan, ob šestih

zjutraj, se prebudi ter se popolnoma zavé. Vse znamenja mertuda so zginile. Sveti Jožef jo je ozdravil. — Zdravnik, spet poklican, da bi stari ženi pomagal, se ne more prečuditi, in le pravi, da tega čudnega ozdravljenja razumeti ne more.

Tudi mašnik pridejo na vse zgodaj, ter mislijo gotovo merliča dobiti. Koliko pa je tudi njihovo začudenje, ko slišijo in vidijo, kaj se je zgodilo! Srečno ozdravljena se še tisti dan spove, in drugo jutro pa prejme tudi sv. obhajilo. Zdaj pa je zdrava, bolj ko poprej; ker poprej je bila vsa zatekla in eno roko je imela že dalj časa mertudno; pa vse to je prešlo. Vsi ljudje po mestu so se čudili, ko so to zvedeli.

3.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Verska resnica neomadežanega spočetja je Serce svetega Jožefa razveselila.

Poveličanje, s katerim je bila počešena preblažena Devica Marija z versko resnico neomadežanega spočetja, je gotovo Serce svetega Jožefa nezumno razveselilo; sej noben človek ni bolj spoznal, kakor on sam, kako po pravici je bila visoko častita devica z naslovom „Neomadežana“ počešena. In predenj se je razglasil ta izrek, kateri je vesoljno cerkev s tolikim veseljem prenapolnil — in ko bi bilo to mogoče, da bi se bila sveta cerkev na zemlji s poveličano cerkvijo v nebesih posvetovala, o s koliko radostjo in s kakošnim veseljem bi bil sveti Jožef svoji prečisti nevesti spričevanje

dal in spoznal, da naj manjši grešne sence ni zapazil nad njo vseh trideset let, ktere je v naj lepši priserčnosti z njo preživel; da je le vidil, kako je vselej storila le, kar je bilo naj popolniši, Bogu naj dopadljivši; da je imela vedno pred očmi le Božjo čast in da čistosti njenega namena ni skalila nobena, še neprostovoljna misel ne.

Ta preblaženi Devici skazana čast je povikšala tudi srečo svetemu Jožefu; sej noben svetnik od prečastite Matere Božje ni prejel toliko milost, toliko vdanosti, kakor sveti Jožef; noben ni bil v tako tesni in prečisti zvezi z njo, kakor on. Zadosti je, ako s sv. Bernardinom Senenskim rečemo, da je Marija Jožefa z naj drajšimi darovi obogatila. Deviška nevesta mu je podarila svoje Serce, živo svetišče Boga samega, da s tem zakladom obogaten, je lahko po pravici rekel: „Serce Marijno, to naj ljubeznjivši, vse ljubezni naj vrednejši Serce, je moje“.

In ona, deviška Mati, je v roke svojemu ženinu položila Jezusa, sad drevesa življenja, vir vsega blagoslova.

Vzemimo si k sercu misli in čutila svetega Jožefa. Hvalimo Boga in veselimo se slave naše nebeške Matere in Gospe. In ko smo v svoje veselje doživeli oznanjenje te verske resnice, ki je krona vseh Marijnih sprednost, se res spodobi, da hvalimo in častimo Boga za to milost. Zedinimo se s svetim Jožefom, pa prosimo ga, naj nadomesti naše slabe moči in naj naši nebeški materi naznani naše vošila in našo vdanost.

O zares tolaživni izrek, ki si pričakovanje osemnajstih stoletij dopolnil! Ti skrivnostna mavrica, ki napoveduješ nam ubogim grešnikom nov izliv milost in usmiljenj Božjih, ti poživljaš mojo vero, ti vterjuješ moje upanje, ti vnemaš mojo ljubezen!

O Marija, brez madeža vsega greha spočeta, zagerni našo zagreše-

nost s plajšem svoje nedolžnosti; skrij nas v svoje deviško Serce; zabrani peklenki moči, ki nas hoče od tvojega Serca odtergati. Tvoja nebeška lepota naj nas prevzame; tvoje veličastne čednosti naj nas na se vlečejo; tvoje varstvo naj nas obdaja! Ves svet naj bo kot tempelj, v katerem naj se razlega tvoja slava, kjer se strinjajo vsi glasovi, vse serca, da tebe častijo in veselo spoznajo: Verujem v tvoje neomadežano spočetje!

Pa češenje preblažene Device Marije se ne more razvijati, da bi ne bilo zedinjeno s priserčnim češenjem svetega Jožefa. Marija in Jožef imata svoj gotov delež v Božji skrivnosti včlovečenja Gospodovega; Marija je Mati Sinu Božjega; sveti Jožef pa je varh njene deviške časti in rednik Božjega Deteta; zato ni mogoče ju ločiti. In posebno češenje svetega Jožefa je pravi nasledek razvijanja češenja preblažene Device Marije.

To češenje deviškega ženina Device Marije pa ni le spodobno in pravično; to je blažen studenec nove pomoči njegove, katero je sam Sin Božji v njegove roke položil.

Duhovna vaja: Danes moli prav pobožno angelsko češenje. Pristavi še trikrat: Čast bodi Očetu . . . da Boga zahvališ za preblaženi Devici Mariji podeljeno sprednost čistega spočetja.

Zgled.

Dvoje ozdravljenj.

V Klermontu na Francoskem je pod varstvom „neomadežanega spočetja“, hiša, v kateri izrejajo dobre deklice. Neka deklica iz te hiše je šla za nekatere dni na svoj dom. Slišala je, da pri sosedovih so ravno kar pomerli štirje otroci za vratno boleznijo, ki jej davica pravijo, in je

nalezljiva. Edino dete je še živeló; pa tučⁱ to je že bilo zbolelo, in nevarnost je bila, da bo zdaj, zdaj umerlo. Dobra deklica prigovarja nesrečni materi, naj najme eno sv. mašo v čast svetemu Jožefu. Mati odpre mošnjico, da bi vzela iz nje denar za sv. mašo; in ne vem, kako se je zgodilo, bolno dete zgrabi denar in se nasmeja . . . In vsa nevarnost je zginila. In dete, ki ni tega dekleta nič poznalo, se ga oklene, in se dolgo ločiti ne dá.

Drago majhno deklice, še le štiri leta staro, je pred tremi leti šepalo; desna nožica se je sključila in bila je kot mertva. Poskušali so vse mogoče zdravila; pa vse je bilo zastonj. Sveti Jožef pa je v malo dneh pomagal. Mesca Svečana so opravili v čast svetemu Jožefu eno sv. mašo. In šestega Sušca je deklica že hodila. — Tako poroča botra tega otroka 30. Sušca 1864 Frančiška Laveri.

4.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Koliko pravico nam daje verska resnica neomadežanega Marijnega spočetja do Serca svetega Jožefa?

Lahko bi bil Bog prec v začetku keršanstva neomadežano spočetje Gospodove Matere v versko resnico vsem pravovernim odločil; pa dovolil nam je zasluženje, da smo to resnico prostovoljno verovali po nagibu svojega serca, ter nas ni silil z žuganjem, da bi bili z nasprotno mislijo izključeni iz cerkve. Bog je celo hotel, da so pobožni otroci Marijni priserčno želeli, veliko prosili in mnogotere dobre dela opravljali v ta namen, da je bilo v versko resnico povzdignjeno neomadežano spočetje preblazene Device, ki daje doveršenje njenemu poveličanju in je prelepa krona njene

slave. O koliko pravičnih duš je priserčno hrepenelo po tem lepem dnevu slave naše ljube Matere! Koliko miloščine je bilo podeljene v ta namen! Koliko spokornih del opravljenih! Koliko sv. maš darovanih v pospeševanje tega presrečnega trenutka! (Pravijo, da leta 1853. je bilo po vsem keršanskem svetu vsak dan saj do tisuč sv. maš branih v ta namen, da bi se poprej le pobožna misel neomadežanega Marijnega spočetja v versko resnico povzdignila.)

In Gospod Bog, ginjen tolike ljubezni in tako velicega češenja do njegove nebeške Matere, je tudi res vresničil in spolnil predrage želje svojega Serca.

Marija je bila po izreku nezmotljivega poglavarja Jezusove cerkve neomadežano spočeta spoznana in razglašena; in to razglašenje so vsi Marijni otroci z veseljem in radostjo sprejeli.

Oh, ako je nehvaležnost pregreha te zemlje in je resničen pregovor, da z nehvaležnostjo svet plačuje, je pa hvaležnost čednost nebeška. In ako je nekdanj Jakobov sin tako dober in usmiljen bil svojim bratom, ki so ga izdali in v hudo sužnost prodali, kaj bo storil ta Jožef, čigar predpoda je bil egiptovski Jožef, tistim svojim otrokom, ki so njegovi prečisti nevesti toliko vdani, ki se toliko veselijo njene sreče, se toliko poganjajo za njeno poveličanje?

O s terdnim zaupanjem se smemo oberniti k svetemu Jožefu in brez vsega straha ga smemo opomniti svoje pravice, katero do njegove pomoči imamo. Vsega ga smemo opomniti, kar smo storili v Marijno čast, kako in kaj smo pripomogli v njeno slavo, da je bilo razglašeno očitno spoznanje njene naj večji in naj lepši sprednosti, in kako se veselimo te posebne milosti njegove neomadežane neveste.

O prečisti ženin naj čistejše vseh devic, sto in stokrat mogočnejši kakor mi, tako blizo studenca vseh milost, sprosi nam pri Jezusu, svojem Božjem Sinu, tisto dušno čistost, ki je njegovim očem tako dopadljiva. In ker nismo tako srečni, da bi bili spočeti brez greha, kakor je bila Marija; sprosi nam vendar, da zdaj sveto in neomadežano živimo, da bomo enkrat tako srečni in bomo s teboj prebivali v družbi kraljice vseh čistih duš!

Duhovna vaja: Danes moli sedemkrat Oče naš . . . Češena si Marija . . . in čast bodi Očetu . . . v čast sedem veselj in žalost svetega Jožefa.

Zgled.

Sveti Jožef pomaga malim sestram ubogih.

Če je ktera duhovna družba, ki se zanaša le na previdnost tistega, ki naj slabši tičice vsak dan preživi, ki

naj revnejši cvetko z rosno kapljico oživi; je to prav res družba pobožnih nun, ki se imenujejo male sestre ubogih. Te dobre duše vsaki dan posebej od hiše do hiše vbogajme prosijo, da revnim starčikom strežejo, jih z vsim potrebnim preskerbijo. Kakor Izraelci v pušavi nabirajo mano svete ljubezni vsak dan posebej; in vsak prihodnji dan ima spet svoje skerbi.

Ko pa pride kaka velika sila in je potrebna nagla pomoč, se te dobre duše zaupljivo zatečejo k svetemu Jožefu, zvestemu oskerbniku te duhovne družbe.

Vredniku Propagateur-a piše pošten kupec Lionskega mesta, pri katerem je sprednica teh nun večkrat kaj kupovala, da mesca Malega Travnja leta 1862. je zapazila sprednica, da posteljska pertenina ubozih starčikov je sploh tako oglodana in preležana, da ni več za nobeno rabo. Novega perila pa si umisliti ni mogla; ker denarnica je bila prazna. Spomni se

pobožna sprednica, kolikokrat jej je priprošnja svetega Jožefa že pomagala. Vzame staro rjuho in jo položi pred podobo svetega očaka; pa ga zaupljivo prosi, naj ne pozabi nesrečnih, ki so njegovi skerbi izročeni. In glej moč molitve, in čudi se dobroti svetega Jožefa! Drugo jutro pride mlad, bogat mož, ki hoče s sprednico govoriti. Dá jej precej veliko denarja ter pravi: To naj vam bo, da kupite posteljske pertenine za vaše uboge stare.

Tako sveti Jožef pomaga njim, ki se v svojih potrebah zaupljivo zatekajo k njemu.

5.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef, ženin Marijin.

Presveta hči Joahima in Ane, preblažena Devica Marija je Gospodu posvetila svoje devištvo. Ker je bila

pa od vekomaj odbrana, biti Mati Božja in ostati čista Devica, je mogla imeti moža, zvoljenega zmed vseh svetnikov, ki bo prečešeno skrivnost včlovečenja Božje Besede z neomadežanim zagrinjalom svetega zakona zakril in bo oskerbnik in varh naj čistejši in naj bolj blagi stvari, ki jo je Vsegamogočni vstvaril.

In za to prevzvišeno čast je bil odločen sveti Jožef. On je bil ženin tisti Devici, katero srečno imenujejo vsi rodovi, tisti Devici, ki je svetu rodila obljubljenega Odrešenika. Ženin Marije, Matere Božje je bil, z vsemi pravicami, ktere natora in sveta vera v to odloči. Kolika čast v tej visoki službi! Pa tudi kolika čistost v tej čisto duhovni in čez vse sveti zavezi! Čednost edina je bila vez, ki ji je edinila. Nasprotno spoštovanje je nerazvezljivo delalo to vez, katero velikokrat preterga poželjivost tisti trenutek, ko je komaj storjena.

Priserčne čutila, v naj popolniši ljubezni očišene, so to angelsko-čisto zvezo le še blažile; in kolikor lepši je bila ta zveza, toliko nedolžniši in slaji veselje nezmerne nasprotne ljubeznjivosti in resnične vdanosti sta vživala.

Jožef je bil deviško čist, preden se je s to Davidovo hčerjo zaročil. Ta zaveza s kraljico vseh devic je pa njegovo devištvo vedno le zaljšala. Iz oči preblažene Marije je svetila sveta čistost, ki je ljubezen njenega svetega ženina le še bolj in bolj čistila. Sv. Frančišek Salezi pravi, da Jožefova čistost je preseгла celo angele naj viših verst.

O da bi človek mogel viditi in razumeti svetost, v kateri ste te dve serafinske duši vse svoje dni v molitvi in v hvali Božji preživele! Kdo nam more opisati premilo obnašanje Jožefovo proti Mariji! kdo dopovedati sveto boječnost, s katero je preblaženo

Devico častil kakor svojo kraljico, in vendar mu je bila zaročena žena? Spoznavši vse njej podeljene milosti, je v njej častil te darove Božje; sej je vedel, da vsa njena slava in velikost je v tem, da je zvoljena Mati Božja. Spoznal je veličastvo njenega Sina, in čez vse je bil srečen, da je z njo vred smel skrbeti za ta neprecenjeni zaklad.

O Marijni otroci! ozirajte se na Jožefa, ki je bil prvi tako srečen, da je preblaženi Devici stregel in učite se od njega, častiti svojo nebeško Mater, ter se po njegovem zgledu z vso častjo, pa s premilo zaupljivostjo zbirajte okoli nje. Učite se od njega, kako se zamorete po Mariji Jezusu bližati, da mu bo dopadljivši vse, kar koli njegovemu Božjemu veličastvu storiti ali ga prositi hočete. Gotovo bodo uslišane vaše prošnje, ako jih izročujete njegovi deviški Materi.

V nevarnostih, v britkosti, v dvomih mislite na Marijo, kličite Marijo.

Njeno ime naj bo vedno na vaših ustnicah, vedno v vašem sercu; in da bo ona s svojo mogočno priprošnja vaša srednica, jo posnemajte v njenih čednostih.

Ako po njenem zgledu hodite, ne bote zašli; dosegli bote svoj namen.

Ako k njej zdihujete, bo vterjeno vaše zaupanje.

Ako na njo mislite, se misli vaše ne bodo zmotile.

Ako se na njo zanašate, na njo opirate, ne bote padli.

Ako vas Marija varuje, se vam ni nič bati.

Ako vas Marija vodi, se ne bote utrudili. V njenem varstvu bote v zavetje večnega miru dospeli.

O sladka Devica Marija, vse svoje zaupanje stavim na te. Ne bom preveč upal; sej tvoja materna ljubezen bo podpirala moje otroško zaupanje. Velikost tvoje ljubezni preseže visoko gotovost mojega zaupanja.

Terдно se zanesem, o dobrotljiva, o preljubeznjiva Devica Marija! da me boš tolažila, kedarkoli te bom klical na pomoč.

Vedno ti bom hvaležen za tvojo pomoč; vedno te bom ljubil in vedno ti bom služil, o moja nebeška Mati Marija!

Duhovna vaja: Danes se večkrat v duhu zberi in daruj vse svoje djanje svetemu Jožefu po Marijnih rokah, da ga sveti Jožef s svojim zasluženjem vred Jezusu daruje — za uboge duše v vicah.

Zgled.

Sveti Jožef pomaga revni delavki.

Zvesta služabnica svetega Jožefa si je zvolila svojega patrona in oskerbnika svojega revnega imetja. In sveti Jožef je bil skerben oskerbnik. Svoji služabnici je preskerbel vedno zadosti in tudi poštenega dela. To pobožno

in delavno osebo je ohranil vedno zdravo in terdno pri vsem pomanjkanji, ktereга morajo ubogi dninarji v velikih mestih navadno terpeti. Ali zdaj je šlo za vse kaj drugega. Treba je bilo, najemšino od stanovanja poravnati. Čas je že pretekел. Posestniki hišni pa navadno niso kaj poterpežljivi in ne čakajo radi čez odločeni čas. Manjkalo je pa revi še 15 goldinarjev. V svoji sili se oberne k svojemu zavetniku. „Moj oče Jožef, mu zaupljivo pravi, sej veš, da si ti oskerbnik in varh vsega mojega imetja, pa tudi veš, da tako veliko zdaj potrebujem, le ti mi zamoreš toliko preskerbeti.“

In glej milostljivo Serce svetega Jožefa! Prec drugi dan pride neznana gospa v hišo in hoče s to revno osebo govoriti. Pri odhodu jej stisne v roko dva zlata, ki sta bila ravno toliko vredna, kolikor je reva potrebovala.

6.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Marija časti Ime svetega Jožefa.

Gospod Bog je Adamu prepustil, da je on dal ime tisti, katero mu je Bog dal v tovaršico in pomočnico. Sveti Duh pa si je sebi prihranil, in je volil Ime njemu, ki je bil od vekomaj odločen, da ga bo nadomestoval pri preblaženi Materi včlovečene Besede. Ime „Jožef“, kterega vsi jeziki časte in blagrujejo, ki je za Imeni „Jezus in Marija“ naj slajši, naj lepši Ime; to častito Ime, ki pomeni obilnost in rast, kaže zaklade milosti in zasluženja, s kterimi je bila njegova duša vsa obogatena.

Kdo si more misliti, kako ljubeznjivo in častitljivo je izgovarjala kraljica vseh devic to prelepo Ime „Jožef“, ki je bil njej namestnik Božji!

Oh, postavimo se v duhu v tisto presrečno nazareško hišico, kjer ste te dve serafinske duši vsak dan se zbrale, da ste združene s svojim nebeškim Sinom svoje presvete molitve opravljale! Oj, da bi mi vidili, s kako priserčnim pogledom se je nebeška Mati ozerla vsako jutro v svojega deviškega ženina; oj, da bi mi še le slišali, s kako premilo-lepim glasom ga je vsako jutro ljubeznjivo pozdravila: „Ave mi Joseph! — Pozdravljen bodi moj Jožef!“

In ko se je noč približala, in je sveti družini čas pokoja naznanila, je pač gotovo Marija, prelepo ogledalo vsem keršanskim ženam, ponižno se priklonila, preden je svojega prečistega moža k pokoju pustila ter je zopet s premilo ljubeznjivostjo mu rekla: „Ave mi Joseph! — Pozdravljen bodi moj Jožef!“

Pobožni Marijni otroci! posnemajte svojo nebeško Mater in nikar ne pozabite, da zjutraj na vse zgodaj,

ko se prebudite, zakličete in pozdravite svetega Jožefa. Pa tudi zvečer, ko se spravljate k spanju, ki je podoba smerti, le še z ljubeznijo in z zaupanjem kličite: „Ave Joseph! — Pozdravljen bodi sveti Jožef!“

Sveto Ime Jožef je nebeško Dete na Marijnem naročji s svojim Božjim jezikom morebiti naj poprej izreklo. O keršanske matere in vi keršanski očetje, posnemajte ta zgled in skerbite, da vaši majhni otročiči, ktere je Bog vaši skerbi izročil, tudi naj poprej izrekovati znajo presvete Imena: Jezus, Marija, Jožef.

V vseh težavah in britkostih se je Marija zatekala k svojemu svetemu ženinu, ter ga je po Imenu poklicala in pomoči prosila. Tudi mi se zatekajmo v vseh svojih britkostih k Jožefu in se izročujmo njegovi pomoči; in Bog nas bo po njegovi priprošnji, po njegovem posredovanji iz tujega Egipta nazaj v pravo domovino pripeljal.

Pripovedujejo, da je nekdam Marija sama revnemu sužnju, ki se je kerstiti dal, rekla, naj sprejme Ime njenega svetega moža. Keršanski starši, ki Marijo častijo, so srečni, da svojim otrokom pri sv. kerstu to sveto Ime dati smejo in tako svoje otroke v posebno varstvo svetemu Jožefu izročijo.

Nekdam je vidila sv. Gera nebo odperto; in Marija je tej lepi svetnici pokazala neskončno blišobo veličastnega sedeža, na katerem je njen prečastiti ženin. In sv. Gera je vidila, ko je slišala izgovoriti sveto Ime „Jožef“, so se vsi nebeški prebivavci spoštljivo priklonili in ga tako počastili.

O Marijni otroci! kličite tudi vi radi in pogosto te presladke Imena: Jezus, Marija, Jožef! O sej so te Imena tako častite, ljubeznjive, ki sveto začudenje in rajsko veselje v našem sercu obudijo; so blažene, češene Imena, ki so angelom ljubeznjive, ljudem koristne, hudobnim duhovom

pa strašne. Te svete Imena, pravi pobožen učenik, napolnujejo s tolažbo vsacega, ki jih izrekuje, zato naj kristjani te svete Imena vedno imajo v svojih sercih in v svojih ustih.

Tvoje presveto Ime, o Jožef! naj prav pogosto izhaja iz našega serca in z vso častjo ga hočemo izrekovati. Častiti ga hočemo in večkrat na dan ga hočemo pobožno poklicati.

O da bi bil naš zadnji zdihljej: Jezus, Marija, Jožef!

Duhovna vaja: Danes zroči vse svoje molitve Mariji, pa po priprošnji svetega Jožefa.

Zgled.

Srečno končana devetdnevnic.

Menih samostana sv. Bernarda pripoveduje prigodbo, ki se je zgodila leta 1864. Sestra nekega meniha je bila več let bolna. Njeno telo je bilo tako sključeno, da se reva na svoji

postelji še premakniti ni mogla. Kakor so jo drugi preložili, je mogla ležati. Neznansko je terpela. Ko so vidili, da noben zdravnik jej pomagati ne more, so se obrnili k svetemu Jožefu. V ta namen so opravili devetdnevnicu v njegovo počešenje, da bi na njegovo mogočno priprošnjo tej nesrečni revi sprosili ljubo zdravje ali vsaj polajšanje.

O kako čudna je moč ponižne pa priserčne molitve! Vsa žlahta te bolne reve je bila pri sv. maši, ktero so na koncu devetdnevnicice najeli. In bolna reva je zdrava! Vse bolečine zginejo, kakor bi jih sapa odpihala, njeni udje se zravnajo; ona brez vse težave vstane, se sama opravi in gre brez vsake pomoči na ravnost v cerkev, da se s svojimi ljudmi v molitvi združi, še preden je bila sv. maša končana. — Ni li to zares prečudno ozdravljenje na priprošnjo svetega Jožefa!

7.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sprednosti svetega Jožefa.

Začetek vse slave in vseh sprednost, s katerimi je Vsegamogočni svetega Jožefa obogatil, je bila zvolitev njegova v ženina preblaženi Devici in Božji Porodnici Mariji. Po angelskočisti zavezi z Marijo, je postal poglavar, gospodar sv. družini, gospod Marijin in oče Jezusov, tedaj vladar Materi in Detetu.

O srečni, presrečni Jožef! od vekomaj zvoljen ženin neomadežani Devici, si bil, po pobožni misli cerkvenih učencov, že pred rojstvom očišen izvirnega greha, vterjen v milosti Božji, ozaljšan z nebeško čistostjo, oprostjen vsega napačnega poželenja, obvarovan velicega greha; Bog sam te je storil pravičnega, in bil

si zvest služabnik, moder oskerbnik njegovi hiši.

Zavoljo te presvete zaveze z Marijo si se vdeležil duhovnega bogastva svoje preblažene neveste, ker si bil z njo enega Serca in enega duha. In to je bila neznano velika milost, ki te je na veliko bolj veličastno stopnjo povzdignila, kakor vse druge svetnike, ker je tudi služba, tebi odločena, vse drugim podeljene, visoko presegla.

Smemo brez vsega straha reči, da ni bilo nič veličastnega v žlahtnih rodovih, nič lepega v telesnih zadevah, nič nenavadnega v duhovnih darovih, nič popolnega v svetih čednostih in nič čudnega v natornem redu in v milosti Božji, da bi Bog v svoji modrosti ne bil svetemu Jožefu dal, in sicer v vsi polnosti, vredno njegovemu visokemu stanu in primerjeno veličastni nalogi, katero mu je Bog odločil.

V tem nam ni treba nobenega dvoma. Sej ne moremo misliti, da bi bil Bog, ki vse premodro odmeri, vse premodro vravna, temu svetemu očaku manj radodaren, kakor so ljudje vdani njim, katerim dajo svoje hčere, in katerim potem nič ne odrekó, kar jim le storiti zamorejo. In to tudi drugače biti ne more. Bog Oče je svoji hčeri volil varha, oskerbnika; Bog Sin je volil svoji Materi ženina; sveti Duh je volil Mariji moža, ki naj njega nadomestuje. In kdo bi smel misliti, da bi presveta Trojica ne bila v to preimenitno službo volila naj popolnejšega vseh svetnikov? Perva pogoja srečnega zakona je enakost obeh, ki hočeta v sveti zakon stopiti.

Bog, ki je od vekomaj sem zvolil Jožefa ženina neomadežani Devici in rednika včlovečeni Besedi, mu je dal čistost duše, ki je bila večji, kakor čistost Serafinov. Ime „mož Device Marije“, „rednik Sinu Božjega“,

in pa služba, katero je opravljal Sinu in Materi, je zahtevalo to sprednost.

Zato pravi sv. Frančišek Salezi: Veliki sveti Jožef je v čistosti presegel vse svetnike, celo angele.

Oziroma na tako priserčno zvezo z včlovečeno Besedo in z njegovo nebeško Materjo, o sveti Jožef! je Bog tej tvoji sprednosti več ko angelski čistosti, pridjal še drugo sprednost, ki je bila podpora prvi. On te je v svoji milosti toliko vterdil, da je tvoje devištvo že v tem življenji imelo tisto moč in zvestobo, katero zdaj v nebesih ima.

Človeško telo bo enkrat vstalo duhovno; ta milost je bila tebi že poprej dana. V tvojem umirajočem telesu je bilo vse duhovno. To je bila nebeška pravica, že v tej solzni dolini tebi dana. Tvoje telo je bilo, kakor bi bilo angelsko.

V tem, o sveti Jožef! posebno v tej čednosti, v deviški čistosti si

ti z Marijo, Materjo Gospodovo, zares pravi biser na tej zemlji.

Včlovečena Beseda, ki te je celih trideset let kot punčico svojega očesa varovala, in ki je tolikokrat na tvojem Sercu počivala, je množila in lepotila lilijo tvojega devištva z vedno rastečo in blišečo čistostjo. Pove-ličevala je tvoje devištvo, ko ga je vedno lepšala, da te je svojemu Sercu vedno bolj enakega storila.

Presveta Devica, od svojega ne-omadežanega spočetja čudež posebne čistosti, ki se je s teboj vred v svoji čistosti do zadnjega zdihljeja vedno bolj in bolj k Bogu povzdigovala, je bila z včlovečeno Besedo nepremagljiva stena in resnična bramba tvoji čistosti. To prelepo solnce devištva se je lesketalo v tebi, kakor v prečistem zerkalu. Postavljen med včlovečeno Besedo in med njeno deviško Materjo, je iz teh presvetih Serc v

tvoje Serce neprenehoma tekel bister studenec presvete čistosti.

Bogastvo tvojega devištva, ki se je visoko namnožilo vseh šest in šestdeset let tvojega življenja, o sveti Jožef! je velik zaklad, kterega se sv. cerkev vedno vdeležuje.

Duhovna vaja: Moli petkrat: Čast bodi Očetu... v čast peterim čerkam, s kterimi se izgovarja sv. Ime „Jožef“.

Z g l e d.

Sveti Jožef popravi hišni križ.

Solnce je zahajalo in pošiljalo zadnje mile žarke svoje skozi odperto okno snažne pa revne hišice. Mlad mož sedi pri mizi; s slonečo glavo na svoji roki, gleda ves zamišljen pred seboj. Komaj leto in dan oženjen mora že poskusiti mnogotere britkosti in težave. Njegova mlada žena, ker bila sta enega duha in enega serca,

mu je bila zares sveto vdana; tudi mož jo je pobožno ljubil. Ali njegovi ostareli materi je bila mlada nevesta strašan tern v peti. Kar je le mogla, jo je hudobna stara žalila in pikala. Mlada žena je mirno in tiho terpela in v Boga zaupala. Ali njene telesne moči so v tej hudi poskušnji toliko oslabele, da ni bila skorej več sebi podobna. In kdo je z njo vred več terpel, kakor njen dobri mož? In on ni vedel, kdaj bo tega konec?

Kamor pa se priplazi ena nesreča, večidel še več družih križev pride. Majhno premoženje ni več zadostovalo; kaj novega se lotiti, ni kazalo; ker vse toži, da ni nikjer kaj zaslužka. In vendar bi bilo zares potrebno kaj priboljška, ker ljuba žena boleheva in družina se množi. Ni torej čuda, da je skerbnemu možu vedno huje. In ta večer je bilo njegovo serce posebno žalostno.

Že celo uro sedi pri mizi in zamišljeno gleda pred sé; tako, da ni zapazil, kdaj so se vrata na tihem odperle. Lahna roka je objela njegovo vroče čelo in mili, preskerbni zdihljej „Jožef?“ ga je prebudil, kakor iz težkih sanj. „Jožef!“ še ponovi skerbna žena s tresečim glasom, „kaj ti pa je?“

Ko se mladi mož ozre, so mu bile oči solzne. In žena v svoji ljubezni pravi: „O Jožef! le tega nikar; glej, vse rada prenesem, vse voljno poterpim, in zadovoljna sem z vsem, kar nama Bog pošlje! Ali tacega te ne morem gledati! O ne obupaj; vidiš, ljubi moj! prav za gotovo se zanesem, da bodo prišli bolji časi, in se nama bo boljše godilo.“

„Čemu sem se ženil, pravi ves užaljen, ti si nesrečna; tega si prikrivati ne morem; tudi jaz nisem srečen. Materno pikanje je vedno hujši; premoženje se le manjša; moje

skerbi so vedno veči. O Marija! kakova prihodnost naju čaka?“

Mlada žena ga tolaži, kakor ve in zna. Potem mu še reče: „Poslušaj me, Jožef! To le te bo potolažilo. V lepih bukvah, ktere so mi naše dobre nune posodile, berem zares čudne reči od tvojega patrona, svetega Jožefa; da me solze veselja in britkosti ob enem oblijejo. In večkrat sem rekla, kdor to bere, in v vseh svojih potrebah ne išče pri svetem Jožefu pomoči, je res neumen. In poslušaj, kaj sem danes storila: Obljubila sem, da hočem od zaslužka za svoje šivanje toliko pritergati, da bom pred njegovo podobo vsako sredo, njemu v čast, za uboge duše v vicah, majhno lampico prižgala in vsak dan, celo leto, njegove litanije molila.“

„To sem za se obljubila. Tebe pa, ljubi moj Jožef! lepo prosim, da precej danes, ko je ravno sreda, z menoj vred pričneš devetdnevnic v

čast našemu ljubemu varhu, svetemu Jožefu. In zadnji dan devetdnevnice hočeva njemu v čast, kaj malega vbogajme dati. Ti je všeč tako, Jožef?"

Ubog mož je bil ves potert v svojih skerbeh. Nikakor ni mogel pravega zaupanja imeti v svetega Jožefa. Marsikaj, si misli, sem že storil; pa sveti Jožef mu je stesal le še nov križ. Žena pa le prigovarja; in mož tudi privoli.

Osem dni preteče. Mož in žena pobožno poklekujeta in zvesto molita pred hišnim altarčikom, s kterega je precej velika podoba milo in prijazno gledala na nji. Ali še zmiraj ni nikakoršne pomoči. Vse je pri starem.

Zdravje Marijno je vedno bolj revno; serce ubozega moža vedno bolj poterto; v hiši nič bolje; še, bi rekel, slabeje. Vendar le še, vsa poterpežljiva, molita.

Zadnji dan devetdnevnice stopi pismonos v hišico in pomoli dve pismi.

V enem so bili denarji; drugo je bilo iz možu znanega kraja.

Mož urno prebere pismi, in veselo pravi: „Glej, Marija! kaj nama je sveti Jožef dal! Tu je toliko, da si zdaj pomoreva. Iz mesta ti pošljejo za nekaj poprejšnjega šivanja, pa veliko več, kakor si zaslužila; in zraven še tako ljubo pisanje. Tu je pa pismo od našega visoko častitega gospoda, ki so župnik v I. Pišejo mi, da pridejo zavoljo zdravja blizo sem, in da naj jih prihodnjo sredo na kolodvoru čakava.“

Vsa začudena posluša mlada žena. Solze jo oblijejo in zdihne: „O ljubi sveti Jožef! to je tvoje delo! Zdaj je pomoč že tukaj!“

In res je prišla pomoč. Ko je nekaj tednov poznej duhovni gospod se poslovil od teh poštenih ljudi, sta mož in žena po pravici hvalila Boga za dobrote, ktere sta prejela od gospoda.

Vesela sta se Bogu izročevala; če jima je tudi še kaki mali križček poslal v znamenje, da jih res ljubi.

Ta zgled si zapomnite posebno vi zakonski; sej vi sami naj bolje veste, koliko križev in križcev vam mili Bog v vašo hišo pošlje. O tudi naj bolj srečni vendar veste za marsikteri križ, ki teži vaše skerbno serce. In veste, ravno v teh svojih vsakdanjih križih se oklenite svetega Jožefa. On je bil tudi hišni oče; on pozna revšino, težko delo, mnogotere skerbi, pomanjkanje in vse človeške britkosti. On prav dobro pozna hišni križ, od znotraj in od zunaj, in prav natanko ve, kje in kaj vas naj bolj teži.

Torej, le urno k svetemu Jožefu; in njemu zročite vse svoje križe. Pa še to le: Vcepite svojim majhnim otrokom prav zgodaj ljubezen do svetega Jožefa. Posnemajte revne Egipčane. Ko v hudih letih niso imeli kaj jesti, so šli k Jožefu in so mu

svojo silo potožili in se umirjeni mu vdali, rekoč: „Naš blagor je v tvojih rokah“. (I. Mojz. 47, 25.) In stari očak je pomagal. — Ite ad Joseph! — pojdite še vi k Jožefu!

8.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Čast svetemu Jožefu, ker je imenovan „Oče Jezusov“.

Velika je čast svetemu Jožefu, da je zvoljen ženin preblaženi Devici Mariji. Še visokejši je povzdignjen, ker je imenovan „Oče Jezusov“.

Jezus Kristus, Bog in človek, je hotel rojen biti iz neomadežanega naročja prečiste Device; in to rojstvo je bilo delo vsegamogočnosti Božje. Ker je pa hotel Vsegamogočni to skrivnost svoje neskončne modrosti svetu prikriti, je bil potreben zvest

služabnik, ki je bil pred ljudmi temu Detetu tolikih obljub oče, da je nerazumljive in prečudne namene Božje previdnosti zakril. V svoji pravičnosti je bil le sveti Jožef vreden, da je bil tako visoko povzdignjen. Nebeški Oče mu je dodelil slavo, le sebi lastno. Dal mu je svojo veljavo in svojo moč do svojega preljubljenega Sina. Sveti Jožef je bil živa podoba nebeškega Očeta. S svojim trudom, s svojo skerbjo pri izreji nebeškega Deteta je zaslužil prelepo ime „oče Jezusov“, kakor ga sveti Duh v svetem pismu imenuje. (Luk. 2, 33.)

Ker je bil sveti Jožef spolnovec Božje previdnosti in sodelavec Božje modrosti pri naj večji skrivnosti, je veličastvo egiptovskega Jožefa komaj senca njegovega veličastva. Povzdignjenje unega Jožefa v Faraonovi hiši je le podoba slave, ktero je sveti Jožef v hiši Božji imel. Uni je s svojo previdnostjo rešil egiptov-

sko deželo ter si je s svojimi dobrotami naklonil vse ljudstvo; ta pa je pripomogel k odrešenju celega sveta in k zveličanju vseh ljudi, ko je s svojo skerbjo Sinu Božjega smerti rešil in pri življenji ga ohranil.

V hiši svetega Jožefa se je pričela keršanska vera. Od tukaj je zasijalo solnce pravice; tisto solnce, ki naj bi s svojo svitlobo pregnalo vse krivoverstva. V njegovi hiši, z njegovim potom oblito, je pognalo in zrastlo tisto drevo življenja, ki je s svojimi vejami vso zemljo objelo. Pod njegovim varstvom so se godile velike skrivnosti in spolnile imenitne prerokovanja. Jagnje, brez madeža, se je podverglo bolečemu obrezovanju; tako, da se je zdelo, da njegova volja nima nobenega deleža pri tej pervini vseh darovanj. In Jožef je deržal to darilno Jagnje; on mu je brisal boleče solze. Pod zagrinjalom te daritve je vidil podobo njegove kervave

daritve. In razsvetljen v namenu tega neumerjočega kralja večne slave mu da, po angelu oznanjeno Ime „Jezus“, ki edino zamore njegovo velikost naznaniti. In je imenoval njegovo Ime Jezus.“ (Mat. 1, 25.)

Vi pobožni otroci Marijni, bodite iz celega serca hvaležni Jožefu za vse, kar je storil Jezusu. Zedinite se s svetimi čutili tega presrečnega očaka, da, kakor je on, z ljubeznijo in z zaupanjem izrekujete to presveto Ime, ktero vse naše nade v sebi ima.

Ime „Jezus“ je sveto. Bog sam ga je zvolil in dal. „Imenuj njegovo Ime Jezus“. (Mat. 1, 21.) Tako je angel zapovedal. To Ime je sveto; dano je bilo Bogu samemu; torej je ImeBožje. Zato ga vse nebesa častijo in angeli molijo; in nihče ga izgovoriti ne more brez pomoči svetega Duha. To Ime je nad vse Imena. V njem se morajo priklanjati vse kolena teh, ki so v nebesih, na zemlji

in pod zemljo. Od vzhoda do zahoda je češeno. Vse naj se godi v tem presvetem Imenu; v čast in slavo njemu, kterega naznanja. Ime „Jezus“ je strašno. To Ime pretrese vse peklenške moči in prestraši vse hudobne duhove. To Ime premaga vso satansko hudobijo, je nepremagljiv škit zoper peklenško zalezovanje; je naša moč zoper vse skušnjave. Sej v tem Imenu smemo govoriti z Bogom, se smemo zaupljivo bližati k njemu.

O Bog, varuj nas v svojem Imenu! zavoljo slave svojega Imena reši nas, o Gospod! Mi se hvalimo v tvojem Imenu. O Bog, varuj in brani nas vseh napadov naših sovražnikov!

Duhovna vaja: Danes večkrat zdihni, zedinjen s svetim Jožefom: „Moj Jezus, usmiljenje!“ (100 dni odpustkov.)

Zgled.

Poplačana miloščina.

Častit mašnik iz Pariza piše svoji sestri, ki je bila nuna Marijnega obiskovanja, tako le: Popisati ti hočem prigodbo, ki se je godila v očitni kapeli sv. Brikcija na delopust pred praznikom svetega Jožefa.

Uboga dekla, 22 let stara, je bila vodenična. Pred enim letom neki dan prileze siv starček v njeno sobo, kjer je ležala, in jo vbogajme prosi. Ako ravno je bila hudo bolna in je na postelji ležala, se ga ni prav nič bala. Rekla je beraču, da sama le ob miloščini živi, in da nima kaj podeliti. Nekaj jabelk imam, pravi, ktere so mi dobri ljudje podarili, te si hočeva deliti. Starček se zahvali in jo zagotovi, da bo na priprošnjo svetega Jožefa ozdravela; da bo vodenična prešla; pa bo še prišla; in potem bo v drugič prešla in je ne bo

več nikoli. Po devetdnevnici k svetemu Jožefu, katero je uboga deklica lansko leto opravila, je res prešla vodenica. Ali to leto jo zopet napade in še veliko huje. Bolna reva se zopet oberne k svetemu Jožefu in opravlja devetdnevnicu. Prosi svojega spovednika, da bi na svetega Jožefa dan opravili za njo sv. mašo. Ker pa to ni bilo mogoče, opravijo sveto mašo pred ta dan; in sicer v kapeli, ki je bila blizo hiše, kjer je bolna ležala. In reva se zvleče z velikim trudom v to kapelo. Dobra prijateljica jo obiše in ta jo skorej nese v cerkev. Prestrašno zdelana prileze v kapelo. Med celo sv. mašo občuti neznanske bolečine. Pri sv. Obhajilu pa se vzdigne, gre do obhajilne mize in tam poklekne; ko poprej sama iti in svojih kolen nič pripogniti ni mogla.

Potem gre nazaj v stol in zopet poklekne. In tu je občutila prečuden,

neznan vtis od vseh strani. Po sveti maši pa lahko in urno vstane in gre v zakristijo sama. Moj duhovni oče, zakliče svojemu spovedniku, jaz sem zdrava, pogledajte me! In pokaže roke in — vsa oteklina je zginila.

Deklico sem sam vidil, še pišejo mašnik, in veliko sredo sem za njo, v zahvalo tega čudnega ozdravljenja, sv. mašo opravil. — Roka Gospodova ni še prikrajšana. To ozdravljenje je velik vtis napravilo v kraji, kjer se je zgodil. Več terdovratnih grešnikov se je spreobrnilo.

9.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Kako sta Jezus in Marija svetega Jožefa častila.

Bog Oče je svetega Jožefa z neskončno ljubeznijo ljubil, ko mu je

svojega edinorojenega Sina zročil, in mu ga brez vse izjeme dal. Ves začuden te posebne ljubezni, zakliče pobožen star pisavec: O neskončna, o nezmerna ljubezen večnega Očeta proti temu svetemu možu! Tako močno ga je ljubil, da mu je svojega Sina dal. O ljubezen, o neprecenljivi dar!

Bog je dal pervim stvarem svoj blagoslov; Adamu pozemeljski raj, Mojzesu table z zapovedmi, Izrealcem čudno mano, Kalebu in Jozvetu obljubljeni deželo in drugim svojim prijatelom drugačne darove. Svetemu Jožefu je pa dal svojega lastnega Sina, večno Besedo, ki je Bog od Boga, luč od luči, njemu enak v bitji, moči in veličastvu. In dal ga mu je tako prečudno, kakor je bil način edin in prečuden. Bog ni bil s tem zadovoljin, da bi ga mu bil prepustil kot splošni dar, ki ga je dal vsem ljudem. Njemu ga je posebno zročil,

ter je poslal z nebes celo angela, ki mu ga je naznanil. Sej vemo, kako mu je Gospodov angel sporočil: „Vzemi Dete in njegovo Mater!“ (Mat. 2, 13.) Vzemi ji; tvoja sta! Vzemi Dete Jezusa; Bog ti ga dá, da ga varuješ! Vzemi Mater, ki se Deteta ločiti ne more; sej hoče in mora tvoja biti. Vzemi Dete, ki je po svoji natori Božji Sin; posinjenec je tvoj. Vzemi si Mater njegovo kakor svojo ženo, da izrediti ga pomaga. Vzemi obedva; ne le, da jima pomagaš v telesnih slabostih, da ji vodiš, jima vse časno preskerbiš; o veliko več: da ji gospodariš z vso močjo, ki ti je za to dana.

O sveti Jožef! slišiš li? vzemi ji z odpertim Sercem, sprejmi ji z razprostenimi rokami! — In Jožef nič ne pomišljuje, nič ne čaka. Obedva sprejme z vso častjo; rad bi ji skril v svojem, sladkega veselja prenapolnjenem Sercu, ker se močno

boji, da bi ju kako ne zgubil. On vzame malega Jezčeka na svoje roke z vso veči radostjo, kakor je nekdanj sprejela malega Mojzesa njegova mati Johabeda, ko ga je egiptovska kraljičina njej v izrejo zročila. On vzame Marijo z veliko večjim veseljem, kakor je sprejel nekdanj Jakob svojo Rahelo, ko je svojemu svekerju štirinajst let služil za njo. Z Jezusom in Marijo je sprejel več milost in darov, kakor je Salomon z darom modrosti sprejel. Ker je Marijo k sebi vzel, se je vdeležil preimenitnih darov, kateri so bili njej dani, da je včlovečeno Besedo v svojem naročji nosila in ga z mlekom svojih deviških pers redila. Ker je Jezusa sprejel, se je bogato vdeležil tistih milost, s katerimi je bil prenapolnjen včlovečeni Bog od prvega trenutka svojega včlovečenja v deviškem naročji svoje Matere. Iz rok Jezusa in Marije je sprejemal posebni blagoslov; pa ju

ni zapustil, kakor je spustil Jakob Gospodovega angela, ko ga je blagoslovil.

Po vsem tem premišljevanji moramo soditi: Ako je Božja ljubezen tako radodarna vsem ljudem, je pa svetega Jožefa popolnoma obsula. In, ko nam Bog zaterjuje na sto in sto krajih sv. pisma, da nas ljubi, in nam res neštivilne milosti in darove neprenehoma delí; je pa ljubil svetega Jožefa še veliko bolj, ker mu je v spričevanje svoje ljubezni in svoje posebne radodarnosti dal naj večí vseh darov, svojega lastnega Sina, naj drajši biser svojega zaklada, ljubezen svojega Serca in vir svojega večnega dopadajenja.

O ve nebesa, čudite se in stermitite! Jezus in Marija imata gospodarja na zemlji. On, kteremu so pokorne vse stvari, ki z eno samo besedo ves svet iz nič naredi, ki vlada in ohrani vse reči — on se

prostovoljno podverže umerljivemu človeku!

Kraljica nebes in zemlje, Mati Božja, spozna Jožefa, svojega ženina, kot svojega poglavarja, in mu je podložna. Kakor je nekdam Sara visoko častila svojega moža Abrahama, tako tudi Marija imenuje Jožefa svojega Gospoda, ter mu je s spoštovanjem pokorna v vsem, kar tiče zunanje vladanje sv. družine, in mu je vsa vdana.

Res človek ne ve, kaj bi v tej skrivnosti bolj občudoval, ali veliko ponižnost Marijno ali nezmerno čast Jožefovo. Kaj pa porečemo še le, ko vidimo pokornega Jožefu njega, ki Marijo neskončno preseže, in kteremu se ona zahvaluje za vse, kar ima? Pri pogledu tega čudeža moramo zaklicati: Bog sam je pokoren svetemu Jožefu! O ponižnost, ktera nima nikjer enake! Jožef zapoveduje Bogu! O čast, ki tudi nima enake!

On, ki je nebesa vstvaril, ki milijone svetlih zvezd na nebu prižiga, ki vse oznanujejo veličastvo njegovo; on, ki si je zemljo v svoje podnožje napravil; — on je pokoren ubogemu tesarju! On, kterega Kerubini z zakritim obrazom molijo, kteremu na milijone milijonov zveličanih duhov s strahom streže — on opravlja svetemu Jožefu naj slabši dela!

Duhovna vaja: Obiši danes iz ljubezni do svetega Jožefa Jezusa v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa; ali, če tega ne moreš, moli v ta namen trikrat: Oče naš . . . Češena si Marija . . . in Čast bodi Očetu . . .

Zgled.

Pobožni ženi se spolnijo priserčne želje.

Na Francoskem, v mestu Klermontu, je že dalje časa bratovšina svetega Jožefa. Leta 1864. piše pobožna žena tej bratovšini tako le:

Že dalje časa sem zdihovala k Bogu in večkrat sem v kratkih pa priserčnih molitvah klicala za spreobrnjenje svojega moža. V vseh zadevah mi je dober mož, skerben oče; le svetih zakramentov ni hotel prejemati. Letošnjo spomlad me je vedno nekaj dregalo, da sem ga priporočila v molitev naši bratovšini svetega Jožefa. To je bilo v začetku mesca Sušca. Včasih sem mu le še kako besedo rekla, ter ga oserčevala, naj bi vendar več ne odlašal. Ni bil sicer nevoljen; ali zmiraj je le obetal, pa le še odkladal. Še enkrat se obrnem k bratovšini in le še poprosim, naj molijo zanj; ker priserčno sem želela, in s terdnim zaupanjem sem se na priprošnjo svetega Jožefa zanašala, da bi moj mož že ta velikonočni čas, se z Bogom sklenil.

Šest in dvajsetega Sušca, ravno na veliko saboto, zjutraj sem bila s svojimi otroci z njim pri kosilcu. In

rekla sem: „Glej, ljubi oče! vsi trije otroci in jaz bomo šli juter k sv. Obhajilu; samo tebe ne bo zraven, in zato naše veselje ne bo popolnoma.“ Na to moj mož nič ne odgovori. Gre pa kmalo potem iz hiše. Zvečer smo bili spet skupaj pri mizi. Za čuda prijazen je bil. In pravi: „No zdaj imate med saboj na novo spreobrnjenega; in juter grem tudi jaz z vami k Božji večerji, k sv. Obhajilu; in skušal bom, da se več ne ločim od vas.“

Solze nas vse oblijejo, in objemali smo dobrega moža, ki je bil tudi sam ves ginjen. Drugi dan, velikonočno nedeljo — sedem in dvajsetega Sušca 1864 smo bili res presrečni. Vsi peteri smo bili skupaj pri Gospodovi mizi.

Kar se mi pa naj bolj čudno zdi, je, da je moj mož že devetnajstega Sušca, v god svetega Jožefa, prvo pot k svojemu spovedniku storil.

On nas je hotel nenadoma razveseliti, da bi bil kar pri sv. Obhajilu se nam pridružil. Njegov spovednik pa mu je svet dal, naj nam to veselje že pred ta večer razodene. To je gotovo, da njegovo spreobrnjenje se je zgodilo po molitvi naše bratovšine in na mogočno priprošnjo svetega Jožefa.

10.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Kako je Jožef Jezusa in Marijo ljubil.

Prečudne naredbe Božje pri včlovečenji Edinorojenega je vidno opravljal sveti Jožef. Dan na dan je vidil nove čudeže ta sveti očak. Nebo se je odperlo, da je oznanovalo Božjo natoro poslanega Mesija. Prišli so pastirčki, ki so v svoji priprosti ponižnosti vredni bili, da so perve mi-

losti Gospodove sprejeli, ter so mu svoje češenje skazali. Nova, prečudna zvezda je pervine spreobrnjenih nevernikov k njegovi prerevni zibelki pripeljala. Vse te preimenitne prigodbe so z veliko tolažbo napolnovale lepo dušo svetega Jožefa. Vse to je ohranil in premišljeval v svojem Sercu. Napolnjen je bil z radostjo in veseljem, kakor oče živo čuti povikšanje in poveličanje svojega sina. Imenitne prerokovanja so njegovo upanje le še množile. „In njegov oče in njegova Mati sta se čudila nad tem, kar se je od njega govorilo.“ (Luk. 2, 33.)

Ljubezni tega zvestega služabnika pa ni bilo zadosti, da bi le občudoval te reči. On je včlovečenemu Bogu tudi stregel in služil. Vse, majhno in veliko, je preskerbel, kar je to Božje Dete potrebovalo; kolikorkoli je premogel. Ta tempelj, ktereга je Večni s svojim Božjim veličastvom

napolnil, je bil zidan in dodelan z rokami svetega Jožefa. Naj bolj popolnoma um, skrit v slabosti majhnega Deteta, se je razvijal po njegovi skerbi, ter je spod zagrinjala otroških let kazal perve žarke svoje neskončne modrosti, ki naj osramoti modrost tega sveta.

Pri premišljevanji teh čudežev zakliče star cerkven učenik: O sveti Duh! ti Božja ljubezen in Bog vse ljubezni, ki si nam ljubezen tako bogato podelil, nisi li sam stopil v Serce svetega Jožefa, da si bil Serce njegovemu Sercu, duša njegovi duši? Nisi li s svojim Božjim ognjem vžgal v njem svete ljubezni? Nisi li vлил žerjavce svete ljubezni v njegove žile in v mozeg njegovih kosti? Ga li nisi od vseh strani s pušicami svoje ljubezni prešinil? Sej si dal življenje njegovim čednostim; sej si bil vodilo njegovim čeznatornim djanjem.

Čigave roke so skazovale Materi in Detetu nepreštete ljubeznjivosti?

Kdo jima je napravljajal sto in sto prijetnost, kakoršne se zamorejo pričakovati le od očeta ali od ljubeznivega ženina? Ljubezen, s katero je bilo prenapolnjeno njegovo Serce, naj bo že natorna ali čeznatorna, se je prečudno zunanje razodevala; in ogenj, ki je bil v njem, se je svetil v svetem plamenu, ki je neprenehoma gorel iz njega. Njegovo Serce je bilo tako polno ljubezni; da ni nič ljubil, kakor le Jezusa in Marijo; da ni družega nič mislil, kakor le na nje; da ni družega nič vidil, kakor kar sta ona dva potrebovala; da ni družega nič skerbel, kakor le za nji. In ta ogenj svete ljubezni mu je krepčal roke, da je preskerbel z delom, kar so v živež potrebovali. Ta ogenj mu je krepčal noge, da je hodil z njima, da ji je vodil, kamor je Bog hotel; dajal mu je perute, da je urno spolnoval njuno voljo. Bil jima je vse; ker sta ona bila njemu vse.

Pa to še ni vse. Ta ljubezen ga je storila prečistega ženina, preljubega očeta, preskerbnega oskerbnika, premodrega vodnika, predobrega varha, resničnega tolažnika, nepremagljivega branitelja, pridnega delavca, zvestega tovarša, vnetega aposteljna, pravičnega spričevavca, z revšino in uboštvom popolnoma zadovoljnega.

Vselej in povsodi, kadar in kar je stregel Jezusu in Mariji, mu je ljubezen naj večji težave polahčala. Zato so mu bile nevarnosti ljube, terpljenje mu je bilo sladko, zaničevanje častito in vsak trud zares predrag.

O nezmerna ljubezen svetega Jožefa! napolnila si mero vseh prečastnih imen, ktere je imel sveti Jožef kot oče Jezusov in kot mož Marijin. O Jožef, ti oče in mož brez vse primere; ti pravi oče in pravi mož, kdo bo obilnost in velikost tvoje ljubezni spodobno dopovedal? Kdo bo tako srečen, da bi te posnemati

mogel? Kdo bo imel le iskro tvoje prevelike ljubezni v svojem sercu?

Duhovna vaja: Danes prični devetdnevnicó; stori še posebej vsaj kaj malega vsak dan, da se vredno pripraviš na god svetega Jožefa.

Zgled.

Na praznik svetega Jožefa sprejeta milost.

Menih samostana malega mesta de la Majene piše to le prigodbo: Uboga, še mlada mati je bila tako revna, da je mogla včasih k samostanskim vratam priti, da je košček kruha dobila. 9. Sušca 1864 je zopet prišla. Bila je silno užaljena in njune oči so bile vse objokane. Vprašam jo, kaj da je tako žalostna? In ona mi dé: Glejte, dva otroka imam; eno je staro 6 mescev, drugo 18 mescev. Nobeno pa hoditi ne more. Vedno ji moram na svojih rokah nositi. In

stareji dete je težko, da sem vsa spehana in celo bolna. Karkoli mi je kdo svetoval, sem poskusila, da bi stareji dete hodilo; pa vse je zastonj. In serce mi vpada. — Tako reva jokaje pripoveduje.

Smili se mi. Na misel mi pride, da bi to ubogo ženo zavernil na dobrega in ljubeznjivega očeta, na svetega Jožefa. Svetujem jej, naj prec danes prične devetdnevnicu na njegov god. Podam jej v ta namen kratko molitvico, na mali listek napisano, katero naj vsak dan pobožno in zaupljivo moli.

Z veseljem sprejme moj svet, ter si obriše solze. Zahvali se mi in gre s terdnim zaupanjem, da sveti Jožef bo uslišal njeno prošnjo.

In njeno zaupanje ni bilo zastonj. Ali Bog je zares čuden v svojih sklepih! — Preden je sveti Jožef spolnil njene želje, je mogla še eno poskušnjo prestat. Tretji dan devetdnevnic pride

uboga mati, skorej tako žalostna, kakor je bila poprej. Nesreča me je zadela, zdihuje, oh, kaj čem početi? 18 mescev staro dekelce mi je molitvico k svetemu Jožefu na koščike raztergalo.

Posmehljati sem se mogel tej novi nesreči; tu pa je bila lahka pomoč. Prepisal sem molitvico vdrugič in sem jo materi dal ter vnovič tolažil; bila je gotova, da ta molitvica bo okrepčala noge njene revne hčerke.

19. Sušca, torej na god svetega Jožefa, je mala deklica se vperla na noge, in v nezmerno veselje materno hoditi začela. In presrečna mati je urno prišla, ter je s hvaležnimi solzami pripovedovala to svoje veselje.

11.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef je Jezusu ves vdan.

Ni je ljubezni na zemlji, kakor je ljubezen dobrih staršev. Prava ljubezen skerbnega očeta se v nesreči pokaže. Dober oče ljubi tudi celo zapravljivega in nehvaležnega sina.

Ljubezen ima razne posebnosti, kakoršen je značaj oseb, ktere ljubijo. Služabnik zakriva v svoji ljubezni vedno nekaj strahu in nekaj sebičnosti. Med prijatli vez ljubezni ni vselej tako terdna, kakor je ljubezen, ktere veže natora med sorodovinci.

Drugi svetniki ljubijo Boga, kot služabniki ali kot učenci. Le svetemu Jožefu je bilo dano, da je ljubil Jezusa z ljubeznijo očetovsko; da je skerbel zanj, da mu je bil vdan, kakor zamore ljubiti le oče svojega sina. V vedni skerbi zanj, dela le za njega;

on pozabi samega sebe, da misli le nanj. Uboštvo, ptujstvo, preganjanje, vse mu je bilo všeč in priležno, da je pokazal, kako mila in resnična je ljubezen njegova.

Bog Oče ni še le na Kalvariji zapustil svojega Sina. Že v prvih trenutkih njegovega zemeljskega življenja ga je prepustil mrazu in revšini, in vsem slabostim človeške nature. Jožef mu je bil edina pomoč. „Tebi sem bil veržen iz maternega telesa“. (Ps. 21, 11.) Jožef mu nadomesti vse. Svojo skerb, svoje delo, samega sebe dá, da bi nadomestil, kar je Božja pravica odtegnila njemu, ki je podobo grešnika na se vzel. „Tebi je izročen ubogi; ti si pomočnik siroti“. (Ps. 10, 14.) Sveti Jožef je pač lahko mislil, da mu je prerok s temi besedami priporočil Jezusa Kristusa v njegovi zapušenosti; in zato mu skazuje vso očetovsko ljubezen, ko zvesto opravlja vse dolžnosti dobrega očeta.

Večni Oče je svojega edinorojenega Sina prepustil vsi revni časnega uboštva. In sveti Jožef je obernil ves svoj trud v to, da bi mu polajšal to uboštvo.

Večni Oče je prepustil Jezusa vsi vremenski nezgôdi. Jožef ga varuje, kakor ve in zna; ga vzame pod svojo streho ter ga oblači.

Večni Oče privoli, da njegov Sin terpi žejo in lakoto. Jožef pridno dela, da postreže njegovim časnim potrebam.

O večna Beseda! ti si rekel nekdam Davidu, ker si Gospod vsega sveta, da „ko bi bil lačen, bi ti ne pravil.“ (Ps. 49, 12.) Moreš li pa tudi Jožefu tako reči, ko si po svojem včlovečenju postal sin Davidov? Včlovečen Bog se ne sramuje in spozna svojo žejo in lačnost, in prosi človeka, naj mu jesti in piti da. In človek je tako srečen, da Bogu postreči sme.

Kako se je vendar spremenilo? Jakob je nekdam molil k Bogu: „Ako

bo Bog z menoj, in me bo varoval na poti; po kateri hodim, in mi bo dal kruha jesti, in oblačilo v obleko ... bo Gospod moj Bog". (I. Mojz. 49, 20, 21.) In kaj pa zdaj pravi Jezus Kristus Jožefu? Ako smem v tvoji hiši biti, ako me preskerbiš v mojih otroških letih, ako me s potom svojega obraza hraniš, akoravno sem tvoj Bog in mi nisi resnični oče, te bom vendar kot svojega očeta spoznal.

Tako je bil Jožef srečnejši, kakor vsi drugi svetniki, in ni ljubil svojega Zveličarja le s spoštovanjem; ampak ljubil ga je z ljubeznijo, ki je neskončno velika in polna priserčne skerbi bila.

In Jožef je v tej svoji ljubezni vžival veliko čistih tolažb in mnogo rajskega veselja. Poslušajmo, kaj pravi sv. Bernardin Senenski: Kedar je Jožef po očetovsko Božje Dete pestoval; ko se je z njim radoval in je Božje Dete perve besede izgovarjalo; mar ni takrat Dete Jezus in rasteči včlo-

večeni Bog nerazumljivih čutil svoje Božje nature vdihoval v Serce svetemu Jožefu in mu okusiti dal nezmerne nebeškega veselja? Milost Božjega Deteta je napolnovala dušo Jožefovo. S premilim pogledom, z otroškim smehljanjem, z nedolžnimi besedami in s svojim radovanjem je rajsko razveseljevalo njegovo Serce. O kako sladko je majhni Jezček objemal svojega rednika! S kakošno radostjo je poslušal nebeško Dete, ko je komaj izreklo besedico in ga je očeta zaklicalo! In kaj je občutil Jožef, ko ga je Božji mladeneč s sinovsko priserčnostjo objel!

Premisli pa tudi, o duša moja! s koliko skerbjo in ljubeznjivostjo je sveti Jožef Božjemu Detetu lajšal britkosti in težave na potih, ktere sta skupaj storila, in kako ga je, še tudi nekoliko odrastlega na svojih rokah nosil, da se je, utrujen terdega popotovanja, nekoliko opočil! Kako priserčno ga je pritisnil na svoje prečisto

Serce! Ljubezen, katero je do svojega nebeškega rejenčika imel, je prevzela vso njegovo dušo.

Duhovna vaja: Zedini se s svetim Jožefom in ljubi tudi ti Jezusa v njegovih prvih letih. Kedar vidiš majhno, nedolžno dete, spomni se malega Jezčka.

Zgled.

**Božja pot pri svetem Jožefu na hrastu
v škofiji Angers.**

Pobožna častivka svetega Jožefa piše 21. Vinotoka 1863, koliko čudežev se godi na priprošnje svetega Jožefa na tej Božji poti.

Človek s strenim kolenom je že tri mesce ležal. Ozdravel je pa tisti trenutek, ko je dober menih, oče Ludvik, po namenu ranjenega na altarlji svetega Jožefa v to odločeno svečo prižgal.

Vročinska bolezen je napadla sina moje žlahtnice, pripoveduje na dalje; vsa nevarnost pa je zginila, ko so v cerkvi svetega Jožefa zanj molili. Zdaj je popolnoma zdrav.

Danes pripovedujejo, da dekla po dolgi bolezni na nogi vsa sključena, kateri je zdravnik svetoval, naj bi v bolnišnico šla, je opravila devetdnevno v čast svetemu Jožefu, in ozdravela je. Nobeden zdravnikov, katerih več je vprašala, jej ni dal nikakoršnega upanja; zato se je obernila k sv. Jožefu, in zdrava je.

12.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Srečen Jožef, ki živi z Jezusom.

Kolika radost, kolika nebeška sreča je bila svetemu Jožefu, da je živel v družbi Jezusovi, da je z njim

tako zaupljivo občeval, kakor občuje oče s svojim Sinom. Tu je bilo Serce na Sercu.

O presrečni Jožef! Le sama smert te bo za kratek čas ločila Jezusa, ki je hotel tvoj Sin imenovan biti. Po besedah sv. evangelija se je čudil temu, kar se je od Jezusa govorilo. Koliko bolj se je čudil temu, kar je sam vidil! Koliko sladko veselje je občutil Jožef, ko mu je bilo Serce Jezusovo odperto in je skrivnost njegovega Serca brez nehanja premišljeval! Sveti Ciril pravi: Kako sladko zadovoljin je bil sveti Jožef, ko je vidil Jezusa od dné do dné rasti v milosti in modrosti; ko je vidil, kako se človeškim očem razodeva, kako vidno kaže svoje Božje veličastvo, kako polagoma zunanje spričuje svetega Duha, kateri vlada dušo njegovo.

O presrečni Jožef! z Jezusom živeti — to srečo imajo le svetniki, to veselje imajo le angeli!

O mala, revna hišica pravičnega tesarja! Sej si nekako podobna sv. nebesam! Ti imaš, kar je v nebesih naj lepšega. Sveti angeli pridejo z nebes, da uživajo veselje ter premišlujejo njega, ki na naročji Jožefovem počiva.

Tvoja sreča, o Jožef! je enaka sreči izvoljenih; o skorej bi rekel, tvoja sreča je več. Zveličani, prijatli Božji, uživajo še le po svoji smerti to srečo, katero si ti že tukaj na zemlji v svojem življenji imel!

Živeti z Jezusom, veseliti in radovati se z njim! Kdo bo nek dopedal, kaj je Jožef imel in občutil pri njem, ki je modrost Očeta nebeskega? Sv. Izidor pravi: Sveti Jožef je pri studencu skrivnost Božjih; ktera skrivnost bi mu še prikrita bila? Ko je pri studencu vseh milost, ktere duhovne pomoči bi ne imel? O s kakošnimi čednostmi je svetega Jožefa obogatilo to Božje Dete, ki je tako

preljubeznjivo počivalo na njegovem naročji, ki ga je svojega Očeta imenovalo! Koliko ljubezen mu je vcepilo to Dete, ki je Sin Božji, ki je ljubezen sama?

O presladki Jezus! koliko obilnost nebeških sladkost si pripravil njim, ki te ljubijo! Velik služabnik Božji, ki je srečno skušnjo imel, je rekel, da, kar je Bog na zemlji vstvaril in bi še vstvaril in ko bi to tudi večno bilo, vsega tega skupaj bi toliko ne cenil, kakor je veselje, katero vživa z občenjemo s svojim Bogom, in ko bi to češenje le četert ure bilo.

Ta presrečni očak, sveti Jožef, pa je okušal dolgo in dolgo to nebeško veselje, da je občeval s svojim Jezusom ter se je veselil njegove družine v nedolžni radosti, v vedni zadovoljnosti in se tega rajskega veselja ni naveličal.

O presrečni očak! o preljudi sveti Jožef! ni li nikakor mogoče, da bi tudi jaz se vdeležil te sreče? Bom li

jaz kdaj tako srečen, da bi smel se pridružiti tebi, da bi ostale dneve svojega življenja preživel v sladki in sveti družini z Jezusom in z Marijo?

Oh, vsaj to mi dovoli, da vsaj enkrat, kako skrivej in na tihem vidim svojega malega brateca na tvojem naročji ali na deviških persih njegove Matere; da ga tako molim in pozdravim, objamem in poljubim! Oh, obderžati ga hočem v svoji duši! Moj naj bo; pri meni naj bo; kakor tudi jaz hočem le njemu živeti in umreti!

O sveti Jožef! povej, povej temu Božjemu Detetu, ki ga ti na svojih rokah imaš; povej mu, da v ljubezni ves hrepenim po njem, in da sveti ogenj, kterega so njegove Božje in človeške popolnomasti v meni vžgale, bo mene gotovo povžil, ako mojih želj skorej ne spolni. —

K sklepu današnjega premišljevanja si k sercu vzemimo modre izreke iz bukev, ki popisujejo hojo za Kristusom:

Ako je Jezus pri nas, nam bo vse sladko, nam ne bo nič težavnega.

Kdor Jezusa najde, najde nezmerni zaklad, najde zaklad vseh zakladov.

Velika umetnost je z Jezusom občeovati; in velika modrost je, njega pri sebi ohraniti. Bodi ponižen in krotak; in Jezus bo pri tebi. Tvoje življenje bodi pobožno in mirno, in Jezus bo pri tebi ostal. Urno, urno pa boš Jezusa odpravil, in njegovo milost boš zgubil, če kaj drugzega iskati hočeš. Ako pa njega odpraviš in zgubiš, kam se boš zatekel? kje boš drugzega prijatla dobil?

Duhovna vaja: Vedi in k sercu si vzemi, da oni, s katerimi živiš, so udje Kristusovi.

Zgled.

Nuna Karmelitarica prečudno ozdravi.

Sestra Marija od Jezusa zboli kmalo po tem, ko je nuna postala.

Celih pet mescev je nezmerno veliko terpela. Pogled na podobo s ternjem kronanega Zveličarja jo je oserčeval; in njena vdanost je bila tako velika, kakor velike so bile njene bolečine. Večkrat je rekla: Jezus mi obeta, da bom ozdravela; pa le na priprošnjo Marijno. Njene sestre, kakor se vse nune med seboj imenujejo, so opravljale več devetdnevníc v čast Materi Božji. Pa nič ni pomagalo. V začetku mesca Sušca 1858 so vse nune v namen te bolne darovale pobožnost celega mesca, katero so opravljale v čast svetemu Jožefu. Bolna sestra Marija je prosila, naj se še enkrat k Materi Božji zatečejo. Njeno željo so spolnile in opravile so devetdnevnicó od 16. do 25. Sušca v čast preblaženi Devici.

Bolni je odleglo. Toda njene noge so bile sključene; govoriti ni nič mogla; in oči so tako oslabele, da ni mogla nobenih bukev brati.

29. dan Sušca pravi zdravnik, da herbtni mozeg se je vnel; mogoče je, da še ozdravi; ali to ne kmalo, in da jo bodo mogle z vročo vodo zmi-vati in jej boleče obkladke oblagati.

Uboga reva prosi, naj vsaj še dva dni počakajo s tem. Ko jo pa sprednica sili, naj se naredbam zdrav-nikovim podverže, se ne more zder-žati britkih solz. Ona le terdi, da zadnji dan Sušca bo ozdravela; in potem, pravi, bi njeno ozdravljenje pripisovali zdravilom, ko bo vendar le z močjo čistega ženina preblažene Device Marije zopet zdrava. In to je s tolikim prepričanjem govorila, da se jej niso mogli ustaviti. Opustili so torej vse zdravila in radovedno so čakali. 31. Sušca naroči sprednica vsem sestram, naj vse pred sv. mašo bolno sestro svetemu Jožefu priporo-čijo, da jej sveti Jožef sprosi ljubo zdravje in tako pokaže, da je res dober varh celi hiši.

Ko jo ljube tovaršice v cerkev nesejo, reče eni: Ljuba moja sestra, nazaj bom pa sama šla. — Nobena pa nima zaupanja, da bi res ozdravela; ker vselej, kadar so jo v cerkev nesle, se je reva toliko pretresla, da je celo omedlela. Med sv. mašo je, kakor vselej, veliko terpela. Da je sv. Obhajilo prejela, so jo nesle k obhajilni mizi, in potem zopet nazaj na njej odločeni kraj. Ko pa opravlja zahvalne molitve, se jej zdi, da je prečudno vterjena. Poklekne, da bi molila, in kmalo vstane in gre sama v bolnišnico. Vse sestre stermijo in svojim lastnim očem ne verjamejo. Ko se prepričajo, da je res zdrava, gredo vse skupaj nazaj v cerkev in združeno Boga hvalijo za to milost.

Sestra Marija od Jezusa je bila uslišana. Prosila je, da bi jej mili Bog dal dar jezika, da bi zamogla z drugimi vred moliti; in da bi jej Bog tudi dal to milost, da bi lahko sama

hodila, da bi ne bila drugim nadležna. Prosila je, da bi zamogla veliko terpeti; vendar tako, da bi se njeno terpljenje ne vidilo in da bi jej ne opoviralo opravil, ktere je po svojem stanu imela.

Veliko sredo je že lahko in gladko pela žalostno Jeremijevo pesem pri splošnih molitvah, ko sedem mesecev ni glasu imela. Prevzela je zopet težavni posel vratarice in s svojo pobožnostjo in resnično ljubeznijo je zares lep zgled vsem v samostanu in tudi drugim zunaj hiše.

13.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Jezus na naročji svetega Jožefa.

Zares mila in lepa je podoba, ki nam kaže malega Jezčka na na-

ročji svetega Jožefa, ubozega tesarja, kteremu je pa večni Oče vso obilnost svete ljubezni v Serce vlil, in kteremu je združil veselje očetovsko s častjo svetega devištva. Prerok Jeremija šteje v velik čudež, da „boženska moža obdajala“ (Jer. 31, 22.). Velik čudež je pa tudi, da mož Boga obdaja. Ako premišljujemo tega mladega kralja večne slave, ki s svojimi rokami objema vrat svetega Jožefa, moramo spoznati, da si je to Božje Dete zvolilo naročje Jožefovo v slavni sedež, njegove persi v svoje počivališče in njegovo Serce v nebeško stanovanje svoje ljubezni. Vsi, ki Jezusa ljubite, pa ga med vstvarjenimi rečmi najti ne morete, išite ga na naročji svetega Jožefa, kjer mirno počiva. O kako bi pač ljubili Sina in očeta, da bi njuno velikost prav spoznali! O kako zvesto bi se v njuno službo posvetili, da bi le okusili tolažbo enega in neskončni blagoslov drugega!

Vprimo svoje oči prav živo v Dete Jezusa, kako počiva na naročji Jožefovem. Tukaj nam je tako mil, pravi vir naše sreče na zemlji, kakor je Sin Božji v naročji večnega Očeta sreča angelom in svetnikom v nebesih.

Zveličani Faber pravi: Jezus je svetega Jožefa ljubil s tako priserčno in otroško ljubeznijo, da, ko bi bilo mogoče, to ljubezen razdeliti vsem očetom, bi vsi srečni, presrečni bili.

Kako ljubeznjivo je to majhno, nebeško Dete na naročji svetega očaka! Kako sladka je ta teža, kako prijetna ta noša presrečnemu očetu!

O Jezus, edin kušljeje tvojih ustnic napolni z večim veseljem njegovo Serce, kakor ga vse dobrote tega življenja dati zamorejo tistim, ki jih posedejo.!

Tvoje radovanja imajo več moči, da pomnožijo njegovo ljubezen, kakor olje zmožnosti ima, da ogenj vname.

Nekteri svetniki so v prikaznih vidili Jezusa in Marijo ter so bili v takih presladkih tolažilih toliko prevzeti, da so mislili, da obilnosti tega rajskega veselja prenašati ne morejo; zato so zdihovali: „Dovolj je, o Gospod, dovolj je!“ — „Razširi mi serce; ali pa pogasi ogenj tvoje ljubezni!“ — „Tvoj Ksaver mora umreti, je klical indijanski apostelj, ali pa mora manj srečen biti.“ — Kaj bomo pa rekli o svetem Jožefu, ki je dan na dan Jezusa in Marijo resnično gledal, ne v prikazni; ki je Božje Dete objemati smel, kolikorkrat in kakor dolgo je hotel, in ki se je z njim tolikrat preljubezljivo radoval! „Kristus mu je iz svojega Serca vлил neizrečene tolažbe in sladkosti,“ pravi sv. Bernardin Senenski.

Kaj je pač občutilo Serce tega častitega očaka, ko je, kolikor je hotel, pil iz tega studenca Božje ljubezni, ter je vžival pervine tistega

veselja, ktereга je Zveličar na to zemljo prinesel! Njegovo Serce bi bilo razpočilo v silni ljubezni; njegova duša bi se bila stajala v ognji te ljubezni; sto in stokrat bi bil umerl v preobilnosti tega veselja; ko bi Gospod ne bil potolažil te ljubezni, ko bi ne bil prečudno zaderževal moči tega sv. plamena; kakor je nek-daj zaderžal plamen goreče peči Babilonske, da ni škodoval mladenčem, ktere so vanjo vergli.

Po zgledu svetega Jožefa ljubimo tudi mi Božjega Zveličarja iz celega serca, in nič naj nas ne loči od ljubezni do Jezusa Kristusa, ne tukaj ne tamkaj v večnosti.

Vsa naša svetost, vsa popolnost naše duše je le v ljubezni do Jezusa Kristusa, našega Boga in Zveličarja. „Kdor pa mene ljubi, bo ljubljén od mojega Očeta; in jaz ga bom ljubil, in se mu bom sam sebe razodel,“

pravi Jezus Kristus (Jan. 14, 21.). „Oče vas sam ljubi, ker ste vi mene ljubili.“ (Jan. 16, 27.). Sv. Frančišek Salezi pravi: So ljudje, ki mislijo, da popolnost naša je v zatajevanji; drugi menijo, v molitvi; drugi jo stavijo v pogostno prejemo sv. zakramentov; drugi je išejo v miloščini. Ali vsi se motijo. Naša popolnost je, da Boga ljubimo iz celega serca. Zato tudi sv. Pavel priporoča ljubezen: „Pred vsem pa imejte ljubezen, ki je vez popolnosti.“ (Kol. 3, 14.) Sej le ljubezen edini vse čednosti, ktere nas popolne delajo. Ljubi Boga, potem pa delaj, kar hočeš, pravi sveti Avguštín. Sej, ako ktera duša Boga ljubi, ta ljubezen samo stori, da se človek vsega skerbno varuje, kar Bog sovraži, in vse stori, kar je Bogu dopadljivega.

Duhovna vaja: Danes večkrat zdihni k svetemu Jožefu in ga prosi, da te z rokami malega Jezčeka blagoslovi.

Zgled.

Dete rešeno na prošnjo k svetemu Jožefu.

Vodja naše bratovšine svetega Jožefa v Angers-u tole pripoveduje:

Velika nesreča je pripravila neko družino v neznanski strah. 4. Velicega Travnja 1864 je bilo. Mali šolar, otrok te družine, je zlezal na drevo v hišnem dvoru pet metrov visoko. Veja se ulomi, in dete pade na terde tla. Leži, kakor pade in se ne gane več. Pobožni vodja vzdigne šolarja in ga nese pred podobo svetega Jožefa. Kleče derži otroka na svojih rokah in cele četert ure prosi in prosi svetega Jožefa, naj bi prosil za otroka in mu spet življenje dal. Otrok se res zgane, in ko nekoliko

iz sebe izmeče, začne mirno dihati. Ali bil je ves merliču podoben. Eno uro poznej sporoči vodja z veliko previdnostjo otrokovi materi to nesrečo. Mati si misli, to ni nič nevarnega. Ali kako se prestraši, ko vidi svojega sina v postelji, ki je bil toliko spremenjen, da ga je komaj spoznala. Zdravnik mu nastavi več pijavek in stori, kar premore, da bi dete k zavednosti zopet pripravil. Malo upanja pa je dajal užaljeni materi, da bi dete drugi dan še doživelo.

Čuli smo pri postelji malega bolnika, ter ga še zmirej svetemu Jožefu priporočevali. Veliko udov naše bratovšine je z nami molilo za ubozega otroka. In glejte veliko moč priprošnje svetega Jožefa! Tretji dan je dete že spet v šoli bilo.

O obernite se vsi k Jožefu, ktere-koli kaka težava stiska ali kaka nadloga teži.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sladkost tihega in skrivnega življenja.

O ljubeznjivo in skrito življenje svetega Jožefa! Zelo si podobno življenju, kakor je Bog pred vstvarjenjem sveta živel; in kakošno življenje je to bilo, to le Bog sam ve in le sam spoznati more. O nebeško življenje, kterega zaničujejo ljudje, ki hočejo pred svetom kaj veljati, pred svetom očitni biti, kterega pa ceni Najvikši, ki ga prerok Izaija imenuje skritega Boga (45, 15.), in Boga, ki v nedosegljivi luči stanuje.

O skrito življenje svetega Jožefa! toliko podobno življenju Božjemu, kako ljubo in drago, kako lepo in veličastno si mojemu sercu! To je življenje duhovnih vaj, veliko imenitnejši, kakor ko bi bil kraljestva pridobil ali vladal

široke deželé. To je sveto življenje, tiho in skrito pred svetom, radostno pa v očeh angelov in vseh nebeških duhov. To je življenje notranje, polno presladkega miru, tudi pri vsem telesnem delu in pri vsi skerbi za časne potrebe revnega hiševanja. To je življenje, očišeno vsega pozemeljskega nagnjenja, prenapolnjeno z nebeškimi mislimi in željami. To je skrivnostno, zamaknjeno življenje v vednem občudovanji nezmernih popolnost Jezusa in Marije!

Odkar je angel Gospodov svetemu Jožefu oznanil, da njegova preblážena nevesta v svojem neomadežanem naročji nosi edinorojenega Sinu Božjega; zlasti pa še od tistega presrečnega trenutka, ko je ta nebeška Devica obljubljenega Odrešenika svetu porodila, je živel sveti očak Jožef ves čas, torej 30 let, v vednem pre-mišljevanji in zamaknjenji. Staro izročilo pripoveduje (vetus M. S. vita

Gonzali Silv. III. 2.), da, ko je veliki angel Gabriel preblaženi Devici češenje prinesel in jej v imenu presvete Trojice oznanil, da bo Mati Sinu Božjega, je še devet celih ur v njeni družbi ostal. Modrost in čeznatorna lepota Marijna, in pričujočnost Besede, ki je v Marijnem naročji človek postala; to ga je toliko prevzelo in zamaknilo, da mu je bilo težko, se ločiti od Marije in se nazaj v nebo podati.

Sv. pismo nam kaj lepo popiše, kaj vse sta počela Tobija, oče in sin, ko sta zvedela, on, ki je mladega Tobija na neznani poti spremljeval, je eden sedmerih duhov, ki vedno pred sedežem Božjega veličastva stojé. Ko jima je to angel sam razodel, sta se toliko začudila, da sta na zemljo se vergla, in tri ure se čudila in hvalila Boga, ki jima je dal toliko čast spoznati.

Po tem soditi pač moramo verjeti, da je sveti Jožef v družbi z Jezusom in z Marijo, ki sta mu ljubeznjivo

stregla in ga za svojega poglavarja spoznala, živel v vednem čudenji, ki ga je visoko povzdigovalo in ga vsega v Boga zatopilo tako, kakor da bi ne bil več na tem svetu, ne več v umerljivem telesu; pa vendar mu to zamaknjenje ni odtegnilo prostosti in potrebnih moči, da je opravljal vsakdanje dela in skerbel za časne potrebe svoji preljubi družini.

Skrivnost odkritega življenja včlovečene Besede je bilo poglavitno delo svetega Jožefa v njegovi tihi samoti. Ta sveti očak je molil edinorojenega Sinu Božjega v njegovem nezmernem poniževanju, v naročji deviške Matere Marije. Molil ga je v podobi majhnega, revnega, na slami ležečega Deteta. Molil ga je v egiptovskih pušavah; molil ga v hiši Nazareški.

Trojno prečudno in skrito življenje Zveličarjevo: V človeško natoro zavito Božje življenje; v terpečem in umerljivem telesu skrito častito

življenje in v navadno zunanjost zagernjeno čez vse sveto življenje Jezusovo je bilo vir neusahljivih, vednih premišljevanj svetemu Jožefu.

Od kar je sveti Jožef vidil njega, ktereга je Bog Oče od vekomaj sem v blišu svoje svetosti rodil, da je bil rojen v revnem, zapušenem hlevu, v sredi temote, v skriti tihoti, je tudi on posebno ljubil le skrito, tiho življenje.

Češene popolnosti, ktere mu je sveta vera v Jezusu kazala, so mu bile zadostne, da so mu duha in serce nasitovale s predrago mano, ki mu je bila okus nebeškega veselja.

V Bogu ves zbran in zamaknjen je živel sveti Jožef na svetu, kakor bi ne bil na tem svetu. Vse vstvarjene reči so zginile spred njegovih oči, ki so gledale in vidile le Jezusa in Marijo.

O presrečni Jožef! ti varh in vodnik zbranim dušam, ki ljubijo duhovno, notranje življenje; sprosi tudi meni pri Jezusu in Mariji to veliko milost,

da si za naprej prizadevam, in posnemam prelepi zgled ponižnosti, kterega mi ti daješ!

Duhovna vaja: Da bi tiho življenje svetega Jožefa nekoliko posnemal, bodi danes bolj tih in sam za se, in ne hodi nikamor, ako te posebna dolžnost ne veže.

Zgled.

Iz Angers-a.

Gosposka žena zboli; vsa oslabela leži. Blizo smerti že je. Petnajst dolgih let se za svojo dušo nič zmenila ni. Noben mašnik ni smel blizo. Nihče si ne upa, je opomniti bližnje smerti. Neko sredo, ko ima bratovšina svetega Jožefa svojo sveto mašo, priporočijo to nesrečno revo vsem udom v pobožno molitev. Še tisti dan sama zaprosi, da pridejo mašnik. Vsa skesana, vsa ponižna sprejme drugo sredo svete

zakramente. In tri dni pozneje mirno umerje.

Siv starček, pri 83 letih, nevarno zbolí. Da bi se z Bogom spravil, še ne misli ne. Mašnika mu nihče v misel vzeti ne sme. Priporočijo ga v molitev bratovšini svetega Jožefa; in še tisti dan, bila je sreda, se starček premisli in prosi sam, da pošljejo po spovednika.

V Angers-u imajo pobožne nune hišo, v katero sprejemajo nesrečne dekline, ki so bile zapeljane ali ktere razuzdane starši in drugi oskerbniki v poboljšanje izročujejo. Bilo je pet mladih hudobnic v tej hiši, ki so se naveličale zapora in ojstrosti, in so sklenile pobegniti zopet nazaj med hudobni svet. To misel so vse petere imele in so vedno iskale prilike, kako bi ušle. Neki dan se zvijačno odtegnejo očem predobre nune, ktere jih je v varstvu imela in urno splezajo čez zid in nikjer jih ni. Samostanska

sprednica povsodi poprašuje in iše; ali vse je bilo zastonj. Malih ubežnic nihče ni vidil. Na misel jej pride, da bi jih svetemu Jožefu priporočila. Ta misel se jej zdi od Boga vdana. Hitro prižge na bratovskem altarji svetega Jožefa eno voščeno svečo; in prosi svetega očaka, naj te ubežnice nazaj pripelje; vsaj tri, ktere z imenom pove. Nektere dni poznej pridejo res tri nazaj; in sicer ravno tiste tri, ktere je po imenu priporočila svetemu Jožefu.

15.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Marija priserčno želi, da svetega Jožefa častimo.

Ako mi resnobno premislimo vse dni svojega življenja in se s sladkim veseljem spominjamo vsega, kar nam

je že storila Marija, naša ljuba Mati; ako preštejemo milosti in dobrote, ktere vse smo na njeno mogočno priprošnjo že prejeli; o potem mora biti naše serce prenapolnjeno resnične zahvale za tako veliko prejetih darov, in sveta vnema nas mora siliti, da tej svoji premili Materi skažemo svojo ljubezen in tudi kaj Mariji dopadljivega storimo. In kje je pravoveren kristjan, ki bi ne želel storiti vsega, kar je naši nebeški Materi všeč?

O vsi pobožni otroci Marijni! poslušajte zdaj. Ni skorej mogoče, da bi kaj storili, kar bi Mariji bolj dopadlo, kakor če častimo in ljubimo svetega Jožefa, kateri je Mariji tako priserčno ljub in je z njo s čisto ljubeznijo tako tesno zvezan.

Serafinska mati, sv. Terezija pravi, da ni mogoče, da bi človek mislil samo na kraljico vseh angelov in se ob enem spominjal vseh britkost, ktere je Mati Božja v otroških letih

svojega Božjega Sina zavoljo njega prestala, da bi se zraven tudi ne zahvalil svetemu Jožefu za popolno vdanost, katero je skazoval obema, Sinu in Materi.

In ta velika svetnica, sv. Terezija, pripoveduje, da je nekdam Marija se prikazala. Njen prečisti ženin jo je spremil. In Marija je svetnici zročila lepo belo oblačilo v znamenje, da je očišena vseh grehov. Ko sem bila s to obleko ogernjena, pravi ta velika svetnica, me prime preblazena Devica za roko in mi pravi, kako zelo jo veseli, da svetega Jožefa častim.

Sv. Herman je bil eden naj večih častivcev našega svetega očaka. Zato mu je pa Marija vse njegovo življenje skazovala posebne milosti. Ukazala mu je celo, da je svoje ime spremenil, in ga je imenovala „Jožef“, v plačilo za priserčno vdanost, katero je imel do njenega čistega ženina.

Zato, o pobožni otroci naj boljši Matere Marije, ljubite in častite pred vsemi svetniki svetega Jožefa. Nikdar ga ne ločite od češenja, kterega skazujete preblaženi Devici. Kedar častite Marijo, častite tudi Jožefa!

Kakor navadno vsako saboto posvečujete preblaženi Devici, tako posvetite vsako sredo svetemu Jožefu. Kakor obhajate vsako leto Marijin mesec, kar sploh imenujemo „Marijne Šmarnice“; tako obhajajte svetemu Jožefu v čast njegov mesec in ga imenujmo „vijolica svetega Jožefa“.

Sej ni mogoče, da bi ne ljubil svetega Jožefa, kdorkoli Devico Marijo zares ljubi. In kdor ne ljubi tega velicega svetnika, tudi kraljice nebeške prav ne ljubi. Te dve lepe pobožnosti ena drugo podpirate in množite ter nam lepo pomagata k ljubezni, ktero smo Jezusu dolžni.

Kakor pravi sv. Bernard: „Per Mariam itur ad Jesum“ — po Mariji

pridemo k Jezusu; tako lahko rečemo: Po Mariji pridemo k Jezusu, po Jožefu pa k Mariji.

Dobro vemo, o Marija! kako dopadljivo ti je, ko vidiš, da častimo tvojega ženina Jožefa, ktereга si ti z nezmerno priserčnostjo ljubila. Naše prošnje s posebno zadovoljnostjo prejemaš, ako jih tebi po njegovih rokah podamo. Tista presrečna vez, s katero te je Bog sam v Nazaretu z njim zvezal, bo večna in se ne bo nikdar pretergala.

Neskončna ljubezen, s katero svojega Božjega Sina ljubiš, ima v sebi tudi vdanost, katero v svojem preljubeznjivem Sercu vedno nosiš in ohraniš njemu, ki je bil rednik Jezusu in varh njenemu devištvu.

O sveti Jožef! mi vsi, tvoji častivci, smo tudi otroci tvoje prečiste neveste Marije; vzemi nas vse v svojo očetovsko skerb. Mi vsi, ker smo otroci Marijni, smo tvoji rejenci.

Skerbi, oj skerbi za vso to veliko družino! Sprejmi milostljivo to našo silno prošnjo, ki je od sv. cerkve poterjena in zato toliko silnejši tebi izročena.

Duhovna vaja: Zvôli si danes svetega Jožefa patrona in oskerbnika svoji hiši.

Z g l e d.

Zaupanje v svetega Jožefa bo obilno poplačano.

Iz Pariza piše pobožen duhoven prigodbo, ktera kaže, kako sveti Jožef vanj postavljeno zaupanje poplača, in kako posebno pobožnim družbam svoje mogočno varstvo skazuje.

Leta 1855. so po Laškem gerdo rogovilili, vse pobožne preganjali, posebno še pobožne nune in menihe neusmiljeno pestili. In tako se je tudi na Savojskem samostanu pobožnih nun

huda godila. Sestra, ktera je célo hišo z živežem preskerbovala, ni imela skorej nič več. Kar je pa tem dobrim dušam še huje delo, je bil velik dolg, ktereга je dolžnik z vso silo tirjal. V nekterih dneh so imele plačati dva tisuča goldinarjev. Niso pa reve vedele, kako bi ta veliki dolg poravnale.

Kaj jim je početi v tej zadregi? To je lahko. Te pobožne duše so si že davno poprej zvolile svetega Jožefa očeta in oskerbnika svoji hiši. V tej veliki sili, se ve da, se tudi zatečejo k redniku Jezusovemu, ki je pribežališe vsem, ki so v kaki sili. Napovedano jim je bilo, da v devetih dneh morajo svoj dolg poravnati. Sklenile so, opravljati devetdnevnicó v čast svetemu Jožefu, ter jo pričnejo z vso pobožnostjo in s terdnim zupanjem. Deveti dan, na vse zgodaj, pride dolžnik z dolžnim pismom po denar. Sestra oskerbovavka ni imela čisto nič. In vendar ne zgubi svojega

terdnega zaupanja, ter si misli, sej devetdnevica še ni končana. Prosi torej dolžnika, naj pride zvečer po denar in mu pove tudi uro. Zvolila je pa ravno tisto uro, ko so pobožne device pred deveterimi dnevi pričele svojo pobožnost. Tako terdnega, tako velicega zaupanja sveti Jožef ni mogel osramotiti. Nekatere minute, preden je na večer dolžnik zopet prišel, pozvoni nekdo pri vratih. Neznan, ptuj človek izroči vratarici zavitek, v katerem je bilo ravno toliko, kolikor so bile uboge nune dolžne, da so dolžnika popolnoma splačale. Se ve da zaupanje, ktero so te pobožne duše v svetega Jožefa stavile, je po tej prečudni prigodbi le še večji bilo.

16.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Ponižnost svetega Jožefa.

Kar pravi sv. Bernard od Marije, to zamoremo oziroma tudi od svetega Jožefa reči: „Njegovo devišтво ga je ljubega storilo v Božjih očeh in zavoljo njegove ponižnosti je bil zvoljen rednik Jezusov“. Zavoljo te neskončno imenitne službe bi ga bili po pravici mogli vsi ljudje visoko častiti; ali on ni maral posvetnega bliša in ne časne časti; on je prevzel le poniževanje in trud, ki je bil s to visoko službo sklenjen.

In vendar, kolika čast, biti v družbi s svojim Bogom! Kolika sreča, da ga je Bog sebi zvolil vodnika in varha! Kolika nezmerna čast, da je bil glava družini, čigar Sin je bil Bog sam! — O vsi svetniki, ki tukaj na

zemlji živite, ali že tam v nebesih kraljujete! vsa vaša čast je v tem, da ste služabniki, prijatli, bratje Jezusovi; čast Jožefova pa je tako velika, da je Jezusu vodnik, oskerbnik, varh — oče njegov. Kdo bi ne mislil, da tako visoka, tako imenitna čast bi ga ne prevzela! — Jožef pa, ki je bil pravičen, se je ravnal po načelih pravičnosti: Kolikor bolj ga je Gospod povikšal, toliko bolj se je sam ponižal. Jožef je bil pravičen. In to je bilo zadosti, da ni gledal na čast in slavo svoje visoke službe, ampak le, da je pred svetom zaničevavne in težavne dolžnosti svoje spolnoval.

Cebedejeva sinova sta veliko ceno stavila na sprednost, da sta bila Jezusu Kristusu v rodu, ter sta si po svoji materi želela prvih prostorov v kraljestvu Božjem. Drugi sorodniki Gospodovi, nevoljni, da je Gospod po revnih vaseh hodil in tam velike čudeže brez vsega hrupa delal, so mu

prigovarjali, naj bi šel v Jeruzalem in naj bi tam o velikonočnih praznikih čudeže delal. Upali so in pričakovali, da njegova slava bo tudi njim prišteta. Jožef, za vso posvetno čiščenje neobčutljiv, ostane tiho pri svojem tesarskem stolu in se ukvarja brez vsega šuma s svojim revnim roko-delstvom, ktereга mu je previdnost Božja odločila.

Učeni opat Rupert pravi: Jezus Kristus je bil trem imenitnim, velikim možem naznanjen in obljubljen: Abrahamu, Davidu in Jožefu. Abrahamu ga je Bog obljubil kot človeka: „Oblagodarjeni bodo v tvojem zarodu vsi narodi zemlje.“ (I. Mojz. 22, 18.). Davidu ga je Bog obljubil kot kralja: „Od sadu tvojega telesa bom posadil na tvoj sedež.“ (Ps. 131, 11.). In Jožefu ga je oznanil kot Boga: „Ne boj se, k sebi vzeti Marije, svoje žene; zakaj, kar je v

njej rojeno, je od svetega Duha.“ (Mat. 1, 20.)

Tej prelepi misli pa še tole lahko pridenemo: Jožef je bil vesel in zadovoljen, da je hranil in varoval majhno Dete, katero, akoravno Bog sam, se je podverglo revšini in potrebam človeškim, katero, akoravno kralj, je podobo hlapca imelo, in sicer je popolnoma skrito živelo, kakor je sveti Jožef hotel na skrivnem živeti. Abraham je prijazno sprejel tri anjele; Jožef je prenočeval Boga Abrahama in angelov. David, ko je bil silno lačen, je zahteval od velikega duhovna posvečenih kruhov; Jožef pa je dajal kruha Sinu Davidovemu, ko je ta lačen bil; in ves vesel in zadovoljen, da je v osebi Jezusa Kristusa smel hraniti in rediti Boga, človeka in kralja, ni iskal v tem svoje slave, ampak ljubil je poniževanje in težave.

Sej mu pa tudi nikakoršnih drugačnih misel ni pripustila njegova pra-

vičnost, ki ga je vedno zvesto vodila. In kako bi se bil povzdigoval on, ki je vidil Boga se toliko ponižati? Bi bil li maral prevzeti prvi prostor v kraljestvu Mesijevelem, ko je vedel, da njegovo kraljestvo ni kraljestvo tega sveta? Bi bil li mogel le kaj misliti na blišobo tega sveta, ko je Gospod vsega stvarjenja prostovoljno se toliko ponižal in je stanoval pri revnem roko-delcu ter se preživil od truda njegovih rok?

Jožefu je bila (kakor tudi Mariji) ena naj večih milost Božjih ravno njegovo prostovoljno poniževanje. Vedel in spoznal je, da je kakor zagrinjalo, podoba, namestnik večnega Očeta njegovemu edinorojenemu Sinu; in to spoznanje ga je neizrečeno globoko ponižalo, poterlo. Vedno je pred očmi imel imenitnost in visokost svoje službe; zato se je tako rekoč skrtil ali v spoznanji svoje nevrednosti sam v sebi nekako zgubil, kolikor je bilo to v njegovi

moči. Pobožnim dušam je ukazovanje in zapovedovanje hujši, kakor pokoršina; veliko težje jim je, zapovedati, kakor ubogati. In tako je svetega Jožefa vse njegovo življenje poniževala ta dolžnost, da je Jezusu zapovedoval, in je bil tako gospodar svojemu Bogu. Vsak mašnik, ki je le nekoliko ponižen, se mora v ponižnosti nekako pogrezniti tisti prevzvišeni trenutek pred povzdigovanjem, ko na njegove besede Zveličar sveta z nebes na altar stopi; zato se v vsi ponižnosti verže na svoje kolena in moli svojega Boga v podobah kruha in vina. In sveti Jožef je celih trideset let enako imenitno službo opravljal. Opravljal je tisto prestrašno službo, ktere se mašnik le en trenutek, po Gospodovem povelji posluži. Sveti Jožef je Gospodu zapovedoval.

Majhna Nazareška hišica je bila sv. altarna miza. Besede Jožefove so bile nekako podobne besedam, ktere izgovori mašnik pri spremenjenji kruha

in vina v Telo in Kri Jezusa Kristusa. O kako posebno svetost zahteva tako imenitna, tako visoka služba! V Bogu biti, obsijan v njegovi luči, je naj viši stan, naj viši poklic, ktereга se umerljivi človek vdeležiti zamore.

O naj veči vseh svetnikov, o naj ponižnejši vseh mož, ki vse premoreš pri Jezusu in pri Mariji; o sprosi tudi meni to veliko milost, da bom, kakor si ti, njima enak, v resnični, sveti ponižnosti.

Duhovna vaja: V čast svetemu Jožefu glej, da se danes v eni ali drugi priložnosti kaj ponižaš. Spomni se, da s svojim napuhom si svoji duši že, Bog ve koliko, škodoval. Le greh je tvoje delo; drugo pa je Božje.

Zgled.

Čudno ozdravljenje.

Dobra sprednica iz Belgije piše svoji prijatelji v drugi nunski samostan:

Ker mi je dobro znano, kako visoko častiš svetega Jožefa, se mi zdi, da bi ne bilo prav, ko bi ti ne razodela nove milosti, ktero nam je skazal naš mogočni in dobrotljivi varh, sveti Jožef.

Ena naših ljubih sester je že dalje časa bolehal, da je bila zares popolnoma slaba. Njena bolezen se je tako zabernila, da smo jo previdili s sv. zakramenti. S posebno pobožnostjo jih prejme 25. Kimovca 1863. Kmal, jo tako hudo napade, da nismo imele nobenega upanja več, da bi še ostala. Umirati je začela. Vendar se zopet zave in priserčno želi, da bi na priprošnjo svetega Jožefa še ozdravela. Poprosi, da jej prinesemo čudodelno podobo svetega Jožefa, ktero v samostanu imamo. Priserčno nas prosi, naj molimo za njo. Da smo jej vstregle, smo pričele še tisti dan devetdnevnic, v njen namen. Štiri-krat so ubogo revo napadle smertne.

težave; vselej pa se zopet zave in vselej s terdnim zaupanjem zaterjuje, da sveti Jožef jej bo sprosil ljubo zdravje.

Zadnji dan devetdnevnice — čast Bogu in svetemu Jožefu! — čuti, da je zdrava. Poprosi, da jej damo jesti. Po tako dolgi in hudi bolezni jí, kolikor se jej poljubi. Zdaj vstane brez vse ptuje pomoči in je popolnoma zdrava.

17.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef mož molitve.

Kteri se pobožnosti popolnoma vdajo, si eni zvolijo posebno delavno življenje, da z veliko vnemo opravljajo dela usmiljenja; drugi si zvolijo pre-mišljevavno življenje, da so vedno v Bogu zbrani v sveti molitvi. Malo

njih je, kateri bi hodili obojno pot. Med temi pa je v prvi versti ravno sveti Jožef. Živel je med svetom. Njegov stan, njegovo rokodelstvo je zahtevalo, da je mnogo občeval s svojim bližnjim. Pri tem pa ni pozabil nikdar pričujočnosti Božje. Njegovo življenje je bilo vedna molitev. In kaj bi bil v družbi nebeškega kralja drugega počel, kakor da je premišljeval le nebeške reči. Ko je Jezus rasel v starosti in modrosti, je rasel Jožef v zbranosti svojega duha in v zedinjenji z Bogom. Z zunanjimi rečmi se je le toliko vkvarjal, kolikor je bilo potrebno, da je preživil sveto družino.

Sv. Bernardin Senenski pravi: Ta sveti očak je dosegel naj viši stopnjo premišljevanega življenja. Blagodarjen je bil z notranjim razsvetljenjem sv. Duha in s predragimi darovi presvetega Jezusovega Serca.

Glejte, ki hočete res pobožno živeti, ni vam treba iskati zgledov premišljevavnega življenja le po pušavah in samostanih. Stopite k tesarskemu stolu svetega Jožefa, pojdite v delavnico njegovo, in vidili bote tam v vsi popolnosti, kar bi zapazili v egiptovskih in tebajskih pušavah le nepopolnoma. Tu bote vidili revnega delavca, ubozega tesarja, ki s svojimi rokami teše in žaga; njegovo Serce pa je v pri-serčni molitvi zbrano. On, ki terdo dela, se med težavnim delom s svojim Bogom pogovarja. Vidili bote tam Jožefa in Marijo, ki se z zunanjimi rečmi vkvarjata, navadne dela opravljata, pa sta vsa v Bogu zbrana, le njega hvalita, molita in ljubita.

Kakor ona dva zlata Kerubina, ki sta na skrinji zaveze kleče vedno v svetišče gledala, tako sta Jožef in Marija, v sveti molitvi goreča kakor Serafini, v Jezusa Kristusa svoje oči obernjene imela. Tudi naj manjši,

naj slabši dela sta v čisti ljubezni do njega opravljala. Vse njuno djanje in nehanje je bilo vedna presveta molitev.

O vi vsi, ki v svetu živite in se s svojimi vsakdanjimi opravili tako radi izgovarjate, da svojih molitev lepo opravljati ne morete, o pridite in učite se, da se molitev lahko strinja z delom in s spolnovanjem svojih dolžnost. Vi pa, pobožni Marijni otroci, ki vsak dan svoje molitve lepo opravljate, obernite se k svetemu Jožefu, naj vam sprosi to milost, da bote z naprej še bolj z zbranim srcem molili.

Molitev, slehern dan v svojem času opravljena, naj nas postavi v pričujočnost Božjo; in ravno misel na pričujočnost Božjo, večkrat čez dan ponovljena, naj nas k molitvi nagiba. In to življenje svete ljubezni, da se v molitvi z Bogom pogovarjamo, tako pobožno življenje, ki lastno ljubezen v nas zatira in mori, naj se

razliva iz molitve, kakor iz središa, na vse, kar smo storiti dolžni. Misel na Boga naj navdaja vse naše djanje, kakor napaja pohlevni dež suho zemljo, ter jo rodovitno stori. Urni, ljubeznjivi pogled k Bogu poživi vsega človeka, potolaži in pogasi njegove strasti, daje v resnobnih početjih razsvitljenje in pravi svet, podverže sčasoma svoje-glavnost, da postane duša mirna, poterpežljiva in Bogu vdana.

Da si pridobimo tega duha svete molitve, imamo naj boljši pripomoček v tem, da se navadimo in nikdar ne pozabimo, da smo zmiraj v Božji oblasti. To si moramo v serce vtisniti, da vsak trenutek je dar Božji; da imamo le, kar nam on v svoji milosti in ljubezni dá; da ga v dvomih za svet vprašamo, zlasti kadar je urnega sklepa potreba. Ako nam serce vpada in čednost omahuje, se moramo hitro k Bogu zateči, ga pomoči prositi in se k njemu povzdigniti. Tega

zlasti pozabiti ne smemo, kadar vidne, časne, nečimerne reči naše serce vabijo in motijo ter nas s prave poti skrivej, natihoma vlečejo; in kadar prestrašeni zapazimo, da smo Boga pozabili in se od njega odvernili.

Taka vaja, da smo vedno v pričujočnosti Božji, ohrani našo dušo v veliki čistosti; in duša naša bo spoznala navdajanje svetega Duha v miru, v tolažbi in v prelepi prostosti, ki je gotovo plačilo naši vdanosti svojemu Bogu.

O presrečni Jožef, ki si pri vsem svojem delu bil vedno v Bogu zbran, ti zgled in varh pobožnim dušam, prosim te, sprosi še meni duha molitve; stori, da bom molil verno, ponižno in stanovitno, kakor si ti vedno, pri vseh svojih opravilih, mislil le na svojega Boga.

Duhovna vaja: Prizadevaj si z vso močjo, da si danes po zgledu

svetega Jožefa, kolikor ti je le mogoče, v Bogu zbran.

Zgled.

Kako dober svetovavec je sveti Jožef.

Le Bog sam ve, kaj je v svoji modrosti nam odločil. V Božjem Sercu je zapisano, kaj je on nam namenil. Pač bi bilo včasih veliko vredno, ko bi mi mogli v Božje Serce pogledati, in tam brati, kaj nas vse čaka. So namreč zadeve in okolišine v našem življenji, ko je silno težko, pravo vedeti in naj boljši zadeti. Naj bo kdo še tako moder, vendar mu le spodleti. Ali mi smo presilno daleč od Boga in je njegov namen tako globoko skrit, da nihče, tudi naj viši angel, vedeti ne more, kaj je Bog nam odločil. To ve le Bog sam in tisti, kteremu Bog razodeti hoče.

Kolikor bolj pa smo z Bogom zedinjeni, toliko bolj bomo pa tudi spo-

znali njegove namene. In sveti učeni-
niki terdijo, da Bog svojim prijatlom,
svetnikom v nebesih, pripusti večkrat
pogledati v njegovo Serce; da svetniki
berejo in spoznajo v Bogu, kaj je
Bog odločil na zemlji tistim ljudem,
za ktere svetniki posebno prosijo; da
po tem tudi svoje priprošnje vravnajo.

Da pa Bog posebno svetemu Jo-
žefu to milost skazuje, da spozna
skrivne namene Božje oziroma člo-
veškega rodu na zemlji, je celo v sv.
pismu zapisano. Bog je naj skrivnejši
sklep svojega Serca, včlovečenje svo-
jega Sina in razodenje njegove Božje
natore, naj poprej naznanil Mariji, pre-
čisti Devici; potem pa svetemu Jožefu.

Zato pa tudi sveti Jožef svojim
ljubim častivcem v dvomih in v ne-
varnostih ve naj bolji svet dati; da
za „Materjo dobrega sveta“ noben
drugi svetnik ne tako.

Mlada deklica dobre hiše, Ana,
je po prečudni naredbi Božji bila sama

sebi prepušena. Starši so jej pomerli; vse premoženje se je pogubilo.

Daleč na ptujem ni imela družega nič, kakor pošteno serce, terdno zupanje na Boga in za vsako delo pripravne roke.

Hudo je bilo revni siroti. Zlasti perve leta je lakoto in veliko pomanjkanje terpela. S šivanjem in z drugim trudom si je vsakdanji kruh služila.

Nenadoma pride neki dan ptuj, neznan človek in jo snubi. Bil je precej stareji, kakor Ana; vendar mož naj boljših let. Vse ga hvali in povzdiguje. Učen, posebno priljuden in še silno bogat je menda. Še le kake dve leti je, kar je od daleč prišel v to mesto. Bil je vdovec in imel je več majhnih otrok.

Kako je ta bogati, imenitni in sploh toliko čislani ptujec se ozerl na ubogo siroto Ano?

Pravega vzroka jej ni razodel. Ker se je revna deklica temu zelo

čudila, jej ženin pravi, da njeno tiho in pobožno obnašanje in njen razum je vzrok te ponudbe. In ravno ona bi bila dobra mati malim otročičem, ki matere svoje več nimajo in ona bi bila zares sreča njegovi hiši. Bogastva in zunanje blišobe on ne potrebuje.

Sam, pa tudi z otroci je v revno Ano silil, da bi mu prej ko prej obljubila, da ga hoče vzeti.

Velika je bila zadrega. Misel: Preskerbljena bom za zmiraj in kakor je vse kazalo, prav dobro. Bolj, kot vse drugo, je pa prevzelo mehko in občutljivo serce njeno, ko je vidila majhne, zapušene otroke, ki so se z vso otroško ljubeznijo je oklenili, da bi jim priserčno rada bila dobra, skerbna mati. Sej je reva skusila, kako hudo je brez matere biti med hudobnim svetom.

Pervo, kar je Ana po tej večkratni in silni ponudbi storila, je bilo,

da je svojega pobožnega in previdnega spovednika za svet vprašala. Spovednik, ki ženina ni poznal, le hvaliti ga je slišal, ni odsvetoval; pa tudi jej ni prigovarjal. Svetoval je pa pametni in dobri devici, naj za štiri tedne odloži, da si to važno reč dobro prevdari. Silni ženin se je v to kaj nerad vdal. Ali modra Ana je pri tem ostala, ter mu še naročila, da ves ta čas je ne sme obiskati in jej ne sme nič pisati.

In zdaj, kaj stori deklica? Oberne se z vso pobožnostjo k Bogu ter prav priserčno moli, naj bi jej mili Bog svojo voljo naznanil, da po preteklih štirih tednih ve storiti za celo življenje toliko imenitno stopnjo.

Hudo, bitko, tesno jej je bilo serce. Sama je na širokem svetu; nobenega svojega človeka nima — in zdaj je lahko preskerbljena. Ubogi otročiči, katerim bi bila dobra mati — sreča, ktera se jej tako nenadoma po-

nuja — vse to neizrečeno prigovarja njenemu nepopačenemu sercu.

Od druge strani pa tudi vidi šumeče življenje med svetom, v katero bi mogla po tej zavezi priti, in nek čuden, nerazumljiv strah pred ženinom, kedar se je spomnila nanj; to jo je vselej pretreslo in neka groza pred tem človekom jo je obšla.

Kdo jej bo pomagal? kdo v tej zadregi svetoval? Od mladosti že pa je imela posebno zaupanje v svetega Jožefa in vsak dan se mu je izročevala. In sklenila je, njega prositi; in njegovi priprošnji se vso vnovič izroči. Po svoji navadi je tudi pri svojem delu bila vsa v Bogu zbrana. Še bolj priserčno je molila in še večkrat se je ozirala na podobo svetega Jožefa, katero je pred seboj na steni imela. In vselej, kadar je to lepo podobo pogledala, je bila mirno potolažena.

In glej! komaj en teden je tako priserčno molila in k svetemu Jožefu

zdihovala in ga za svet popraševala; in njen strah in njena boječnost pred to zavezo je bila vedno večji; dan na dan se jej je silni ženin bolj studil. In ni še preteklo štiri tedne, je že za terdno se odločila, da se stanovitno odpove, vsa prepričana, da je tako volja Božja, da si s tem časno in večno srečo zagotovi.

Imeniten bogatin je bil, se ve da, razžaljen in ves razkačen. Ana pa je bila zopet vsa mirna in je veselo živela v svoji revšini. Njen snubač je kmalo potem drugod se oženil in z vso svojo družino spet na ptuje šel.

Ni še preteklo pol leta, in poštenje, bliš in nezmerno bogastvo tega nadležnega ptujca se je odkrilo, da je bilo vse — gerda sleparija. Bil je brezveren lahkoživec, prederzen gizdalin, in prav žalostne reči so se govorile o njem.

O kako priserčno hvaležna je bila poštena Ana svojemu varhu in svetovavcu, svetemu Jožefu!

Ene kvatre poznej, ko je svet o tem goljufu govoril, pa pride drug snubač, pošten mladeneč dobre hiše domačega kraja. Zopet vpraša pobožna Ana svojega spovednika za svet in se ravno tako izročuje svetemu Jožefu, naj bi jej sprosil razsvetljenje. Po priserčni molitvi in po mirnem premisliku da Ana svojo besedo in kmalo se preseli kot srečna žena v pošteno hišo svojega dobrega moža, ki mu je bilo ime Jožef. Lepi venček, kterega je čista nevesta pri svoji poroki po pravici na glavi imela, je v dragi spomin ohranila in prec po poroki ga je lepo ovila okoli male podobe svojega dobrega varha, svetega Jožefa, ter vse skupaj v lično tablico spravila. Pod podobo pa je zapisala te besede: V tebe, o Gospod, sem zaupala — in vekomaj ne bom osramotena.

In nikdar ni obžalovala te stopinje, ki jo je pod varstvom svetega

Jožefa storila. V njenem mirnem in srečnem zakonu pa še vedno raste zaupanje v svetega Jožefa in vsa hiša je izročena varstvu temu velicemu svetniku. — *Ite ad Joseph!* Izročujte se tudi vi svetemu Jožefu!

18.

Ite ad Joseph! — *Pojdite k Jožefu!*

Sveti Jožef v voljo Božjo ves vdan.

Za Marijo ni bilo človeka na zemlji, ki bi bil dosegel tako visoko veljavo, kakor sveti Jožef. Pa ga tudi ni bilo nobenega, kateri bi se bil s toliko ljubeznijo in s toliko vdanostjo podvergel presveti volji Božji, kakor je bil ta veliki svetnik Božji. On je bil prav služabnik Božje previdnosti ter je hotel njen sveti suženj biti. Vso veljavo, katero je imel kot pogla-

var svete družine, je v ponižni in resnični vdanosti nazaj dal njemu, ki ga je z njo tako visoko počastil. V spolnovanji svoje preimenitne službe je mogel zaupati na vso mogočo pomoč; pa skušal je večkrat veliko zapušenost.

Lahko, zares sladko je, se prepuštili vsega Božji previdnosti, dokler nas le z dobrotami osipa. O presladko je bilo tudi svetemu Jožefu in lahko je bil presveti volji Božji ves vdan, ko so pri zibelki njegovega Božjega rejenčika klečali kralji iz Jutrovega in mu svoje imenitne darove ponudili, ki so iz daljnih krajev prišli in molili njega, ki jih je po luči skrivnostne zvezde k revnim jaslicam pripeljal. — Kako britko, obupljivo, težko pa bi bilo manj pravičnemu možu, ko bi bil vidil to Božje Dete zaničevano, preganjano in vsem nevihtam podverženo.

Jožef pa poslušal le povelje Božje ter se volji Božji vsega vda. On ne

poslušā nadležnega ugovarjanja, kterega mu je lahko natora in lastna ljubezen dajala.

Na edino, prvo povelje zapusti svojo domovino, svoje delo, svoje majhno pohištvo in se poda v ptujo neznanu deželu. Svoj mir in pokoj, vse zaveze s svojimi znanci rad daruje, da le spolni povelje Božje in reši Sinu Božjega.

Da je Abraham na prvo besedo Božjo zapustil svoj rojstni kraj, in je urno ubogal povelje Gospodovo; to je vse hvale vredno. Ali temu se ne moremo ravno posebno čuditi. Bog mu je obljubil rodovitno deželu, ktera bo njemu in njegovemu zarodu v last. Svetemu Jožefu ni bil naznanjen noben kraj, kjer bi prebivati mogel. Imenovan mu je bil le Egipt; odkazana mu je bila le ta neverna, ajdovska dežela, kjer je bilo zvoljeno ljudstvo Božje tako neusmiljeno preganjano in zatirano.

In vendar on urno uboga. In kar je zares prečudno; on živi tudi v

Egiptu zadovoljin, kakor v Judeji; on živi med neverniki, med malikovavci, zadovoljin, kakor pri svojih znancih in prijatlih. On se je odpovedal ne le svoji domačiji, ampak odpovedal se je tudi vsem sladkim tolažbam, ki jih je doma vžival. Tako velika je bila vdanost tega pravičnega moža v naredbe Božje previdnosti. On hoče le samo to, kar Bog hoče. Volja Gospodova in volja njegova je le ena volja. Ukazano mu je bilo, naj gre iz Judeje v Egipt; in on urno gre. Ukazano mu je bilo, naj Egipt zapusti in gre zopet na Judovsko. In ko mu je angel to povelje prinesel, je Jožef ravno tako mirno spal v ptuji deželi, kakor bi bil v svoji hiši, kakor bi bil med svojimi znanci in prijatli.

O kako srečni bi mi bili, kako urno bi mi sveti bili, ko bi po zgledu svetega Jožefa v vseh rečeh, brez vsega ugovora, brez

vse izjeme in vselej se vdali češeni volji Božji.

Darujmo se torej po njegovem zgledu presveti volji Božji; drugače nimamo nobenega deleža njegovega daru. In ko bi pri tem postali tudi žgavna daritev, dar, kterega bi ogenj vsega povžil; raji naj se v pepel spremenimo, kakor bi se ustavili temu, kar Bog hoče.

Le v sveti volji Božji zadobi človek pravi mir in pokoj. V življenji nesrečnih strasti in lastne ljubezni misli človek danes to, jutri zopet to; eno po noči, drugo po dnevi; to v žalosti, vse drugačno v veselji; nekaj ko se nam upanje smehlja, vse drugače spet, ako nobenega upanja ni.

Da se temu vsakdanjemu spreminjanju, tej nestanovitnosti, tej nenakosti odtegnemo, da se te nezadovoljnosti znebimo, je edin pripomoček ta, da se volji Božji popolnoma vdamo. Kakor je Bog pri vsem spreminjanji,

ki je zunaj njega, vedno enak, nespreminljiv; tako miren, vedno enak je tudi človek, ki se presveti volji Božji vsega zroči in vda.

V voljo Božjo vdanemu ni treba iskati posebnih vzrokov, ni treba popraševati, zakaj in kako? čemu je to ali uno tako? Le lastna ljubezen tako poprašuje in verta. Edin, naj viši vzrok je, ker Bog tako hoče. Volja Božja, sama na sebi sveta, je zadostni vzrok.

Vendar pa moramo pazljivi biti, da v lenobi, ali v nekaki obupljivosti, ali v goljufivem miru ne išemo volje Božje.

Volja Božja nas umiri! ali mi moramo storiti, kolikor naše moči premorejo. Volja Božja nas mirne ohrani v žalosti in v veselji, kakor dopade njemu, ki naj bolje ve, kaj nam dobro dé. Mi smo mirni, ne v svoji lastni zadovoljnosti, ampak v dopadajenji dobrega Očeta, ki dela z

nami, kakor mu dopade. Kaj je na tem, kako se nam tu na zemlji godi?

Le edino prošnjo imamo. In ta je, o Gospod! da bivamo vse dni svojega življenja v tvoji hiši, da vidimo radost Gospodovo in gledamo tvoj sveti tempelj, in te hvalimo vso dolgo večnost!

Začnimo že tukaj, v tem življenji in prepevajmo z Davidom, ali s Kristusom samim slavno pesem presveti volji Božji.

„Glej, Gospod! tukaj sem; prišel sem, da spolnim voljo tvojo!“

Duhovna vaja: Skerbi, da se res dobro spoveš in lepo pripraviš na god in praznik svetega Jožefa.

Zgled.

Zakaj in kako sveti Jožef križ podaljša?

V majhnem mestu je živela vdova s svojo hčerjo, ki je bila dobra, pobožna deklica, tolažba in veselje svoji

stari materi. Obedve ste imele poprej boljši čase. Razne nesreče pa so ji pripravile ob vse, in so ji pahnile v toliko revšino, da ste se zares prav revno preživile. Svoj kraj ste zapustile, da bi v tem malem mestu, ptuje in nepoznane, svojo revšino skrivej prenašale. Majhno sobico pod streho visoke hiše v samotnem kraji ste najele.

Uboga mati je skorej oslepela, ker vedno je jokala. Ni bila za nobeno delo več. Mlada, dobra hčerka je pridno delala in šivala za veliko kramarijo. Celi Božji dan in dolgo v pozno noč se je trudila; pa vendar je komaj toliko zaslužila, da ste se prav revno preživile.

Lahko bi si bila deklica kako službo dobila, kjer bi bila več si prislužila; ali dobro je vedela, da za njo je bolje, da je na skrivnem pri svoji dobri materi, kakor med hudobnim svetom, kjer je toliko nevarnost. Velikrat ste lakoto in mraz terpele;

vendar ste bile vse vdane v voljo Božjo.

Eno pa je ubogo mater vedno težilo. Kaj bo z njenim otrokom? Moje ure, si misli postarna žena, so štete; kmalo me bo Bog poklical iz te solzne doline; kaj bo pa potem z mojim ubogim otrokom? O da bi bila moja hči preskerbljena! o da bi imela skerbnega moža! Pa kdo bi se le ozerl na revno siroto v tem ptujem mestu, kjer nimate ne žlahte, ne prijatlov! Le res čudež bi bil, da bi uboga hči dobila moža, kakoršnega je skerbna mati želela.

Ta uboga mati je posebno častila svetega Jožefa. Večkrat je brala, kako prečudno sveti Jožef pomaga in kako v naj večih stiskah svojim častivcem pomoč Božjo sprosi. Na misel jej pride, da bi tudi ona svoje materne želje za svojega ljubljenega otroka svetemu Jožefu izročila. Začne torej v ta namen devetdnevnicu k svetemu

Jožefu. In to večkrat ponovi. Nič pa ne pove tega svoji hčeri, ki tudi nikdar na možnost še mislila nič ni. Ali devetdnevnice in druge molitve — vse je zastonj. Noben ženin se ne oglasi.

Bilo je konec Sušca 1865. Mati priliva cvetlici na oknu, ki je bila skorej edina in sama lepotija revne, sicer pa prav snažne kamrice pod streho. Ko se pri tem ozre na plano in vidi, da v spomladanskem času se zopet vse oživlja, globoko zdihne in si misli: Oh, spet je prišla ljuba spomlad, vse se zbuja v novo življenje, povsodi se kaže upanje in veselje; le mene tare britkost in skerb, in moje ubogo dete se bo končalo z delom in vednim čuvanjem, da se preživiti moreve. Nama pač ne pričveti nobena spomlad več tu na zemlji.

Velika nezaupnost prevzame porterto serce uboge vdove, in sama ne

ve, kako in kdaj si izterga z vrata podobico svetega Jožefa, ktero je vedno nosila, ter jo verže čez okno. „Ker mi nič ne pomagaš, te ne bom več nadlegovala“ prešine, kakor velika skušnjava njeno preužaljeno dušo.

Pa tisti trenutek je spoznala svojo krivico in silno jej je žal. Ko v svojem sercu milo prosi svetega Jožefa, naj jej odpusti, gleda čez okno, kam bo svetinjica padla. Nek človek se pripogne in gleda podobico, pa se ozre na kviško in vidi ženo, ki gleda čez okno, ter prav sodi, da tej je podobica svetega Jožefa padla na tla. Urno stopi v hišo in hitro prekorači šest stermih stopnjic, ter je pod visoko streho v mali sobici in svetinjico nazaj odraja. Mlada deklica, ki je zraven matere sedela, se plašno ozre v ptujca, ter se mu prijazno zahvali, da je tako dober.

Ljubeznjivo obnašanje, mil pa bled obraz je osupnil mladega moža.

Vidil je, da v mali sobici je vse čedno pospravljeno, v naj lepšem redu, in mislil si je, da tu mora biti nezadolžena revšina. Lepo, spodobno pozdravi mater in otroka, ter gre, ves zamišljen po šesterih stopnjicah nazaj. Vleklo ga je nekaj, sam ni vedel zakaj? in šel je, ne naravnost domu, kakor je bil namenjen, ampak v bližnjo cerkev pred altar svetega Jožefa.

Kaj se je tam z njim godilo, kaj in kako je v svoji otroški molitvi prosil in priporočeval svojemu dobremu očetu, svetemu Jožefu, tega ne vemo. — Ene mesce pozneje pa je bila mala sobica pod visoko streho prazna. Revne osebenke ste se preselile v lepo hišo v predmestje, in uboga šivilja je v njej gospodinjala kot srečna žena mladega moža, ki je našel podobico svetega Jožefa. In ta je bil eden naj bolj čislanih mestnjakov, in kar je še veliko več, veren in pobožen kristjan.

Zakaj je pač sveti Jožef tema revama tako dolgi križ tesal? Zakaj jima ni poprej pomagal?

Predenj na to odgovorim, pomislimo, da Jezus Kristus je tudi tako delal. Večkrat so ga nadložni morali dolgo prositi, preden jih je uslišal. Kanaansko ženo je pustil, da je za njim tekla in nadležno vpila, da bi ozdravil njeno hčer. Zakaj je bil tako terd ubogi vdovi, ko je pa včasih čudež storil, ko ga še nihče prosil ni?

Cerkveni učeniki pravijo, da ta žena je imela premalo žive vere, premalo vdanosti v voljo Božjo. In to vero je hotel Gospod v njej oživiti s svojim odlašanjem. In to je tudi dosegel. Žena ga je imenovala le „sinu Davidovega“. Potem ga je klicala: „Gospod!“ In slednjič „ga je molila“. In zdaj jo je Gospod uslišal.

Tako je storil tudi sveti Jožef v današnji prigodbi. Žena je bila premalo vdana v voljo Božjo. Njena

molitev je bila premalo zaupljiva. Postala je celo nevoljna, in to hudo. Ko je pa svojo notranjo nevoljo pokazala, je spoznala svoj greh, ga priserčno obžalovala, in pomagano jej je bilo.

Tu imamo dober nauk vsi. Ako morebiti že dolgo in dolgo kaj prosiš, pa vendar nisi uslišan, je pač lahko vzrok to, da še kaj pregrešnega v svojem sercu imaš. Da nisi uslišan, to naj te prisili, da sam sebe vprašaš, zakaj nisi uslišan? kje tiči zadržek? kaj ti opovira? In Gospod Bog, ako resnično voljo imaš, ti bo prav debelo pred oči postavil zadržek, te bo opomnil in rekel: Zakaj pa ti ne storiš tega, kar že tako dolgo tirjam od tebe?

Vidiš, keršanska duša! tako Bog — tako sveti Jožef tvoj križ teše in teše z naj boljšim namenom, ki ga s teboj ima. On ti hoče odvzeti naj poprej pregrešni križ. Ko boš tega odložil, ne boš dolgo čakal, in odvzel ti bo tudi družega.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef na svoj god nič ne odreče.

Gotovo je dobro in koristno, da vsak dan častimo svetega Jožefa. Zlasti pa ne smemo pozabiti, da ga posebno počastimo in mu svojo vdanost skazemo tisti dan, ko vesoljna cerkev obhaja njegov častiti god in praznik. Dobri otroci se vselej veselé dneva, ki se vsako leto povračuje, da smejo glasno razodeti vse želje svojega serca tistim, ktere zares ljubijo. Tako naj tudi otroci svetega Jožefa ta lepi dan svoje oči in svoje serca povzdigujejo proti nebu, da premišljujejo svojega dobrega očeta, svetega Jožefa, in se veselijo veličastva, kterega mu je Gospod v delež dal.

Še en nagib je, ki naj nas spodbada, da njegov god slovesno obha-

jamo, in ta dan še s posebnim zapanjem k njemu pridemo in mu svoje nadloge potožimo. Ta dan, ki je Marijnim otrokom in zvestim služabnikom Kristusovim tako drag in prijeten, deli sam Sin Božji obilnejši in radodarnejši svoje milosti in bogati v vsi polnosti nje, ki svoje pobožno češenje skazujejo njegovemu presvetemu redniku.

Poslušajte, kako sveta Terezija to resnico očitno terdi in dokazuje: „Ne spominjam se, pravi ta velika častivka svetega Jožefa, da bi ne bila uslišana, karkoli sem, ene leta sem, svetega Jožefa na praznik njegovega godu prosila. In ako je bila ktera moja prošnja tako nepopolna, da ni bila v čast Božjo, jo je on prečudno zasukal, da sem še večji milost dosegla. O kaj vse bi vam mogla pred oči postaviti, da bi naštela vse posebne milosti, s kterimi me je mili Bog obsul, in bi popisala

vse nevarnosti, dušne in telesne, katerih me je rešil na priprošnjo tega velicega svetnika“.

In vse to je prav natorno. Kje je oče, ki bi na svojega godu dan, ne bil, raji ko drugi čas, pripravljen, svojim otrokom odpustiti vse napake in nespodobnosti, s katerimi so ga morebiti razžalili? Kje je dober oče, ki bi ta svoj dan ne dovolil radodarno, karkoli bi ga njegovi otroci prosili?

O, saj če le izgovorimo to sladko Ime „Jožef“, že je naša duša veselo napolnjena z mislijo na naj boljšega očeta, ki je toliko bolj usmiljen, kolikor svetejši je. Ako njegovo podobo z živo vero premišljujemo, se razširi nam serce, ter se napolni s terdnim zaupanjem; in naša duša je nebeško vesela.

Verni kristjani vidijo v svetem Jožefu čez vse dobrega, premilega očeta, ki je poln ljubezni do nas.

Sv. Cerkev nas v tem poterjuje, ko nas vabi, da se v vseh svojih potrebah s terdnim, neomahljivim zaupanjem obračamo in zatekamo k temu častitemu očaku, ter nam ga kaže kot vir presladkega upanja in za Jezusom in Marijo naj mogočnejšega srednika vseh milost Božjih.

O koliko lepega in zares spodbudljivega nam pripovedujejo sv. očetje in cerkveni učeni, kako dober, ljubeznjiv in usmiljen nam je sveti Jožef! Oni nam nikoli zadosti dopovedati ne morejo, kako rad nam on na pomoč pride v vseh nadlogah in potrebah našega življenja; in kako mogočna je njegova priprošnja za nas pri Jezusu Kristusu, da nam zamore sprostiti naj večji, naj potrebnejši, in naj drajši darove Božje.

Duhovna vaja: Danes se posveti in daruj svetemu Jožefu.

Zgled.

Sveti Jožef pomaga novo cerkev zidati.

Tega ne moremo misliti, da bi svetniki tam gori v nebesih se nič ne zmenili, kaj mi tu na zemlji počenjamo, kaj za ljubega Gospod Boga storimo, ali kaj zoper njega delamo. Ko bi na to čisto nič ne porajtali, bi mi lahko rekli, da nimajo nobene ljubezni do Boga in da so zdaj gori v nebesih slaběji, kakor so bili tu na zemlji. Tega pa od svetnikov misliti ne moremo in tudi ne smemo. Gotovo je, da svetniki v nebesih se vedno zanimivajo za vse, kar mi tu na zemlji dobrega storimo. To da svetniki ne delajo tako, kakor navadno ljudje na zemlji, ki le svojo radovednost pasejo in zato po novicah stikajo. O ne. Svetniki so še zdaj tam gori v nebesih delavni, kakor so bili tu na zemlji, ter se potegujejo

za čast Božjo. Oni, kolikor premorejo, se ustavljajo vsemu hudemu. In to naj bolj s tem, da Boga prosijo, naj Vsegamogočni sam, v zveličanje vernih, svoje kraljestvo na zemlji blagoslovi, varuje in množi, sovražnike tega kraljestva pa odverne in poniža.

In to je za nas posebno tolaživna resnica, da vemo, da nismo sami, kadarkoli delamo, terpimo ali molimo v čast Božjo; ampak kadarkoli pravoverni kristjan v povikšanje Božjega kraljestva kaj stori ali dela, se nebeški prebivavci vselej na njega in na njegovo delo ozirajo in pazljivo spremljajo izid njegovega početja. Pa ti ljubi svetniki, prijatli Božji, naši bratje in naše sestre nam tudi na pomoč prihitijo pri vseh naših dobrih delih.

Ako torej ti, preljubi kristjan! tje gori v sveto domovino, tem našim prijatlom pošlješ kako prošnjo, naj ti pomagajo pri tvojem poštemem in

dobrem, in koristnem početji; se smeš zanesti, da si prav storil, in tvoja prošnja ne bo zaveržena, ne bo zastonj. In ako ti o svojem času res pomoč dobiš, in se vse po tvoji volji izide, je to včasih prav čudno — je res čudež. Ali vse to, glej! je zlo tako, kakor se zgodi, da vojak ali pa šolar na ptujem po pošti dobi denar, po kterega je svojim na dom pisal.

Po tem, kar sem tu povedal, na kar pa mi sploh premalo porajtamo, bomo lahko razumeli, kar hočem še zdaj povedati.

Bilo je leta 1848. V sredi nezmernih prvotnih američanskih gojzdov se naselijo Bogu posvečeni možje. Veliko so prebili, noč in dan v težkem delu na planem, so kos gojzda posekali in si za silo male kočice z brun napravili. In zdaj pričnejo svoj sv. misijon, v Imenu Božjem in pod močnem varstvom svetega Jožefa. In prav so storili. Sveti Jožef jih je

prečudno podpiral, da njihov trud ni bil zastonj, da je rodil prav obilni sad.

Tako preteče pet, šest let. Šola, s katero so misijonarji pričeli, je veliko, veliko dobrega obrodila. Napravili so tudi leseno kapelico, v kateri so obhajali službo Božjo in v kateri je bil Jezus Kristus v presvetem Zakramentu shranjen. In zdaj mislijo, kako bi Gospodu postavili čedno in spodobno hišo, kako bi zidali lepo cerkev. To pa ni kaj malega. Pripomočkov, bi se lahko reklo, nikakoršnih ni; delavci so tam silno dragi. Zidar ali tesar ima navadno po dva dolarja na dan, to je po našem denarji čez štiri goldinarje. In vendar pobožni misijonarji ne obupajo, ter se spravijo na veliko delo s terdnim zaupanjem na pomoč Božjo in na priprošnjo svetega Jožefa.

Dva misijonarja se podasta na biro ali na koledo. Težavna je bila pot. Marsikaj britkega sta skusila;

ali v zaupanju, da sveti Jožef ji podpira; sta toliko nabrala, da drugo leto z zidanjem nove cerkve pričnejo. Urno se zidovje vzdiguje, veselo vse napreduje; ali v sredi dela so morali odjenjati. Denar je potekel, predenj so na to mislili; novih dohodkov pa ni bilo nobenih. Sprednik ali vodja misijonarjev je bil v veliki skerbi in neznanski zadregi. Ta mož je pa imel prav otroško zaupljivo ljubezen do svetega Jožefa. In kmalo so se razgernili temni oblaki njegovega serca, kakor solnce prežene jutranje meglice.

Imel je ta misijonar majhne podobice svetega Jožefa, ktere je rad zamurskim otrokam v teh nezmernih lesovih delil. Vzame v tej svoji sili eno teh majhnih podobic; pade na svoje kolena, in priserčno prosi in nadlegva svetega Jožefa, naj on to obupljivo zidanje cerkve v svoje mogočne in mile roke prevzame in srečno dokonča. Obljubi pa tudi, ako ga bo sveti Jožef

uslišal, da bo vsako sredo njemu v čast obhajal sveto mašo, da bo svoje brate le še bolj vnemal, da bodo svetega Jožefa častili in da bo z njimi vsako leto celi mesec Sušec slovesno obhajal.

Po tej priserčni molitvi in po teh storjenih obljubah gre dobri mož v svojo malo sobico poln zaupanja na njega, kterega je tako otroško pomoči prosil. Usede se in piše več pisem premožnim in dobrim ljudem, s kterimi je bil še v mladih letih znan. Te pisma, preden jih razpošlje, položi pred podobo svetega Jožefa.

Čez nekaj dni je došlo več odgovorov pobožnemu misijonarju. Pervo pismo mu je poslal zvest katoličan iz mesta sv. Ludovika; v njem je bilo dva tisoča dolarjev. Štirinajst dni pozneje je dobil iz dolnje Amerike pismo in štiri tisoč dolarjev. V kratkem je dobil toliko, da je poplačal ves dolg, in o vseh Svetih je bila cerkev že

pod streho. Vsak teden je priromalo kako pismo; in kar je bilo čudno, večidel v sredo.

O kako hvaležni so bili ti dobri misijonarji! Še bolj zaupljivo so se obračali v vsih težavah in potrebah k njemu, čigar pomoč so tako prečudno skusili v tej za Božjo čast preimenitni zadevi!

20.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Priserčnost Jožefova proti Jezusu.

Preblažena Devica Marija, neomadežana Božja porodnica, katero sv. cerkev Mater lepe ljubezni imenuje, je Jezusa Kristusa naj bolj ljubila. Za njo pa ga noben svetnik ni toliko ljubil, kakor sveti Jožef. Ko je ta presrečni očak v osebi svojega Zveličarja ljubil svojega sina, je bila

ta njegova ljubezen gotovo zato neskončno pomnožena, ker je ta Sin Bog sam bil; torej vse ljubezni vredni Sin.

Ljubezen naša do vstvarjenih reči je omejena, je zadrževana z ljubeznijo, katero smo Bogu dolžni. In različnost reči, ktere ljubimo, deli naše serce; in deli in slabi ob enem tudi naše nagnjenje. Kdor se v ljubezni do Boga vname, ne bo tega sveta toliko ljubil; in kolikor bolj njegovo serce v ljubezni Božji gori, toliko bolj se mu ljubezen do posvetnih reči ohladi. In kdor je v posvetno nečimurnost ves zateleban, njemu ljubezen do Boga ugasne; ker je svoje serce dal svetu, in Bog v njem prostora nima.

Jožefu se tega ni bilo treba bati. Cilj in konec njegove Božje in natorne ljubezni je bil eden, je bil njegov Sin in njegov Bog. V njegovem sercu se je strinila oboja ljubezen, ki je njegovo nagnjenje do Jezusa

vedno bolj in bolj vnemala. Njemu je bilo vsakdanje delo sveta vnema pobožnosti. Vse njegove misli in želje so bile svete. Če se je bal, se je bal za Jezusa. Če je kaj želel, je želel za Jezusa. Če je kaj terpel, je terpel za Jezusa. Pogovori, ktere je z njim imel, so bili molitev; dolžnosti, ktere je proti Jezusu spolnoval, so bile daritev.

O presrečni oče, ki je zamogel ljubezen nebeško in pozemeljsko zediniti! O presrečni oče, ki je svojega Sina čez vse ljubiti zamogel; pa se mu ni bilo bati, da bi ga preveč ljubil! — O kakšen Sin! — velik Bog, je to nebeško Dete!

Jožef in Benjamin, dragi spomin ljubeznjive Rahele, sta bila svojemu očetu Jakobu danes v veselje, jutri v žalost; kakor je Bogu dopadlo, da je ta sinova dal, pa ji zopet vzel njemu, ki ji je nekoliko preveč ljubil. — Lepota Absalonova je prese-

dala njegovemu očetu Davidu. — Salomon ni zmiraj vžival ljubeznjivosti svoje matere. — Tvoj Sin pa, o presrečni Jožef! je bil veliko bolj ljubeznjiv, kot Izak; veliko drajši, kot Benjamin; veliko čistejši, kot Jožef; in veliko modrejši, kot Salomon, ter je bil vreden vse mogoče ljubezni. Po previdnosti Božji si bil njegovega rodu. To čast so imeli sicer tudi nekteri aposteljni; pa le ti si bil odmenjen, ter si bil čisti ženin njegovi nebeški Materi, in si bil njemu v bližnji žlahti; si mu bil rednik in varh. Ti edini si imel ime, pravice in dolžnosti očetovske; in ti si mu imenitnost kraljevega rodu pred svetom dal. — Po tebi, o veliki očak! je bil Jezus spoznan Sin Davidov, dedič njegovega kraljestva. Večni Oče ga je rodil od vekomaj sem. Marija, preblažena Devica, ga je rodila v času. Ti pa si bil s svojo angelško-čisto zavezo s kraljico vseh devic, njegov postavni oče.

O srečni, presrečni Jožef! moje serce je ginjeno, ko premišlujem, kako si ti svojega preljubeznjivega in česčenega Jezusa ljubil in molil; kako si častil in mu bil ves vdan.

O kako je tvoje serce nebeške radosti se veselilo, ko si, v svoji živi veri, v njegovem umerljivem in terpljenju podverženem telesu vidil, kako so se razvijale veličastne popolnosti njegove duše, kako se je razodeval bliš njegove Božje natore; enako solncu, ki, zakrito za oblaki, s svojimi zlatimi žarki prelepo žari!

Morebiti te je včasih obletel sv. strah, ko si se spomnil veličastva njegove Božje natore, ter si ga od njegovega rojstva sem molil svojega Boga; ob enem te je pa gnala ljubezen, ker ti s človeško natoro zagernjeno Božje bitje ni branilo, da si se mu zaupljivo bližal. Sej se je Sin Božji ravno zato s človeško natoro oblekel, da se mu brez vsega zaderžka bližamo. V tem

svetem boji je bila ljubezen močnejši, kakor strah; in če je tudi spoštovanje ljubezni se ustavljalo, je vendar vselej ljubezen tvoje serce prevzela, ter se razodevala v novem radovanju in v očetovski priserčnosti, s katero si objemal to predrago, nebeško Dete.

Duhovna vaja: Danes daj kaj malega vbogajmé, ali pa si kaj pri-tergaj v čast svetemu Jožefu.

Zgled.

Čudno ozdravljenje.

Vodja bratovšine svetega Jožefa v mestu Angers na Francoskem piše: Mladenču z Marcilé so se pljuča vnele. Ozdravel je; ali kmalo ga vnovič še huje pljučnica napade. Pet celih tednov je bil v smertni nevarnosti. Zdravniki si niso nič več obetali. Človeško soditi so vsi mislili, da bo

umerl. Nikakoršne hrane več ne prenese. Tako je opešal, da se ni mogel na naslonilu tako dolgo po koncu deržati, da bi mu bili posteljo prestlali. Vsi zdravniki niso vedeli nobene pomoči več. In ravno ta zdravniška onemoglost naj bi pomoč svetega Jožefa prav očitno razodela.

Sestra bolnikova je prišla po svojih opravkih k prav gorečemu častivcu svetega Jožefa. Ker je bila silno užaljena, je dobri mož spoznal, da mora reva veliko britkost imeti na svojem sercu. Kmalo je tudi zvedel, kaj je vzrok njenih obilnih solza.

„Tvoj brat je Jožef, reče tolaživno ubogemu dekletu; zakaj se pa ne zatečeš k njegovemu patronu? Obljubi in prični devetdnevnicu v čast svetemu Jožefu. V saboto obhaja sv. cerkev njegov praznik. (Bil je praznik ali spomin Marijne poroke z Jožefom.) Ta praznik naroči eno sveto mašo v čast svetemu Jožefu, in le terdno

zaupaj“. Mlada deklica nima nič pravega zaupanja. Ona ni poznala velike moči tega svetega očaka. Zvesti in ves vneti častivec svetega Jožefa jej pove več zgledov, kako je sveti Jožef prečudno pomagal. In jo poterdi; ker nič bolj ni želela, kakor to, da bi njen brat še ozdravel. Kakor jej je naročil, vse je obljubila, da hoče na tanko storiti.

Prečudno veliko zaupanje, ktero je ta mož v svetega Jožefa imel, je gotovo veliko pripomoglo, da se je moč svetega rednika Jezusovega na te male obljube in ponižne prošnje očitno pokazala. In te obljube, ktere je sestra bolnikova storila, še niso bile spolnjene; že je bilo ozdravljenje gotovo. Tisto uro, ko je deklica se menila s tem možem (to je bilo več ur dalječ od nje-nega doma), je bolniku odleglo. Bil je umirjen in nekoliko terdnejši.

Njegova mati, ki je pri njem ostala, mu je hotla prestlati. Bolnik

se sam vzdigne, ter se brez pomoči po koncu derži. „Sej me nič več ne boli, pravi. Tu mi je lahko, reče kazaje na svoja persa. Dajte mi mojo obleko; jaz se bom oblekel.“ Hočejo mu pomagati. „Pustite, sej se bom sam lahko oblekel. Sej sem zdrav. Sej bom sam šel“. Dali so mu jesti. In bil je prečudno ozdravljen.

21.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef je povzdignjen nad vse svetnike stare in nove zaveze.

Med vsemi svetniki stare zaveze, tudi med naj slavnnejšimi je v časti sveti Jožef prvi; akoravno je v času pri zadnjih. Gospod Bog mu je odkril in razodel skrivnosti, ktere so drugi izvoljeni le v temoti podob gle-

dali. On je vžival tolažbo in milost, po kateri so vsi pravični stare zaveze tako željno hrepeneli.

Ti veliki očaki, ktere modri veličastne v svojem rodu imenuje, nimajo toliko časti, ne tolike slave, kakor sveti Jožef. On je vse visoko presegel v časti in v moči, v modrosti in svetosti, v preblaženi smerti in v svojem zarodu.

On je Bogu dopadljivši, in v nebesih višej povzdignjen, kakor Henoh. Sej je bil pravičnejši, kakor Noe v sredi grešnikov. Zvestejši je spolnoval voljo Božjo, kakor Abraham. On je bil bogatejši oblagodarjen, kakor Izak. On je imel obilniši ljubezen do bližnjega, kakor Jakob. On je bil Bogu in ljudem ljubeznjivši, kakor Mojzes. Očetovska čast, njemu podeljena je bila imenitnejši, kakor čast višega duhovstva Aronova. Sej je bil bogoljubnejši kakor David; službi Božji bolj vdan, kakor Samuel; mo-

drejši, kakor Salomon; častitljivši, kakor Elija; mogočnejši, kakor Elizej; Božji volji bolj podveržen, kakor Ecehija. Vse te prelepe in imenitne lastnosti so združene v svetem Jožefu, redniku Jezusovem in ženinu Marijnem.

Vsi ti sveti možje so bili predpodebe, preroki, napovedovavci, služabniki obljubljenemu Mesiju. Pa veliko večji milosti, veliko imenitniši sprednosti so zaljšale može Matere Božje, ker je kot Marijin mož bil odločen rednik Sinu Božjemu.

Sv. pismo pravi: „Dobra žena, dober dar; ona bo delež bogaboječim in dana možu zavoljo njegovih dobrih del“. (Sir. 26, 3.) Dobra žena je torej plačilo zvestemu možu. Zares srečen mož, ki ima dobro ženo; Bog ga ljubi in mu ravno s tem pokaže svoje dopadajenje, ker njegovo pravičnost plačuje z dobro ženo. In po tem smemo soditi, da je sveti Jožef naj pravičniji, naj svetejši mož, ker mu je Bog

zmed vseh žen dal naj boljši, naj svetejši, naj pravičnejši ženo, ker mu je Bog v ženo dal živi zaklad vseh milost, očitno svetišče vseh čednost. Ko bi bila kje ktera Devica čistejši, kakor Marija, bi bila gotovo ona in ne Marija, zvoljena Mati Jezusa Kristusa. In ko bi bil kje kateri mož svetejši in čistejši, kakor Jožef, bi bil gotovo on in ne Jožef, zvoljen ženin preblaženi Devici. Ker je bila ravno Marija, in nobena druga, zvoljena Mati Božja, po pravici sodimo, da je ona med vsemi ženami naj svetejši. In da je Jožef zvoljeni ženin Marijin, ravno tako po pravici sodimo, da je on naj svetejši, naj popolnejši med vsemi možmi, da ima vse čednosti, ki so slava vsem starim očakom, in da ima te čednosti v naj popolniši stopnji.

In kaj hočemo reči od svetnikov, ki so živeli za njim, v novi zavezi? Aposteljne je Gospod visoko počastil, da jih je imenoval prijatle svoje, celo

brate svoje. Drugi svetniki so veseli, da se smejo imenovati služabnike Božje. Jožef edin pa je imenovan „oče“.

Aposteljni so v začetku sv. cerkve preskerbovali in hranili uboge; Jožef pa je redil in hranil Jezusa samega. Aposteljni so skerbeli, da je Gospod v sencih pravovernih rastel. Skerb in delo Jožefovo pa je bilo vedno v to obernjeno, da je Jezus telesno rastel in vedno močnejši prihajal.

Vsa velikost in imenitnost aposteljnov Gospodovih je bila v tem, da so oznаноvali sv. evangeli, da so učili narode, da so grešnike spravljali z Bogom, in da so bili namestniki Božji. Posebna čast in imenitnost svetega Jožefa pa je v tem, da je zvoljeni oče včlovečeni Besedi Božji, da je družej, ženin kraljice nebeške, da je kralju vseh angelov dal presveto Ime Jezus, in da je redil odrešenika sveta. K temu še lahko pristavimo,

da je sveti Jožef prvi, ki je Jezusa na Egiptovskem in na Judovskem kot obljubljenega Mesija oznanil, da je bil namestnik večnega Očeta njegovemu edinorojenemu Sinu tu na zemlji; da je bil sodelavec Zveličarjev v odrešenji človeškega rodu in da je kot mož Marijin nadomestoval nebeškega ženina, svetega Duha.

Duhovna vaja : Danes tudi še daj kaj malega vbogajme, ali pa si kaj pritergaj v čast svetemu Jožefu.

Zgled.

Poplačano zaupanje.

Iz Belgije je dobil vrednik časopisa Propagateur-a, ki posebno češenje svetega Jožefa pospešuje, to le pismo :

Ves prevzet priserčne zahvale spoznam veliko moč in dobroto častitega očaka, svetega Jožefa. Dve leti sem čutil velike bolečine v želodcu ;

dan na dan sem bil slaběji. Zadnji adventni čas sem se vnovič premrazil, in uleči sem se moral. Več zdravnikov sem popraševal; združeno so se posvetovali o moji bolezni. Ali vse je bilo zastonj; nihče mi pomagati ni mogel. Nobene hrane nisem mogel več vžiti; prestrašno sem shujšal, da me niso več poznali. Opravljal sem devetdnevnice v čast preblaženi Devici; in tudi svetemu Jožefu v čast mesca Sušca, ki je svetemu Jožefu posvečen. Ali moja bolezen je le še hujši prihajala. Moje zaupanje pa me le še ni zapustilo. Vnovič se zatečem k svetemu Jožefu, k mogočnemu ženinu preblažene Device. Pričel sem novo devetdnevnicu pred praznikom njegovega varstva, ki je tretjo nedeljo po veliki noči. Preden pričnem to devetdnevnicu, obljubim, če bom uslišan, bom to drugim razglasil, da se še drugi s toliko večjim zaupanjem v svojih nadlogah k svetemu Jožefu zatekajo.

Tudi sem obljubil v zahvalo, če bom uslišan, dati nekaj vbogajme in najeti deset sv. maš v čast Jezusu, Mariji in svetemu Jožefu.

V četrtek, pred praznikom svetega Jožefa sem bil toliko slab, da so vsi mislili, da bom umerl, in previdili so me s sv. zakramenti. Drugi dan sem bil le še slaběji; tako, da so mislili, da eno uro ne bom več živel. Usmiljena sestra, ktero so mi v postrežbo dali, mi ponudi nekaj jedi. Iz pokoršine sem vzel, kar mi je dala. Tisti dan čisto malo; drugi dan nekoliko več. Odleglo mi je, bil sem vedno močnejši, in deseti dan po sprejetih sv. zakramentih sem smel že vstati in sem se že v svojem vozu vunkaj peljal. O čast in hvala mojemu dobremu in velikemu varhu, svetemu Jožefu!

22.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef, pravičen mož.

Kdo z veseljem ne gleda in kdo radostno ne premišljuje prelepe in toliko mile podobe svetega Jožefa! O kako veličasten mož je! kako milo je nebeško Dete na njegovem naročji, in kako lepo se oklepa njegovega vrata! Kje je pošten človek, da bi mu ne dopadla podoba svetega Jožefa?

Sveti evangeli nam tega častitljivega očaka s temi besedami opiše: „Joseph autem, cum esset justus“ — „Jožef pa ... je bil pravičen“. (Mat. 1, 19.) S tem je vse dopovedano. Jožef je bil pravičen. Ali kdo bo to neomadežano pravičnost njegovo zadosťno opisal? kdo jo bo spodobno pohvalil? Kdo nam bo po vseh straneh pokazal to predrago in toliko potrebno lastnost hišnega očeta? Kraljevi pre-

rok David je to prevzel. S preroško vnemo opisuje imenitnost in slavo pravičnega v svojem 111. psalmu. In vse besede te svete pesmi veljajo svetemu Jožefu. Spremimo preroka v tem prečudnem popisu. Skorej bi človek mislil, da prerok je v daljavi več stoletij gledal ponižno hišico Nazareško in je vidil v njej svetega Jožefa, ki je popolno ogledalo vsem, ktere je Gospod Bog odločil in postavil, da vodijo in preskerbujejo družine. Prerok začne ta psalm in pravi: „Blagor mu, kdor se boji Gospoda; on bo imel prav veliko dopadajenje nad njegovimi zapovedmi!“ Kako lepo velja vse to svetemu Jožefu! On je mož, kteremu je zapoved Gospodova vse. Ta zapoved mu je vodilo, mu je pravilo, mu je vse življenje. Zapoved Gospodova ga vodi povsodi in vselej; kedar posluša sporočilo angelovo ali povelje deželnega poglavarja; kedar naj zapusti svojo domovino in kedar naj se

verne nazaj; kedar naj roma k velikonočnim praznikom v Jeruzalem; ali kedar naj gre v Nazaret nazaj. Vso svojo voljo je podvergel zapovedi Gospodovi. Prerok celo pravi, da ima prav veliko dopadajenje nad Gospodovimi zapovedmi. In ravno zato mu kliče svoj: „Blagor mu!“

O da bi zamogli blagrovati vsacega hišnega očeta! Zakaj pa ne moremo reči slehernemu gospodarju: Ti si srečen — blagor ti? In vendar je to lahko in gotovo njemu, ki hodi to pot in spolnuje pogoje prave sreče, pravega blagra, ktere je spolnoval sveti Jožef. „Boga se boj, in spolnuj njegove zapovedi; ker to človeka dela popolnega.“ (Prid. 12, 13.) Vse drugo je le mala reč. Vse drugo je spremenljivo; vse zginе, in le zapoved Gospodova sama ostane. Stori, kar si dolžan storiti; potem naj bo karkoli hoče, so že nekđaj zvesti in serčni možje rekli.

Jožef je bil torej srečen v mali Nazareški hišici, in po vsi pravici s kraljevim prerokom blagrujemo njega in povzdigujemo njegovo slavo in njegovo bogastvo: „Slava in bogastvo je v njegovi hiši.“

O kdo bi ne želel, imeti bogastva, kterega je imel ta pravični? kdo bi ne želel slave njegove hiše in sreče njegove družine? Res temna, majhna in revna je bila njegova hišica; pa vendar ima pod svojo streho veličastvo in bogastvo nebes in zemlje. Kolika čast je bila dana svetemu Jožefu, ki je bil zvoljen varh temu preimenitnemu zakladu.

On je zmed vseh mož odbran in stvarnika nebes in zemlje lahko svojega Sinu imenuje. Oh, učimo se v tej nezmerni sreči svetega Jožefa, v čem je prava slava, kaj je prava čast. Slehern, če le hoče, se lahko ravna po prerokovih besedah. Boga-stvo tega sveta ne prinese vselej časti,

ne da prave slave. Koliko je bogatinov, ki svojo čast zapravijo ravno s svojim bogastvom, ktero jih omehkuži, jih popolnoma prevzame, da za nič drugega skerbeti nimajo časa; in ravno ta prevelika vdanost nečimernemu bogastvu jih gerdo poniža. Kdor pa dela, kakor sveti Jožef, dobi pravo bogastvo, in s tem bogastvom tudi čast in slavo.

Poglejmo še bolj natanko svetega Jožefa; sej to lahko storimo pri svetlobi luči, ki ga obdaja. Sej pravi že prerok od njega: „Luč je zasvetila v temi pravičnim.“ (Ps. 111, 4.) Pot si je izvolil; steza mu je gotova. Nikjer in nikdar nikoli ne zapazimo, da bi bil le kolikanj odstopil od svoje poti, da bi le kedaj omahoval. Vse svoje življenje hodi s tisto gotovostjo, ktero modri opisuje. Nebesa same ga vodijo. Zvezde so mu njegov angel, Marija in Jezus sam.

O preblaženi Jožef, veselim in radujem se, da te je Bog tako visoko

povzdignil, da si vreden vse moje ljubezni, vreden vsega mojega zupanja. Vse svoje življenje te bom ljubil in častil. In kadar svojih rok ne bom v tvojo čast več povzdigovali mogel, kadar moj jezik ne bo tvoje slave več oznanovati mogel, bom svoje zadnje ure v to obernil, da bom iz dna svojega serca želel, naj tvoje ime vedno bo na jeziku tvojih častivcev, da sedanji rod in vsi prihodnji rodovi tvojo slavo in čast oznanujejo. To bodo vedno moje priserčne želje, kjerkoli se bo slava Jezusa in Marije širila, naj se oznanuje tudi, kar si ti Jezusu in Mariji storil; naj se razodevajo tudi milosti, s katerimi sta te Jezus in Marija bogatila; naj se prepeva in razglasuje tudi moč, ktera ti je dana; naj se opisuje slava, ktero tam v nebesih že vživaš. Amen.

Duhovna vaja: Preden se nocoj k pokoju podaš, se prav priserčno

izroči svetemu Jožefu, ter ga prosi, naj ti z vso svojo mogočno priprošnjo sprosi to milost, da bo tvoja prva spoved pri Bogu, kolikor moč veljavna.

Zgled.

Spreobrnjenje na smertni postelji.

Sveti Jožef je zopet eno dušo rešil, piše zvest častivec tega svetega očaka. Nevarno bolan, kterega sem bratovšini svetega Jožefa v molitev priporočil, se je k Bogu obernil. Nihče si ni upal temu revežu razodeti, da je nevarno bolan. Človeško soditi nisem nikakor vedel, kako bi ga pripravil, da bi se z Bogom spravil in se spovedal. Zatekel sem se k svetemu Jožefu, ki je patron srečne smerti. In kaj sem storil? Imam majhno podobo svetega Jožefa. Vzajem listek, zapišem nanj ime meni dražega bolnika, za kterega dušo sem

se bal, ter položim ta listek k nogam svetega Jožefa in zdihnem: „Sveti Jožef, to dušo izročim tvojim rokam; tvoja skerb naj bo, da jo rešiš; sej vendar ne moreš pripustiti, da bi se pogubila!“ Tri dni pozneje je bil bolnik ves drugačen. Poprosil je sam, naj pride spovednik, in ko se spove in urno ne pridejo s svetim obhajilom, pošlje dva človeka, naj hitro gresta in povesta mašniku, da ga lepo prosi, naj mu urno prinese sveto Popotnico.

Vsa njegova hiša in vsi pričujoči so bili ginjeni, ko so vidili, s kako živo vero in s kako pobožnim srcem je bolnik prejel sv. zakramente. Le svetemu Jožefu, mogočnemu patronu srečne smerti, se mora zahvaliti za svoje spreobrnjenje.

23.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef je povzdignjen nad devetere kore vseh angelov.

Sin Božji je v svojem včlovečenju človeško natoro nase vzel in je tako človeško natoro nad angelsko natoro povzdignil. In takrat je on, vsega-mogočni kralj nebes in zemlje, vsem angelskim korom svojo Mater Marijo kraljico dal. To je gotova resnica. Nad angele pa je postavil tudi njega, kterega je zmed vseh mož si zvolil rednika, krušnega očeta, ter mu je s tem priimkom skazoval vse tisto čenjenje, ktero se je tako visoki službi spodobilo. Kteremu Serafinu je bil edinorojeni Sin Božji kedaj pokoren, kakor je bil Jožefu? Kteremu angelov je kedaj rekel: Ti si moj oče?

Veliki angeli so navadni poslanci, ktere Bog razpošilja, da opravljajo naj

imenitniši zadeve njegovega kraljestva ter spolnujejo njegove naredbe in povelja. Jožef pa je izvoljen, da je, kot hišni gospodar, Jezusu in Mariji voljo Božjo naznanoval, ter je tako z njima Božje skrivnostne naredbe spolnoval.

Knezi so postavljeni, da podložne vladajo. Jožef pa je dajal povelje Zveličarju in njegovi nebeški Materi, katerim so podložni vsi nebeški duhovi.

Oblasti spolnujejo, kar vsegamogočni Bog v prid človeškemu rodu odloči; in tako vsemu človeštvu strežejo. Jožef pa je stregel Jezusu in Mariji.

Močem je Vsegamogočni odločil, da po njegovi naredbi razne čudeže delajo na tem svetu. Jožef pa je v presveti družbi z Jezusom in Marijo doprinašal djanja, ki naj bolj čudne natorne prigodbe visoko presežejo.

Posebni posel gospostev je, da skerbijo za kralje in kneze te zemlje. Jožef pa je vladal in preskerboval njega,

ki je kralj vseh kraljev in tisto, ktero imenujemo kraljico vseh angelov.

Sedeži nosijo veličastvo Božje ter so vredno podnožje njegovi velikosti. Kako lepo se spodobi ta čast svetemu Jožefu, ki je nebeško Dete Jezusa na svojih rokah, na svojem naročji nosil.

Kerubini uživajo Božjo vednost in s svojim bistrim umom gledajo skrivnosti Božje. Svetemu Jožefu so bile odkrite naj imenitniši skrivnosti Božje ljubezni.

Serafini vsi gorijo v sveti ljubezni, v premišljevanji neskončne dobrote svojega Stvarnika. Navadno delo svetemu Jožefu je bilo, da je gledal ognjiše ljubezni Božje, da je na svoje očetovsko serce pritisnil večno ljubezen samo.

Ako vse to skupaj premislimo, smemo z učenim Kartagenom reči, da sveti Jožef preseže v svetosti in časti vse blažene duhove; in ravno zato jih preseže tudi v zasluženji in v veličastvu, akoravno je po svoji natori nižej, kot

angeli Božji. Tudi besede sv. Pavla, ktere piše Hebrejcem od Zveličarja (1, 4.), lahko obrnemo na Jožefa, in rečemo, da je Gospod Bog svetemu Jožefu več milost, več pravice in večji veličastvo dal, kakor angelom, kolikor viši ime in častitljivši službo mu je dal, kakor angelom.

Stari cerkveni učenik Origen terdi, opiraje se na spričevanje ustnega izročila, da je Jezus Kristus dal svetemu Jožefu ime „oče“, ter ga je imenoval „očeta svojega“, kakor Marijo svojo Mater.

O čast, o velikost, o slava, ktero vživa sveti Jožef! tako zakliče pri tem premišljevanji ves začuden sv. Bazilij. Je li bil kedaj kateri človek; je li bil kateri angel tako svet in tako popolen, ki bi bil vreden tako visoke časti? Le sveti Jožef sam je bil vreden, da ga je svojega očeta imenoval on, ki je pravega Očeta v nebesih imel.

O presrečni Jožef! veselim se tvoje slave, in zaupanje moje na tvojo

mogočno priprošnja se množi, ko pre-
mišljujem, da te je Vsegamogočni po-
vzdignil nad vse angele in svetnike.

Duhovna vaja: Moli danes se-
demkrat: „Čast bodi Očetu . . .“ v čast
sedmerim veseljem svetega Jožefa.

Zgled.

Sad devetdnevnice.

Pobožen duhoven piše to le: Ene
mesce sem berem mali časopis, ki po-
sebnost čišenje svetega Jožefa pospešuje;
in to branje mi je obilno koristilo.
Razni zgledi, ki kažejo mogočno pri-
prošnja svetega Jožefa, so me napeljali
k večemu čišenju in zaupanju do tega
imenitnega očaka. Tudi svojim fara-
nom priporočujem več čišenje sve-
tega Jožefa.

Neka žena pri petdesetih letih
je cele tri mesce terpela neznane bo-
lečine v svojih ledjih. Od prevelic

bolečin je včasih cele noči prevpila, da je svoje sosede budila. Svetujem jej, naj prične devetdnevnicu v čast svetemu Jožefu, ter jej prigovarjam, naj ima veliko zaupanje v tega svetega očaka.

Zadnji dan devetdnevnice, ravno o polnoči, jo bolečine še huje napadejo. Na mah pa odjenjajo in reva zaspí. Še le o poli štirih se prebudi. Tako dolgo in tako mirno ni spala, odkar je zbolela. Zdi se jej, da je vsa prerrojena, da je ozdravela. Res vstane in brez vse težave opravlja svoje delo. In zdaj je popolnoma zdrava.

Lahko si mislite, pristavlja duhoven, kako priserčno želim, da bi bila cela moja fara vedno pod varstvom svetega Jožefa.

24.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sprednost svetega Jožefa v nebesih.

Nihče se ne more prederzniti, da bi skrivnosti nebeške pretresal in preiskaval, ali da bi pretehtal zasluženja in stopnjo slave, katero svetniki v nebesih uživajo. Vendar po zgledu cerkvenih učencov ne bomo nespametni, tudi ne prederzni, ako prevdarimo sprednosti in pravico, katero ima naš preimenitni patron do najviši, do prve stopnje časti in slave za tisto stopnjo, katero ima tam v nebesih, po nauku sv. cerkve, Marija, njegova prečista nevesta.

Ako v luči sv. vere pazno premišljujemo sprednosti, s katerimi je Bog sam poslal svetega Jožefa, bomo prepričani, da ni bil bolj počešen noben svetnik, karkoli jih je živelo pred

in po prihodu Sinu Božjega na to zemljo.

Vse, kar je bilo dobrega, blagega in lepega v človeškem rodu, zlasti še pri judovskem ljudstvu, vse je bilo zedinjeno v svetem Jožefu. Zmed vseh Adamovih sinov je bil le Jožef tisti, kteremu bi bil zamogel Bog vladanje tega sveta naložiti; ker ga je Vsegamogočni resnično izvolil in odbral, da je vodil in vladal njegovega edinorojenega Sina, ki je bolj blag in modrejši, kakor ves svet. Ne smemo li po tem reči, da njegovo ime stoji prvo zapisano v zapisniku svetnikov in ljubljencev Božjih? Sej njega sv. evangeli pervega „svetega — pravičnega“ imenuje. Ako se drugi svetniki nevredne, nepotrebne hlapce imenujejo; služba, ktero je opravljal sveti Jožef, je bila preimenitna, oziroma potrebna v ohranjenje in v izrejo edinorojenemu Sinu Božjemu. Koga bomo nad Jožefa postavili, ko mu je

bil naš Gospod Jezus Kristus sam podložen in pokoren?

Včlovečena Beseda Božja, ki si je izvolila v svojo Mater naj svetejši, in naj bolj popolno zmed vseh žen; si je odbrala tudi v svojega očeta naj svetejšega zmed vseh mož.

Sv. Bernard tako le pravi o našem prečastitem patronu: Ako si hočeš nekoliko pred oči postaviti zasluženje in velikost svetega Jožefa, misli le na ime, kterega je bil vreden, misli na ime: „Oče Sinu Božjega“.

Spominjaj se imenitnega očaka stare zaveze, kterega so v Egipt prodali, in vedi, da naš svetnik ni imel le imena njegovega; ampak imel je tudi svetost njegovo; imel je tudi njegovo čistost, nedolžnost in terdno zaupanje na Boga.

Jožef stare zaveze je bil po nevošljivosti svojih bratov v Egipt prodan; bil je predpodoba Jezusa Kristusa, kterega so njegovi ljudje pro-

dali in nevernikom izdali; Jožef nove zaveze je pred grozovitostjo Herodovo tudi bežal v Egipt, ter je nebeško Dete nesel na svojih rokah v to deželo zaslepljenih nevernikov.

Egiptovski Jožef je bil čist, nedolžen in zvest, da si je po pravici prislužil zaupanje svojega gospoda; sveti Jožef je poznal deviško čistost Gospodove Matere, in sam deviško čist, je zvesto ohranil njo, ki mu je bila v varstvo izročena.

Jožef stare zaveze je bil od zgorej razsvetljen, ter je vedel skrivne sanje razložiti; Jožef nove zaveze je bil v sanjah poklican, da je spoznal in se vdeležil nebeških skrivnost.

Pervi je shranil vse preobilno žito za potrebo hudih časov; ne za se, ampak za ljudstvo, drugi je hranil kruh življenja, ki je z nebes prišel, ter ga je hranil ne za se, ampak za ves človeški rod.

Ne moremo in ne smemo torej dvomiti, da je bil dober in zvest mož naš sveti Jožef, kteremu je bila izročena Mati Zveličarja našega ko nevesta. O bil je zares moder in zvest hlapec, kterega je Gospod odbral tolažnika svoji Materi, rednika svoji človeški natori in sodelavca v veliki skrivnosti našega odrešenja.

Koliko kraljev, koliko prerokov je priserčno želelo, viditi in niso vidili, slišati in niso slišali tistega, kterega sveti Jožef ni le vidil in slišal, kterega je nosil in vodil, kterega je na svoje persi pritiskal, kterega je objemal, redil, varoval in hranil.

Jožef je hiše Davidove, tega zares kraljevega rodu; žlahten po rodu, še bolj žlahten po svoji duši; zares je vreden sin Davidov. On je sin Davidov, ne le po mesu; še bolj po svoji veri, po svoji svetosti in po svoji bogoljubnosti. Bog ga je spoznal in odbral, kot moža po svoji

volji, po svojem Sercu, družega Davida, kteremu je zaupal naj veči, naj svetejši skrivnost svojega Serca. Kakor Davidu mu je razodel naj bolj skrite globočine svoje modrosti; vpe-ljal ga je v spoznanje tiste skrivnosti, kterih ni odkril nobenemu knezu tega sveta.

O presrečni Jožef, zvestoba, s ktero si ti naredbam Božjim služil, in tvoja ljubezen do Jezusa in Marije te je povzdignila na stopnjo slave in zveličanja, ktero vsi angeli občudujejo.

O moj preljubljeni patron in varh, sprosi mi to milost, da hodim tisto pot, ktero si ti hodil; da svojega Zveličarja in njegovo presveto Mater tako častim, da bom s teboj vso večnost pri njih se veselil.

Duhovna vaja: Posveti vsako sredo svetemu Jožefu, in se posebno ta dan njegovemu varstvu izročuj.

Zgled.

Svetinjica svetega Jožefa.

Pobožna deklica Jozefina Peliko piše to le mično prigodbo: Mladi pastirček Jožef Audier je pasel na Sovlierskih planinah na Laškem. Akoravno mu je bilo Jožef ime, vendar ni nič vedel od svojega lepega patrona. Bival je po zimi s svojo čedo blizo nas. Ker je bil priprost in pošten mladeneč, smo ga vsi radi imeli; in ker je znal brati, sem mu posodila bukvice, v katerih je češenje svetega Jožefa opisano. To branje ga je jako zanimivalo in postal je prav pobožen častivec svojega patrona. Tudi vse svoje ljudi je pregovoril, da so posebno lepo častili našega svetega očaka. To jesen je bilo dolgo časa deževno, slabo vreme, in mladeneč je v visokih planinah veliko preterpel pri svoji čedi. Nakopal si je hude bolečine v persih. To je ubozega pastirja tako

oslabilo, da ni bil revež za nobeno delo več. Ker brez dela ga nihče ni hotel pod streho, je bil silno užaljen. V tej svoji nadlogi se spomni, da je slišal in tudi sam bral, kako prečudno je sveti Jožef že mnogim pomagal, ki so v svojih križih in težavah k njemu se zatekali. Poprosil me je, da bi mu preskerbela kako malo podobico ali svetinjico svetega Jožefa. Rada sem mu postregla in dala sem mu blagoslovljeno svetinjico svetega očaka Jožefa. Ves vesel in z vernim srcem prejme svetinjico; tako pobožno jo poljubi, da me je ta pogled do solz ginil. Dene trak, na katerem je visela svetinjica, okoli vrata, pritisne svetinjico na kraj, kjer je terpel največi bolečine. In — o čudo! bolečine zginejo; in to kar na mah. Bog je njegovo priprosto, pa terdno zaupanje hitro poplačal. — Do danes je zdrav in bolečine se niso več povernile.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Draga smert svetega Jožefa v rokah Jezusa in Marije.

Smert pravičnih je vselej draga, ona je začetek prave sreče, plačilo bogoljubnega življenja in zedini pravične z Bogom, kteremu so zvesto služili.

Kako sladka in draga je bila še le smert naj bolj pravičnega zmed vseh pravičnih, ki je bil v tako tesni zvezi z včlovečenim Bogom, z Jezusom samim! Ko je celih trideset let živel v družbi z Jezusom in z Marijo, poln milost in zasluženja, ni manjkalo njegovi pravi sreči družega, kakor le to, da je v njunih rokah svojo sveto dušo izročil nebeškemu Očetu. Umerl je, ko je svojega Boga kot svojega Sina hranil, redil in zredil. Umerl je, ko je svojega Jezusa z velikimi težavami obvaroval mnogoterih nevarnost, ga

hranil v egiptovski sužnosti. Umerl je, ko je bil priča prelepega zgleđa Božjega Sina, ko je vidil njegovo ponižno življenje v tihi nazareški hišici, ko je ohranil v svojem čistem sercu vse besede, ktere je slišal iz njegovih prečastitih ust.

Vesel izroči svojo dušo svojemu Stvarniku; sej ima sodnika njega, ktere ga je kot svojega Sina ljubil in kteri mu je bil kot očetu pokoren. On pričakuje svojo obsodbo od njega, kteremu je tukaj celih trideset let zapovedoval.

Kjer se Jezus le prikaže, urno potolaži tudi zburjeno morje razdraženih serc. Pri smertni postelji Jožefovi pa stoji, da s preljubeznjivimi tolažbami napolnuje njega, kteri ga je kot svojega očeta ljubil. S kolikim zaupanjem poda Jožef svojemu Božjemu rejencu svoje roke, ki so zanj delale; ki so ga tolikrat preljubo objemale in nosile. Lahko mu je rekel: Te roke so za te delale; so tebi stregle. O moj

Sin! Ko sem vse svoje življenje s teboj preživel, bi mar se zdaj od tebe ločil? Ne, ne; sveti raj, kterega sem tu uživati pričel, bom tam nadaljeval. Smert mi ne bo konec; smert mi bo še le začetek moje sreče. Zapušam svojega Sina in svojega Gospoda, da ga zopet najdem, kterega sem zapustil. Meni bo vedno ravno tisti, kakor mi je biti hotel.

O srečni, presrečni Jožef! O kako rad se v duhu oziram na tega svetega očaka, kako z umirajočimi očmi gleda včlovečeno Besedo Božjo, ki ga svojega očeta imenuje; kako milo pogleduje kraljico vsih angelov, ki ga svojega čistega ženina kliče! O kako veličasten trenutek, ko se je vzdignil zadnjikrat plamen sv. ljubezni, v katerem je gorelo njegovo serce in se je slišalo, s kako nezmerno velikim tolažilom je zadnjikrat izrekel presvete Imena: Jezus, Marija!

O srečna smert, zares predraga v očeh Božjih! O srečna smert, katero

bi angeli zavidali, ko bi to mogoče bilo! O srečna smert, preobilno plačilo za tako sveto življenje!

O velik svetnik, moj presrečni, moj ljubi oče! ko v duhu gledam, kako umiraš, bi tudi jaz rad umerl s teboj. O, in le to so moje preserčne želje, da bi tudi jaz ravno tako umerl!

Ako pa hočem to posebno milost doseči, dobro vem, da moram že zdaj v svojem življenji sam sebi umreti in po tvojem zgledu živeti; dobro vem, da moram le za Jezusa Kristusa in v Jezusu Kristusu živeti. To vedno merjenje ali zatajevanje samega sebe vzame naši smerti ves strah in vso grenkost. S tem merjenjem bo telesna smert le končanje naše daritve, bo srečen dan našega rešenja.

O presrečni Jožef! moje serce hrepeni po nebeški domovini. Stegni svoje očetovske roke in podaj mi jih, ako me mlačnost ali obupnost napada. O podaj mi svoje roke in podpiraj

me, ko me britkosti in težave tega življenja tlačijo. Stegni in podaj mi svoje očetovske roke, kadarkoli me skušnjave nadlegvajo, kadarkoli sem v nevarnosti, da ne padem.

Stegni in podaj mi svoje roke in brani in varuj me, ko bom trepetaje stopil pred svojega večniga sodnika, da mi po tvoji mogočni priprošnji milost in usmiljenje skaže. O sveti Jožef, ne zapusti me takrat!

Duhovna vaja: Izroči se svetemu Jožefu, preden se k pokoju podaš.

Z g l e d.

Sveti Jožef varh svete nedolžnosti.

O kako ljubeznjivi so majhni otroci; zlasti ko so nekoliko že odrastli! Kaj pa jih dela tako ljubeznjive, da jih mora vsak rad imeti? Priprostost in sveta nedolžnost, ktera se tako lepo razodeva v lepem očesu; to jih

slehernemu prikupi. Zate je tudi naš Zveličar toliko ljubeznjivo sprejemal nedolžne otroke, ter se velikrat z njimi radoval. Ali, o moj Bog! koliko otrok ohrani ta neprecenjeni pa toliko zdrobljivi zaklad? Prav veliko otrok je, Bogu naj bo potoženo! ki zgubijo nedolžnost svoje duše, ko se pamet komaj nekoliko razvijati začne; ravno takrat, ko bi ta imenitni dar Božji moral čednost postati, ko bi moral pokazati in obrodititi sad, kakor drevo po lepem cvetji pokaže svoj obilen sad. Kakor pa je žalostno pogledati drevo, kterega je o cvetji huda slana osmodila ali nesrečna toča oklestila; o še veliko bolj žalostno je viditi komaj nekoliko odrastle otroke, ki so pa že zgubili prelepo nedolžnost, ktere nikdar nikoli več nazaj ne bo.

Pobožen duhoven, ki se je podal v Afriko, da bi tam oznanoval sv. vero, in se je z izrejo majhnih otrok veliko trudil, piše te-le resnobne besede :

V nesrečni deželi, kjer prebivam, je gerda pregreha ostudne nečistosti otrokom prirojena. (O Bog hotel, da bi tudi pri nas tako žalostno ne bilo!) Žalostna skušnja me uči, pravi ta misijonar, da zmed trideset otrok, od dvanajstega do petnajstega leta, je komaj eden tako srečen, da je še nedolžen. Vsi drugi že od svojega sedmega leta počenjajo hudobije, ktere bi se še imenovati ne smele. Res bi bilo potreba pravega čudeža, da bi kdo te mlade, usmiljenja vredne žertve peklenškemu rabeljnu spulil.

Bog sam me je napotil, da sem se lotil pripomočka, ki je v zatrenje te hudobije prav zdaten. Priporočil sem otrokom, naj vsaki večer skerbno svojo vest izprašajo; potem pa naj se priporočé svetemu Jožefu s kratko priserčno molitvico.

Moč te kratke molitvice k čistemu ženinu kraljice vseh devic je bila tako prečudna, da zmed devet in

dvajset otrok jih pet in dvajset celih šestnajst mescev ni več zabredlo v poprejšnjo pregreho, ki so se pobožno svetemu Jožefu priporočevali. Ta prečudna prigodba zadostno spričuje, kako rad in zdatno pomaga sveti Jožef vsem, ki ga v skušnjavah na pomoč pokličejo.

V vseh skušnjavah zoper prelepo čednost, sveto čistost, se urno in vselej zatekajmo k svetemu Jožefu, čistemu ženinu Kraljice vseh devic.

26.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Častito vstajenje svetega Jožefa.

Kako nezmerno veselje je napolnilo preblaženo serce svetega Jožefa, kedar je njegov Božji rejenček stopil pred pekel k dušam pravičnih, ki so

že dolgo in dolgo zdihovale po njegovem prihodu!

Ko je bil konec življenja svetega Jožefa zares prelep in je bil mrak njegove predrage smerti z nebeško blišobo Jezusa in Marije razsvetljen; v koliki lepoti se je prikazal sveti Jožef še le dan vstajenja v spremstvu začetnika vsega življenja, ki je iz lastne moči iz groba vstal; ko je spremljal svojega Sina, ki je zmagovito smert premagal!

Sej smemo za gotovo terditi, da zmed vseh svetnikov, ki so po smerti Jezusovi se v Jeruzalemu prikazali, ni bil nobeden toliko vreden, kakor sveti Jožef, da bi se smel bližati Sinu Božjemu. In gotovo tudi nobeden teh svetnikov se ta dan slave in zmage ni prikazal v tolikem blišu in v tolikem veličastvu, kakor sveti Jožef, ki je svetu tako skrito in neznano živel.

Ko so nebeški duhovi tega s predragim kinčem milosti in slave Božje

ozaljšanega svetega očaka zagledali, so te velike popolnosti vsi prevzeti, gotovo vsi začudeni rekli: „Kdo je ta srečni, ki pride s pušave tega sveta, poln zveličanske radosti, naslonjen na svojega ljubljenega?“ In drugi angeli so odgovorili: „Ta je oče našemu kralju, prijatel Jezusov, čisti ženin neomadežani Devici; izvoljen zmed tisoč drugih. On je, ki ima posebne sprednosti in v blišu svetnikov vživa plačilo, vredno tistega, ki je nebesa obljubil njemu, ki le kozarec vode v njegovem imenu ubogemu poda“.

V dan prečastitega vstajenja je bil sveti Jožef ves blišeč v sredi svetnikov, ki so spremljevali Zveličarja sveta. In ko je Sin človekov, Jezus Kristus, na desnico svojega nebeškega Očeta se usedel, je kronal svojega rednika s krono nebeškega veličastva, ter ga je postavil na prvi sedež za tistim sedežem, ktere ga je svoji preblaženi Materi pripravil.

Sv. Bernardin Senenski pravi: Zdi se mi, da slišim, kako presveta Trojica nagovori Jožefa s tistimi prelepimi besedami, s katerimi je pozdravil hišni oče zvestega hlapca, ko mu izročene talente še enkrat pomnoži. „Čas je, o Jožef! pravi trojedinu Bog, ti zvesti in modri hlapec, da te postavim čez veliko, ker si pokazal tolike bisere svoje zvestobe ter si svoje talente z mojo milostjo toliko pomnožil. V nebesih boš prejel plačilo, ker si včlovečeno Besedo varoval, branil, redil in si stregel mojemu Sinu v njegovih otroških letih, ko je reven, preganjan in zalezovan bil med ljudmi. Zdaj boš vžival toliko večji in višji stopnje večne slave, kolikor bolj ponižno in skrito si živel z njim tu na zemlji“.

In Jezus, njegov rejenček, še pravi: „Postrežba, katero mi je Jožef v mojih otroških letih skazoval; ljubezen, s katero je meni in moji preblaženi Materi

služil; nevarnosti, ktere je prebil; delo, s katerim se je trudil; pota, ktere je zavoljo mene imel; — vse to je nezrečeno velike cene in veljave. Pa še veliko več bi bil rad meni in moji Materi storil, ko bi bilo treba“.

In še pravi Jezus: „O koliko veljavo ima zaklad vseh milost, s kterimi si ga ti, moj Oče, obogatil! Poblasterenje, s katerim me je vodil; pokoršina, ktero sem mu skazoval, in čast, ktero sem mu dajal; vse to je nezmerne veljave.

Vse to je imenitno, spomina vredno. Ali kaj je vse to oziroma na ono, kar se mu spodobi v redu slave, kjer bo vse, kar je po natori in milosti Božji dobrega, neskončno povikšano; kjer bo vse popolno?

Kakor je nebo daleč od zemlje, tak razloček je med dobrotami, ktere je že sprejel in ktere so mu še prihranjene; tak razloček je med močjo, ktero je imel nad menoj, ko sem bil

v revii in v smrti podveržen, in pa med veljavo, katero bo zdaj imel pri meni, ko sem neumerljiv in poveličan; in tak razloček je med spoštovanjem, kterega sem na zemlji proti njemu imel, in med častjo, katero mu bom vso dolgo večnost skazoval. — Tako ga počasti Jezus, njegov nebeški rejenček.

O presladki Jezus! bodi vekomaj hvaljen in češen zato, ker si tako visoko počastil njega, kateri te je tukaj tako priserčno ljubil! S pomočjo tvoje milosti ga hočemo tudi mi častiti in ljubiti, kakor zasluži, ker si ga ti z Marijo vred tako visoko v nebesih povzdignil.

Duhovna vaja: Veseli se posebno danes slave svetega Jožefa, in prosi ga, da ti sprosi to veliko milost, da se tudi ti vdeležiš njegove slave. Zato moli prav pobožno: Oče naš . . . Češena si Marija . . . Čast bodi . . .

Zgled.

O času kužne bolezni pomaga sveti Jožef.

Iz Laškega se večkrat sliši marsikaj slabega in žalostnega. Hude prekucije in nesrečne vstaje se sem ter tje godé. Vendar vsa zvijača hudobnih rogoviležev ni mogla spodkopati bogoljubnosti priprostega ljudstva. Posebno se češenje svetega Jožefa le množi in vterjuje v tej sicer zares lepi, pa zavoljo gerdih rovarjev nesrečni deželi. Veliko pobožnih hiš je, ktere prav lepo častijo svetega Jožefa, ter imajo podobe svetega Jožefa kaj radi zraven podob naše ljube Gospe in Matere Marije. Na Savojskem je navada, da je večidel vsaka hiša v posebno varstvo presveti družini izročena. In ravno ta vdanost ohrani ljudstvo teh krajev v tisti priprostosti in poštenosti, da ga ptujci celo občudujejo.

Mesec Sušec, ki je svetemu Jožefu posvečen, obhajajo v večih cerkvah z veliko slovesnostjo. Takrat postavijo podobo svetega Jožefa na očiten kraj, ali na altar, ktereга ozaljšajo, kolikor le premorejo. Ubogi ljudje večkrat s prižganimi svečami klečijo in molijo pred podobo svetega Jožefa; in s tem pokažejo svojo živo vero in terdno zaupanje na pomoč tega imenitnega patrona. Bog Sin dopadljivo gleda tako češenje, ktero dobri ljudje skazujejo njegovemu redniku. Pa jim tudi to lepo pobožnost velikrat prečudno poplača. Nihče ne more naštetih telesnih in dušnih dobrot, ktere mili Bog tako bogato deli tem zvestim kristjanom.

Bilo je o poletji 1862. leta. Huda kužna bolezen je razsajala po velikem mestu Šamberi. Veliko merličev je bilo. Ko je ta šiba Božja hudo žugala, je pobožen župnik pri cerkvi sv. Petra sebi izročene kristjane

sklical v cerkev. V svoji veliki skerbi jim je živo priporočal, naj se v tej prestrašni nevarnosti priserčno izročijo v varstvo ljubi Materi Božji in svetemu Jožefu. Razne pobožnosti so pričeli v čast prečisti Devici in njenemu ženinu, svetemu Jožefu. Velika množica vernih kristjanov je celih sedem tednov hodila v cerkev. Gospod Bog se je milostljivo ozerl na kličejoče ljudstvo in je uslišal prošnje, ktere so pošiljali k njemu na mogočno priprošnjo nebeške Matere in svetega Jožefa. Tri mesce je razsajala huda šiba Božja po velikem mestu. In nihče ni umerl v tej fari sv. Petra, ki je štela nad tri tisoč duš. In tudi precejšnje število vojakov je tam stanovalo. Zvonovi drugih far so pogosto oznanovali žalostno in hitro smert meščanov; v fari sv. Petra pa so le zvonili, da so verne v cerkev vabili.

Po tej prečudni pomoči svetega Jožefa so tega velicega svetnika še

bolj častili in v vseh imenitnih zadevah se radi k njemu zatekajo ter pri Mariji in svetem Jožefu pomoči išejo in jo tudi dobijo.

Tudi mi posnemajmo ta zgled, ter v svojih britkosti in težavah išimo pomoči pri nebeški Materi Mariji, in pri redniku Gospodovem, ker vemo, da priprošnja njuna je zares mogočna.

27.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Posebna slava svetega Jožefa v nebesih.

Veliko stanovanj je v hiši Očeta nebeškega. Srečni prebivavci te hiše nosijo vsak svojo prelepo krono, ktera je vsakemu po njegovem zasluženju odmerjena in narejena. Nihče zmed nebeških prebivavcev pa ni dosegel

slave, ktera je bila odločena redniku edinorojenega Sinu Božjega. Nihče nima tako lepe, tako imenitne krone, kakor čisti ženin preblažene Device Marije, zvoljen zmed vseh svetnikov stare in nove zaveze, ki je bil varh in vodnik kraljice vseh angelov.

Ako je Marija, Mati Božja, povzdignjena čez vse druge stvari, kolika slava se spodobi tudi svetemu Jožefu, kterega nebeška Kraljica sama imenuje „očeta“ Gospoda našega Jezusa Kristusa? Kako blizo sedeža svoje Matere je povzdignil včlovečeni Sin Božji njega, kterega je klical s presladkim imenom „oče“, in kateri je njega s prečudno močjo, pa s še večim začudenjem klical svojega Sina!

Jožef je prestal prvo preganjanje, ktero se je zoper začetnika sv. cerkve vzdignilo, ter ga je z nevarnostjo svojega lastnega življenja rešil. On je presegel čistost nedolžnih devic. On je vpeljal pušavnike egiptovske, ko je

Gospoda v predpodobo v Egipt nesel. On je z milostjo vterjen aposteljnem učenuka zredil. On je bil bolj srečen, kot Janez Kerstnik, ker je dolgo časa vodil njega, ktereга je Janez ljudem pokazal.

On je vez, in zares sv. vez, ki veže staro in novo zavezo. On je zadnji starih očakov in prvi učenec Jezusov. Po njegovih rokah streže stari in novi zakon svojemu Stvarniku ter mu ponudi, kar po človeški natori potrebuje. On je poslanec obeh cerkva, stare in nove, ter ima v svojih rokah postavo Sinajsko in Evangelij Kristusov in daruje kralju vseh stoletij češenje vseh časov. Če tudi ni Aronovega rodu, vendar opravlja službo višega duhovna. On ima ključe svetiša in tudi pravico to svetišče odpirati. On je molil in prosil za vse ljudi v svetišu pred skrinjo nove zaveze. On je visoko nad angele povzdignjen, ker je tu na zemlji kot ženin Marijin nadomestoval sv. Duha in kot rednik

Jezusov pa Očeta nebeškega. Čuditi, res stermeti moramo v preišljevanji tolike slave, in spoznati moramo, da ne človeški, ne angelski jezik ne more dopovedati visokosti in velikosti, ki preseže vse vstvarjeno. In kdo nam bo pač zadostno dopovedal, kdo nam opisal neizrečeno srečo in neskončno slavo, katero sveti Jožef zdaj tam v nebesih vživa?

Ako že mi, ker smo otroci Božji, upati smemo, da bomo Bogu podobni, ne po natori, ker to ni mogoče, ampak v slavi in veličastvu, ko ga bomo z obličja v obličje gledali; koliko srečo bo vžival še le sveti Jožef, ki je po svoji očetovski pravici povzdignjen nad vse ljudi? Po pravici lahko terdimo, da slava in sreča svetega Jožefa je nezmerno popolnši, kakor drugih svetnikov, in da gleda in spozna veliko čistejši Božje bitje in da v njem vživa vse, kar njegovo, nebeške sreče prenapolnjeno serce poželi; in to vse v

veliko veči in popolnejši meri, kakor drugi svetniki.

V veličastvu nebeškem je sveti Jožef povzdignjen, kakor je bil Jakobov sin pri kralji egiptovskem.

Ko vsegamogočni Bog poklada svoje zaklade v Marijne roke, jih ta veličastna kraljica rada prepusti rokam svojemu prečistemu ženinu.

V visokosti svoje neskončne slave, ki vse preseže, kar si mi le misliti zamoremo, poslušaj častiti oče, sveti Jožef, prošnje Marijnih otrok, ter jih podpira pri svojem Božjem Sinu z močjo svoje nezmerne veljave. In ta njegova veljava, zmirej enaka, je nad vse mogočna; kakor je tudi dobrota njegova nad vse velika, da se na njegovo priprošnjo vselej zanesti smemo. Zaupljivo se torej k njemu zatekajmo. Prosimo ga, naj nas kot svoje otroke varuje, in naj nam v življenji in ob naši smertni uri sprosi tiste milosti, katerih potrebujemo.

Duhovna vaja: Po zgledu svetega Jožefa se odtergaj vseh posvetnih reči, vsaj v duhu, in hrepeni po nebesih.

Zgled.

Sveti Jožef usliši petnajstletno deklico.

Vse, dalječ na okrog je tiho in mirno, polnoči je ura odbila. V tej polnočni tihoti se sliši le jok in zdihovanje iz uboge hišice pobožnega bajtarja na spodnjem Laškem. In to je bil premili jok komaj petnajst let stare Nežice, ki je svojemu umirajočemu očetu stregla. Ubogo dete svoje dobre matere ni nikdar poznalo. Oče jo je skerbno zredil; pa ta dobri oče jo zdaj zapuša, da bi uboga zapušena sirota sama ostala. Pol ure poprej je ljubi Bog obiskal to revno kočico. Umirajoči oče je prejel sv. popotnico z vso pobožnostjo. Pa nekaj minut sem je tako oslabel, da vsak trenutek, zdaj, zdaj bo ugasnilo njegovo blago

življenje. Nežika derži na svojih rokah umirajočega očeta, da bi mu s svojo otroško ljubeznijo dihanje lajšala. Solze dobrega otroka so tekle na njegov obraz in po njegovih persih; ali umirajoči ni tega več čutil. Vse je revno hišico zapustilo; le ena uboga soseda je bila še v hiši te obilne žalosti.

Ko se dan zaznava, se ob štirih zjutraj oglasi zvon v bližnji farni cerkvi. „Kaj pa zvoni?“ vpraša Nežika sosedo. „Li ne veš, da je danes praznik in god svetega Jožefa?“ pravi stara ženica. „O sveti Jožef!“ zakliče Nežika, in pade na svoje kolena. „Ljubi sveti Jožef, pomagaj! O ti moraš pomagati! Sej lahko pomagaš! Reši mojega očeta!“ In revna deklica je čutila v svojem sercu terdno zaupanje na mogočno pomoč svetega Jožefa. Urno vstane, se skloni k umirajočemu očetu, ter mu na uho glasno zavpije: „Oče, sveti Jožef vam bo pomagal! Vi ne smete umreti!“ — In, o čudež otroške

molitve! umirajoči se zopet zave. Še je preležal nekaj dni in nekaj noči; ali upanje uslišane molitve je poživilo njega in njegovo dobro hčerko.

Zopet so zvonovi napovedali drug praznik, prvega po prazniku svetega Jožefa, ki je bil posvečen Materi Božji. Med množico, ki je hitela v hišo Božjo, je bil tudi oče dobre Nežike, ki je, opiraje se na svoje ljubo dete, per-vikrat šel v cerkev, da se je Materi Božji in svetemu Jožefu priserčno zahvalil za tako veliko mu podeljeno milost.

Kako lepo je tudi dobra Nežika molila in Boga hvalila, si lahko mislimo. Gotovo sta oba svetega Jožefa še bolj zanaprej častila in se njegovemu varstvu vedno priporočevala.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Sveti Jožef varh in patron vsem kristjanom.

Bog je po modrih sklepih svoje previdnosti v prvih časih sv. cerkve nekako prikril imenitne sprednosti tega velicega svetnika. Takrat je bilo potrebno, da se je postava milosti Božje vterdila in sveti evangelij po vsem svetu razširil. Lahko bi se bilo obe dvoje združilo, ali oslavljeni človeški duh bi se bil lahko spodtikal in pohujšal nad sprednostmi svetega Jožefa takrat, ko se je vera v včlovečenega Sinu Božjega morala še le vterditi, in so zapovedi nove postave sv. ljubezni se še le oznanovati začele.

Zdaj pa so prišli srečni časi, ko je Bogu dopadlo, da se razodeva veličastvo častitega ženina neomadežane Device Marije in rednika Go-

spoda našega Jezusa Kristusa, in se njegovo češenje po vsi zemlji hitro širi in množi. Tako piše že pobožna nuna Marija Agreda (tom. VIII. 277).

Češenje svetega Jožefa se je pričelo prav očitno na Francoskem. Pobožni Francozi so tudi prvi bili, ki so presveto Serce Jezusovo očitno častili. V mestu Avignon-u se je vzdignila prva bratovšina svetemu Jožefu v čast. Prvo očitno češenje je naš veliki svetnik, sveti Jožef, prejel v deželi, ktera je posvečena bila s pričujočnostjo sv. spokornice Magdalene, kjer je skerbna Marta prve device zbirala in učila, in kjer je bil od mrtvih vstali Lazar prvi škof.

In od tam se je češenje svetega Jožefa urno razširilo po vsem keršanskem svetu. Imeniten Gerzon je bil velik učenik tega češenja; sv. Terezija je bila pravi apostelj svetemu Jožefu; sv. Frančišek Salezij je to češenje med ljudstvo vpeljal. Karme-

liti in Jezuiti so s sv. vnemo ga širili. In današnje dni se urno urno množi.

Bogoljubne duše imajo v tem češenji svojo duhovno hrano, delavno ljudstvo se ga z veseljem poprijema, mlado in staro časti svetega Jožefa. Dušni pastirji izročujejo temu mogočnemu priprošniku sebe in sebi izročene čede. Duhovni redovi in pobožne družbe si ga volijo svojega patrona. Veliki in mali, stari in mladi, svetni in duhovski, šole, bratovšine, bolnišnice in drugi dobrotni zavodi častijo tega velicega svetnika in mu svoje posebno češenje skazujejo. Češenje svetega Jožefa je današnje dni zares splošnje, ne le po naših krajih, ampak tudi po najdaljnih deželah, kjer naši vneti in serčni misijonarji tega imenitnega očaka časte in njegovemu varstvu izročujejo divje narode, katerim se to češenje hitro priljubi, da za Marijo, prečisto in ne-

omadežano Materjo Gospodovo, se naj raji priporočujejo svetemu Jožefu.

To je posebna sprednost Marijna, da je ne le prelep zgled, ampak da je tudi Mati vsem pravovernim kristjanom. In to sprednost ima Mariji enako le sveti Jožef. On je zmed vseh nebeških svetnikov vsem Marijnim otrokom v prelep zgled. Vsi imajo pa tudi pravico na varstvo njegovo. Imenitni in žlahtni, sej je bil sveti Jožef imenitnega, kraljevega rodu. Delavni in rokodelci; sej je sveti Jožef terdo delal in je v potu svojega obraza sebe in svojo presveto družino preživil. Ubogi; sej je v revšini živel in je svoje uboštvo voljno prenašal. Device; sej je bil priča, varh in posnemavec Marijnega devištva. Tudi vsi očetje in vse matere, otroci in učenički imajo prelep zgled, pa tudi mogočnega priprošnika svetega Jožefa, sej je bil mož naj svetejši vseh žen; je bil gospodar naj imenitnejši vseh

družin; on je bil rednik in učitelj naj ljubeznjivšemu vseh otrok. Z naj večim zaupanjem se k njemu zatekajo še mašniki, ki imajo njemu enako pravico, da se smejo dotikati, da smejo nositi presveto Telo Jezusa Kristusa.

Vsi ljudje se smejo zatekati k njemu, vsi imajo pravico do njegove pomoči; sej je sveti Jožef rešil, pri življenji ohranil njega, ki je Odrešenik vsem ljudem. Gospod je rekel, kakor nekdanj kralj Faraon Jožefu: „Glej! postavil sem te čez vso egiptovsko deželo“. (I. Mojz. 41, 41.) Pojdite torej, o pobožni Marijni otroci! pojdite vsi z zaupanjem k njemu, kteremu je bil vaš prihodnji sodnik pokoren. „Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!“ — Vi! ki v teh žalostnih in toliko slabih časih z vsim svojim trdom komaj preživite svoje velike družine, potožite svojo skerb in svojo revšino in svojo nadlogo njemu, ki je svojo presveto družino preživil z

velikim trdom, ves vdan v naredbe Božje previdnosti, tam v ptuji egiptovski deželi, kjer ni imel nobenega znanca, nobenega prijatla, kjer ni bilo nikakoršne pomoči, nobene podpore; kjer je živel med samimi neverniki.

In vi, ki to berete ali brati slišite, spomnite se vseh milost in dobrot, ktere vam je že sveti Jožef sprosil. Spomnite se pretečenih nevarnost, nasprotnost, ktere ste že prestali, nadlog, ktere so vas že zadele. Spomnite se prebritkih trenutkov, ko ste v presilnih težavah k njemu se zatekli. O, če ste le hotli, ste že velikrat lahko spoznali, kako dober in skerben oče je vam sveti Jožef! Kako pa ste se mu zahvalili? Ste ga li ljubili in častili, kakor zasluži kot vaš preljubi dobrotnik? Mar ste ga po sprejetih dobrotah urno zopet pozabili? Ako je tako; o prosite ga, naj vam odpusti; sej je to res gerda pregreha, nehvaležnost do svo-

jega dobrotnika. Obljubite mu, da mu hočete v prihodnje hvaležni biti. Zahvalite se mu že danes za vse prejete dobrote; skažite se mu prijetne z dobrimi deli, in častite ga, kakor se spodobi; in to bo naj bolje zagotovilo, da vam bo novih še večih dobrot sprosil.

O presrečni Jožef! ti si tudi meni oče; in jaz bom tvoje zvesto in vdano dete. Sprejmi milostno, kar ti danes darujem. Darujem ti svojega Duha, da mi sprosiš to milost, da se vsega Bogu samemu posvetim. Darujem ti svoje besede in vse svoje djanje, da mi pomagaš, da nikdar nič ne počnem, kar bi bilo nedopadljivo tvojemu Božjemu Sinu, tvojemu rejenčeku. In za to te prosim v imenu Jezusa in Marije.

Duhovna vaja: Prigovarjaj drugim in napeljuj jih, da pobožno častijo sv. Jožefa.

Zgled.

Sveti Jožef ozdravi mlado deklico nalezljivih, gerdih gob.

Mlada deklica Margarita Boggio je bila pri dobrih nunah v odreji. Pet dolgih mescev je že preteklo, kar se jej ji gerdo spahnilo po vsem životu. Hude bolečine je reva terpela. Zdihovala je k svetemu Jožefu; ali premalo zaupanja je imela, da bi jej sveti očak pomagal. Bolezen pa je vedno strašnejši prihajala. Na eni roki jej perst grozovito oteče. Ta huda otekline se urno, urno širi, da kmalo vso roko prevzame. Njene prijateljice jej svetujejo, naj prične devetdnevnic v čast svetemu Jožefu. Prigovarjajo in obljubijo, da hočejo vse z njo vred moliti. Oteklo roko pa so pomazali z oljem, ki je gorelo v lampici pred podobo svetega Jožefa. In vsa otekline je na mah zginila, kakor bi jo odpihal.

Zdravnik pride zadnji dan devetdnevnice zopet pogledat. Ali prečuditi se ne more, ko jo vidi popolnoma zdravo. „Varuj se skerbno, jej pravi, da se kar nič ne dotakneš teh rutic in drugih reči, kar si jih vseh pet mescev rabila. Pojdi in uči se in delaj, „kakor si poprej; vsa nevarnost je proč“.

29.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Moč svetega Jožefa, s katero nam v vseh potrebah pomagati zamore.

Sv. Tomaž Akvinski pravi, da so svetniki, katerim Bog posebno moč prepusti, da v nekterih potrebah ljudem pomagati zamorejo. Tako kličemo na pomoč sv. Roka, da nas s svojo prošnjo obvaruje nalezljive kuge. Sv. Alojzija častimo in se njegovi pripro-

šnji priporočujemo, da bi ohranili naj lepši čednost, sveto čistost. Veljava in moč svetemu Jožefu dodeljena, pa je splošna. Njegova pomoč obsega vse potrebe naše; naj si bodo ktere-koli in kakoršnekoli. „Sveti Jožef nam v vsaki sili pomagati zamore,“ pravi sv. Tomaž. Sv. Bernard pravi: „Božja volja je, da je njegova nebeška Mati srednica v deljenji vseh njegovih milost.“ Za Marijo je pa sveti Jožef tisti svetnik v nebesih, ki ima pri deljenji nebeških zakladov naj več vpliva, naj več delež.

Zato pa v današnjih časih ravno češenje svetega Jožefa strinja vse ljudstva, ktere sv. cerkev v svojem naročji ima. Kjerkoli spoznajo in molijo Sinu Božjega, tam se zročujejo tudi priprošnji in mogočnemu varstvu rednika Kristusovega. Navzeti otroške ljubezni in terdnega zaupanja se pobožni kristjani zbirajo v bogoljubnih družbah, in množijo se svete bratov-

šine pod mogočnim varstvom tega velicega svetnika Božjega. Povsodi, kjerkoli pravega Boga molijo, kjerkoli Jezusa in Marijo častijo; povsodi tudi slavijo s posebnim zaupanjem njega, ki je v tako tesni zvezi z Jezusom in z Marijo.

Tako visoko časti sv. cerkev tega preimenitnega očaka! „O Jožef, ti čast nebeškim prebivavcem, ti upanje naše, ti bramba temu svetu!“ Kolika visokost in kolika moč v enem človeku! Zastonj pa tudi, za Marijo prečisto Devico, išemo človeka, ki bi bil s Sinom Božjim v tako tesni zvezi, kakor je sveti Jožef. Jezus se je ponižal, ter je bil svetemu Jožefu tu na zemlji pokoren. Tam v nebesih on časti njega, kterega je tu na zemlji potreboval, kteremu je tu na zemlji zaupal svoje otroške leta, kteremu je zročil čast svoje deviške Matere.

Moč svetega Jožefa je neomejena, ker njegova prošnja je mogočna; in

zato nas sv. cerkev vnema, da se s terdnim zaupanjem zatekamo k temu splošnemu patronu, ki s svojo priprošnjo vse premore pri Jezusu Kristusu, svojemu rejenčeku. Oj da bi v teh splošnih nadlogah današnjih žalostnih časov vsi verni z otroškim zaupanjem ga na pomoč klicali; sej bi bili uslišani. V vseh potrebah, dušnih in telesnih, v vseh težavah, v vseh nevihtah in v vseh resnobnih trenutkih se zatekajmo k svetemu Jožefu. Naše zaupanje ne bo nikdar ogoljufano. Ko je egiptovsko ljudstvo lakoto terpelo, in je v svoji nadlogi k kralju prihitelo in ga kruha prosilo, mu je kralj rekel: „Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!“ Tudi kralj nebeški nam tako veli: Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu! In zvest varh Marijin ima večji veljavo pri nebeškem kralji, kakor jo je imel pri kralji Faraonu Jakobov sin, ki je bil varh, oskerbnik egiptovskih žitnic.

O ti serafinska mati Terezija, ti si bila vsa vneta v češenji svetega Jožefa; nikdar ga nisi zastonj kaj prosila; o kako velike so bile tvoje želje, da bi bila vcepila vsem ljudem češenje in zaupanje do tega velicega svetnika; tvoje priserčne želje se zdaj spolnujejo. Svet je poln velikih čudežev, ki se godijo na priprošnjo tega velicega svetnika. Tvoji otroci niso edini, ki se potegujejo za veči češenje svetega Jožefa. Njihovo zaupanje se je razlilo v serce vseh vernih; sej se vsi pobožni kristjani zbirajo pri njegovih altarjih; po vseh potih hitijo k njemu, kakor nekdanj k egiptovskemu rešitelju, da mu po-
tožijo svoje reve in nadloge. Vsi ga častijo pribežališe grešnikov, pomočnika ubogih in zatiranih, upanje in podporo vsem, ki njegove pomoči potrebujejo.

Veliko je pozidanih lepih cerkva; veliko je postavljenih dragih altarjev;

veliko je narejenih tabel in podob v čast svetemu Jožefu, v hvaležni spomin na njegovo priprošnjo sprejetih neštevilnih dobrot. O vsi ti prezali spominki glasno oznanujejo, da je sveti Jožef skerben in radodaren delivec vseh nebeških zakladov.

Bog Sin, ki meri zasluženje svetnikov in potem na njihovo priprošnjo deli več ali manj svojih milost, priprošnji svojega rednika ni postavil nikakoršne druge meje, kakor svojo lastno dobroto. Jezus Kristus mu dovoli vse, karkoli ga prosi; pa mu dovoli tako rad in tako urno, kakor da bi bila priprošnja Jožefova očetovsko povelje. Jezus tudi tam v nebesih svojega rednika kliče s presladkim imenom „oče“, ter mu pripuša vse pravice, ktere so s tem lepim imenom sklenjene. Ravno s to pravico ga neskončno visoko povzdigne; ne le nad vse druge svetnike, ampak tudi nad vse kore angelske. Postavil ga je

srednika med seboj in med ljudmi, kakor je Jezus naš srednik pri nebeškem Očetu. Zagotovil mu je, da bo uslišal vse prošnje njegove.

Duhovna vaja: V vseh časnih potrebah se zateci k svetemu Jožefu in iši pri njem pomoči.

Zgled.

Sveti Jožef, oče zapušenim.

Že v starodavnih časih je bil sveti Jožef dober in skerben oče zapušenim. Na Dunaji je eno predmestje, ki mu Nemci pravijo Laimgrube; po naše bi se reklo „na glini“, ker tam so nekdanj glino ali ilovco za opeko kopali. Tam je bila v sedemnajstem stoletju majhna hišica, v kateri je prebival star, pa takrat dobro znani muzikant Pavel Merten. Stregla mu je šestnajstletna hčerka Jozefa, ki je bila pridna, bogoljubna deklica, posebno v šivanji dobro izurjena.

Takrat je pa grozoviti Turk okoli Dunajskega mesta dolgo časa ležal in divje razsajal. Ne oče ne hči nista imela kaj zaslužka. Huda vojska ni bila ugodna veseli muziki; pa tudi šivilje niso imele kaj dela.

Velika revšina se je vsilila v malo hišico; in stari oče in mlada hčerka sta večkrat lačna se ulegla na terdo posteljo. Neki dan, ko je revšina le prehudo pritiskala in je stari oče obupljivo tarnal, je dobri Jozefi zares hudo bilo. Zato pravi: „Oče, jaz si bom kako službo poiskala; vendar si bom kaj prislužila in vam kak grižljivej prihranila“.

„Tako? se zagrozi stari, še zapustiti me hočeš? ti nesrečno dete; kdo mi bo pa kaj postregel? Iz tega ne bo nič“.

„Ali, ljubi moj oče, pravi dobra Jozefa, za zdaj ne vem si drugače pomagati. Sej veste, da je že dolgo, kar sem pisala možu svoje pokojne

botre; pa še zdaj ni nobenega odgovora“.

„Rad verjamem, zagodernja stari, bi bila raji ne vem komu pisala, kakor temu gerdemu skopuhu“.

„Oče, pravi hčerka, prosiva mojega svetega patrona; on nama bo pri Bogu pomoč in delo sprosil.“

„Misliš? reče oče osorno. Ne vem, da bi ta ubogi tesar tam gori imel kaj več veljave, kakor bogatini na zemlji, ki sami dobro jedo, pa se za reveže ne zmenijo. Pa le piši mu, če meniš, da bi kaj pomagalo“, reče nekako zaničljivo.

„Oče, reče veselo bogoljubna deklica, to je pa kaj dobra misel; in moj golobček bo pa pismo nesel; sej mu tako nimam kaj jesti dati“.

Jozefa se res usede, pa napiše na mali listek tele besede: „Sveti Jožef! Usmili se nas! nobenega dela, pa tudi nič hrane nimamo. Prosi, o prosi Boga; da mi pošlje kako delo;

moj oče so lačni! Tvoja zvesta Jozefa Merten, muzikantova hči in šivilja. Laimgrube, tista hiša na voglu ulic“.

Ta mali listek zavije in s tanko nitko ga priveže na vrat razstradanemu golobčku, odpre okno, in golobček zleti s pismom na plano.

Eno uro pozneje nekdo na vrata poterka. Oče se oglasi in v hišo stopi mlad, čedno oblečen gospod.

„Ni li tukaj šivilja Jozefa Merten?“ vpraša ptujec.

„Je. Kaj pa hočete?“ pravi stari muzikant, in nezaupljivo meri ptujca.

„Jaz sem Jožef Hirtl, pravi prijazno mladi gospod; sem mestnjan in kupčujem z žlahtnimi kamni. Sveti Jožef, kterega visoko častim, mi je naročil, da rešim pismo, ktero mu je vaša pobožna hči pisala. Jaz potrebujem več novega perila, in vaša Jozefa bi mi ga napravila. Pa tudi v čast Božjo muziciram v cerkvi karme-

litov, in rad bi se v muziki bolj še izuril. Bi li ne hotli vi me učiti?“

„O pa kako radi?“ zakliče zarudečela deklica.

In dobri ptujec pravi: „Na to vam moram aro dati; ker navado imam, da nobenega dela ne dam in ne prevzamem brez are.“ In on položi pet svetlih cekinov na mizo.

„Oh, oče! vidite, kako dobro je sveti Jožef odgovoril na moje pismo! vedno mu bom hvaležna“, reče dobra Jozefa.

In ptuji gospod pristavi: „Le vselej stori tako, in nikdar brez tolažbe in brez pomoči ne boš. Moj hlapec bo prinesel platna in tudi mero za perilo, da mi urno kaj napraviš. Vi oče, pa precej jutri pridite k meni, da me v muziki učite. Tu vam je še moj napis, da me lahko dobite; sej ne morete zgrešiti; na hiši moji je namalana precej velika podoba svetega Jožefa.“

In ptujec ji prijazno pozdravi in odide.

Solze priserčne zahvale oblijejo pridno deklico, ki se oklene svojega očeta, ki obžaluje svoje poprejšnje obupljivo obnašanje in skesano pobesi svoje oči.

In kako je sveti Jožef tako urno in tako prečudno odgovoril na otroško pismo uboge deklice?

To se je takole zgodilo. Razstradani golobček ni mogel deleč leteti, in nenavadno breme na vratu, Jozefino pisemce, ga je oplašilo, da je zletel skozi odperto okno v hišo, ki ni bila ravno deleč od tam. Gospodar hišni, ravno kupec Hirtl, ostermi, ki vidi na spehanem golobčku privezani listek. Urno ga razvije, in ves prevzet te čudne prikazni, ga milo pa tako otroško zaupljivo pisemce tako gane, da precej sklene, to zaupanje na svetega Jožefa poplačati.

Pa to še ni bilo vse. Bogatemu kupcu se je tudi stari muzikant prikupil in tako je pri večkratnem shajanji dober mož se vedno bolj prepričal, kako dobra in bogoljubna je njegova hčerka Jozefa. Se ve da mu je tudi Jozefa bila hvaležna za velike dobrote, ktere' je mladi gospod njej in ostarelemu očetu skazoval. In nekatere mesce pozneje je bila revna deklica, ki je svetemu Jožefu tako otroško zaupljivo pisemce pisala, srečna žena bogatega kupca, Jožefa Hirtl. V spomin svoje hvaležnosti za tako prečudno pomoč je postavila čedno podobo svetega Jožefa na malo hišico, v kateri je s svojim starim očetom v veliki revšini poprej prebivala.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

V skušnjavah se zatekajmo k svetemu Jožefu.

„Vojska je človekovo življenje na zemlji,“ pravi že Job. (7, 1.) Akoravno pa so neštevilni sovražniki, ki neprenehoma naše pogube išejo, nas vedno napadajo, je pa vendar močnejši in obilnejši pomoč, katero nam mili Bog daje. Svojim sv. angelom nas je zročil, nebeške varhe nam je dal, ki čujejo nad nami, ki nas varujejo. Za Marijo, nebeško kraljico, je nam sveti Jožef prvi pomočnik. On nam najložej pomaga, da premagamo vse nasprotja, ki se naši popolnosti ustavljajo. On nas varuje; on nam pomaga v najhujših zadevah, v največjih nevarnostih našega življenja. Ako le njegovo ime pobožno zgovorimo, se

satan prestraši in zbeži. Med priimki, ktere mu daje sv. cerkev, je tudi, da ga imenuje „premagovavca pekla“.

O, z zaupanjem se zatekajte k njemu vi, ki nimate žive vere, ki vam sv. vera peša, ki ste bili morebiti premalo podučeni v sv. resnicah, ali ste bili v slabih družinah ali po nespa-metnem branji praznovernih in pogubivnih bukev svojo vero omajali, o prihitite k njemu, ki je na angelovo besedo veroval nerazumljive reči, in ni nič dvomil, nič pomišljeval. *Ite ad Joseph!* — Pojdite k Jožefu!

Vsi, ki ste v preveliki nevarnosti, da bi vas notranje nevihte razburjenih strasti ne pokončale, ne pogubile, o le urno se obrnite k njemu, ki je s svojo angelsko čistostjo zaslužil, da je bil ženin neomadežani Devici, ženin nebeški kraljici Mariji. *Ite ad Joseph!* — pojdite k Jožefu!

Pojdite k Jožefu vi, ki ste v svojo veliko nesrečo Jezusa z grehom

zgubili, pa zdaj verige svojih pregreh pretergati hočete in zopet išete svojega nebeškega zaklada. Pojdite k Jožefu! On vas bo učil, on vam bo pokazal, kako išite Jezusa; on vam bo pomagal, da obžalujete resnično svojo nezvestobo in da ga stanovitno in serčno išete in ga zopet najdete; kakor ga je on v tempeljnu našel.

Ako vas dolga bolezen nadlegva in vas v nevarnost tira, da bi je poterpežljivo ne prenašali, da bi vaše zaupanje v sv. previdnost Božjo omagovalo, o pojdite k Jožefu! On ima milo serce; vaša reva in nadloga ga očetovsko skerbi, in on vam bo sprosil ljubo zdravje ali pa milost Božjo, da svoje težave prenašate z vso vdanostjo v voljo Božjo in jih tako modro v svoj prid obračate, ter si s časnimi nadlogami večne zaklade nabirate.

Vi, ktere milost Božja k čeznatornemu življenju vabi ter vas s posebnimi sprednostmi osrečuje, da imate

veselje v pobožni molitvi, in v notranjem življenji uživajte radosti, katerih nečimurni svet ne pozna; pa v nevarnostih, ktere vas napadajo, v temnih in dvomljivih potih, na ktere zadenete, večkrat ne veste, kaj bi storili, kaj bi počeli, in nikogar nimate, ki bi vas razumel, vam svetovati zamogel; o, obrnite se k svetemu Jožefu! poprašajte njega! On je celih trideset let bil v šoli včlovečene Besede Božje; on se je naučil vse skrivnosti notranjega življenja; on je zajemal svojo pobožnost pri obilnem studencu modrosti Božje; zato je zadobil moč, da dobro vé voditi bogoljubne duše po poti resnične popolnamosti.

Vsi, bodite si karkoli, vsi se zatekajte k ženinu Matere Božje in zadobili bote pri tem velikem svetniku moč, tolažbo, razsvetljenje in mir, ali karkoli potrebujete v vseh zadevah svojega življenja.

Vedite in k sercu si vzemite, da radodarnost svetega Jožefa je tako velika, da preseže vse vaše nade. On deli svoje darove v toliki obilnosti, da vselej več da, kakor ga kdo prosi.

Veliko bolj po pravici nam on pravi, kar je nekdanj rekel sin starega očaka Jakoba, ko je klical svoje brate v Egipt: „Pridite k meni, in vam bom dal vsega egiptovskega blaga, da jeste, kar je naj boljšega v deželi . . . hitite in prav kmalo pridite! . . . zakaj vse egiptovsko blago bo vaše.“ (I. Mojz. 45, 18—20.)

O sveti Jožef! ti oče in varh vsem devicam, ti zvesti čuvaj, kteremu je Bog Jezusa, nedolžnost samo, in Marijo, Devico vseh devic, zročil; oh, prosim in zarotim te pri Jezusu in Mariji, pri tej dvojni, tebi tako dragi zastavi, stori, da bom

obvarovan vsega pregrešnega madeža, da s čistim srcem in neomadežanim telesom v podobi svetosti vedno služim Jezusu in Mariji. Amen. (100 dni odpustka. Pij IX. 4. Sveč. 1863.)

Duhovna vaja: V vseh skušnjavah in težavah se zaupljivo zatekaj k svetemu Jožefu.

Zgled.

Sveti Jožef omehča križ naj teršega lesa.

O koliko križev je na tem svetu! Bolezen, revšina, zapušenost, prevarjeno upanje, nesrečni zakoni, hudobni otroci . . . , o kdo bi naštel vse križe? Vsa ta zemlja je le velik gojzd samih križev, da vsak človek svojega ima; nekteri jih imajo še po več.

Ako pa prav premislimo, moramo spoznati, da je le en sam resnični križ, ki vsem zares težko dé, ki vsem

hudo preseda. In ta križ je nesrečni greh, ki je presvetega vseh svetih, ki je Sinu Božjega samega na križ pribil.

Greh sam, lastni in ptuji, ta nesrečni greh je zares in edini pravi križ. Greh izhaja iz očeta vse hudobije, iz satana; in le greh je vzrok časne in večne nesreče naše. Britkosti in težave, vse, kar se nam težkega zdi, je iz rok očeta nebeškega; in če je še tako grenko in nam britko, je vendar le draga svetinja, ki bo nam v večno srečo in nebeško slavo, ako le radovoljno prenašamo.

Gotovo je torej, da sveti Jožef svoj obeljč, svojo žago, svoje dleto, svoje kladvo in svojo sekiro naj raji v roko vzame, ako zamore grešni križ posekati in vse grešne gerče pogladiti. To mu je naj ljubši delo. Sej njegovega očetovskega serca nobena reč toliko ne rani, kakor če vidi, da z velikimi hudobijami se žali njegov Božji

rejenček, in da Jezusova predraga kri zastonj teče, se z nogami tapta.

To nam poterdi tale prigodba:

Bilo je leta 1876. V Marseille na Francoskem nevarno zboli star mož. Strah njegovih ljudi je bil velik in opravičen. Mož je bil že 82 let star, in kar je bilo naj huje in naj bolj žalostno, je bilo to, da celih 60 let se za svojo dušo nič zmenil ni. Vso molitev in vse duhovne opravila je revež opustil. Koliko so njegovi ljudje molili za njegovo dušo in kako britko zdihovali, to le Bog sam ve. Ali zdelo se je, da vse nič ne pomaga.

Njegova dobra žena je bila že umerla. Ni tega doživela, da bi bila priča spreobrnjenja njegovega. Stareji hči, ki je zares otroško ljubila svojega očeta, je bila v samostanu — nuna — da bi se popolnoma Bogu posvetila in toliko bolj priserčno za očeta prosila.

Ko ta starček nevarno zboli, so njegovi ljudje vse poskusili, da bi ga

pripravili in pregovorili, da bi se vendar z Bogom spravil. Vse je bilo zastonj. „Pustite me, je vselej merzlo odgovoril, jaz nočem nič slišati od vere, ktera mi je moja naj ljubši hčer vzela.“ Oče namreč ni bil pri volji, da bi njegova hči nuna bila. Akoravno je starček nevarno zbolel, vendar je zopet kmalo ozdravel. Živel pa je po svoji stari navadi vse posvetno in se za Boga zopet nič zmenil ni.

Njegovi so le še molili zanj. V drugič ga je roka Gospodova zadela. Konec Svečana zopet zboli in vse znamenja so kazale, da ne bo več vstal.

Njegovi ljudje, v veliki skerbi za njegovo ubogo dušo, so naprosili pobožnega mašnika, da je obiskal starega bolnika. Ali starček se še ne zmeni ne z njim. In ko nekaj dni pozneje še enkrat pride, ga z gerda spodi.

Skerb in žalost dobrih otrok je bila vedno večji. Vsak posebej je po-

skušal predreti prestrašan led neobčutljivega serca. Noben jok in stok ni nič pomagal. Vse je bilo zastonj.

Njegova druga hči, ki je bila omožena, se britko joka pri postelji svojega očeta. Še enkrat poskusi. Milo in priserčno užaljena pravi: „Oh, moj oče! veste, kako vas vsi ljubimo, in vsi smo vam hvaležni za dobrote, ktere imamo od vas. Ali ravno tako velika je naša žalost, ker se ustavljate tolažbam sv. vere in se z Bogom spraviti nočete. Oh, mi vsi upamo, da nas naša ljuba mati gori v nebesih čakajo; vsi želimo, da bi se z njimi skupaj vso večnost veselili! Oh, ali se vi sami hočete vekomaj od nas ločiti. O ljubi oče! sej tega nočete; sej tega storiti ne morete!“

Umirajoči je le še terdovraten. In ko domači mašnik pride in mu ljubo prigovarja, ga ljubezni in usmiljenja križanega Jezusa opomni, in mu pokaže britko matro, jo bolnik jezno od sebe odbije.

Zdaj jim ne ostane drugega, kakor sama molitev. Le sam Bog jim zamore še pomagati. Noč in dan pri serčno molijo za nesrečnega terdovratneža. Posebno pa kličejo k svetemu Jožefu, ki je patron umirajočim. Storili so tudi obljubo, da hočejo v čast svetemu Jožefu lep dar odrajtati, če bodo uslišani.

Še eno so poskusili, da bi le nič ne opustili, da bi terdobo umirajočega starčeka vendar kako premagali. Njegova stareji hči je bila, kakor že vemo, nuna. Stari oče jo je posebno rad imel. Mislili so: Morebiti bi ga ta hči kako pregovorila, ko bi prišla iz samostana. Prosili so, da je s privoljenjem samostanskih sprednikov smela samostan zapustiti. Mlada nuna se v sveti pokoršini urno poda na pot in drugo jutro, bilo je precej deleč, stopi k postelji svojega starega umirajočega očeta. Začudeno in prestrašeno jo merzlo gleda. Vendar se

njegovo serce nekoliko omehča. In premilim prošnjam pobožne hčere, ki se je za dušo preslepljenega očeta vsa Bogu darovala, se to zastarano serce več ustavljati ne more.

Milost Božja je premagala greh. In to je bilo delo svetega Jožefa; tu se je pokazala velika moč njegove priprošnje. Ene ure pozneje je bilo bolniku ljubo, da so pri njegovi postelji molili sv. rožni venec. Vsi, otroci, domači in prijatli so priserčno molili in prosili ženina preblažene Device, da milostljivo konča svoje sv. delo. Zopet pokličejo mašnika. In bolnik ga prijazno sprejme. Sama ga puste pri starčeku, ki opravi dolgo spoved od celega svojega življenja. Tudi mu podelijo sv. poslednje olje, kterega sprejme z vso pobožnostjo vpričo svoje družine, ki je bila po pravici potolažena. Svete Popotnice mu niso mogli dati, ker nobene stvarice več zavžiti ni mogel. Še je ene

dni živel. Veliko je terpel, pa vse prav radovoljno.

„O zdaj sem srečen; ves srečen!“ je zdihoval, ko so ga velike bolečine napadle. Z vidno ljubeznijo je pritiskal podobo križanega Jezusa, katero mu je mašnik podal, katero je nekaj dni poprej od sebe odbijal. In tako se je približal 25. dan Sušca, praznik oznanjenja Devici Mariji. O polnoči so klečali vsi otroci pri postelji svojega umirajočega očeta, ki je bil lepo z Bogom spravljen. Še enkrat se ozre na podobo križanega Jezusa in na svoje klečeče otroke, kakor bi se posloviti hotel, in njegova duša je šla v roke svojega Stvarnika.

Sladko potolaženi in priserčno hvaležni svetemu Jožefu, da je očetu sprosila srečno zadnjo uro, so vstali dobri otroci. —

Prigodba ta je precej dolga. Vendar naj še eno besedo pridenem nam v nauk.

Ako hočeš svetemu Jožefu napraviti kako posebno veselje — morebiti za njegov god — povabi ga prav priserčno, naj ti pomaga, da s korenino podereš in razbiješ tisti križ v svojem sercu, ki se mu greh pravi. Ako imaš pa morebiti katero drugo dušo na zemlji, ktera ti je pri sercu in jo resnično ljubiš, in za katero že dalje časa žaluješ, ker je zašla na pot pogube in je Boga zapustila; o ne obupaj. Le pojdi k Jožefu. On ve; on je sam nekaj skusil, kaj se pravi, brez Jezusa biti. Enkrat je tudi on Sinu Božjega, svojega rejenčeka, zgubil; in ga je tri dni z veliko bolečino iskal. Zato ti bo gotovo milostljiv; ker pozna tvoje britke ali tudi skrite solze. Povabi ga, prosi ga, če tudi nadležno, naj ti pomaga. Prosi ga pa tako dolgo, neprenehoma, da bo zgubljena duša zopet pridobljena in večno rešena za nebesa.

Ite ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

Velika moč svetega Jožefa pri Jezusu.

Čast in slava pravičnih tu na zemlji ni vselej primerjena zaslugam, ktere imajo po svoji svetosti. Vse drugače je to tam v nebesih. Tam vživajo tisto čast in tako slavo, kakoršno so si zaslužili. Tam so sprejeti darovi pravično in dostojno plačilo, ki se popolnoma vjema in strinja z zasluženjem, kterega so si pridobili s svojo svetostjo tu na zemlji. Kolikor večji, kolikor popolniši so bile njihove čednosti v tem življenji, toliko prijetniši in dopadljivši so očem Božjim, in toliko viši stopnjo moči in veljave jim je Vsegamogočni odločil tam v večnem kraljestvu.

Po teh gotovih resnicah lahko sodimo, kako velika je moč našega patrona, svetega Jožefa, pri Bogu, in

kako po pravici zasluži vse zaupanje naše. Ker je bil vedno in vselej v Božjo voljo ves vdan, je bilo vse njegovo življenje nepretergana versta prelepih čednost. Z milostjo Božjo prenapolnjen, je vedno nove darove nebeške prejemal ter si je množil zaklad svojega zasluženja. In ker je bil tako v Božjih očeh naj pravičnejši tu na zemlji, je tam v nebesih zdaj naj močnejši med vsemi svetniki.

Ker je bil rednik njemu, ki je studenec vseh milost, koliko moč mora imeti njegova priprošnja pri njegovem nebeškem Sinu! Sej je njegovo ljubeznjivost si prislužil, ko mu je toliko let tako zvesto stregel in služil.

Ta neskončno dobrotljivi Bog, ki toliko radodarno spolnuje vse želje tistim, ki njega ljubijo; ta vsegavedni Bog, ki je obljubil, da nas bo uslišal, karkoli ga bomo v njegovem Imenu prosili; on, ki ve naše naj skrivnejši misli in želje, bi li kaj odrekel njemu,

kteremu vse dni svojega časnega življenja ni nič odrekel, in kateri si je marsikaj pritergal, da ga je hranil in redil?

O koliko moč mora njegova priprošnja imeti, ker on prosi kot oče, on prosi z očetovsko veljavo! Lahko rečemo, da tudi svetemu Jožefu veljajo besede, ktere je rekel kralj Faraon egiptovskemu Jožefu: „Ti bodi čez mojo hišo ... in postavi sem te čez vso deželo“. (I. Mojz. 41, 40. 41.)

K tebi torej, o veliki svetnik sveti Jožef! se moramo zatekati; pri tebi moramo pomoči iskati. Naš Gospod in kralj je vse naše naj imenitniši zadeve v tvoje roke položil.

Ko bi bil takrat, ko sta Jezus in Marija tu na zemlji živela, kdo kako posebno milost želel od nju prejeti, h komu bi se bil pač obernal? koga bi si bil priprošnika volil, da bi si ji bil naklonil, za se pridobil? Brez vsega dvoma bi se bil zatekel k sve-

temu Jožefu. Sej je bil sveti Jožef ženin Marijin, rednik — oče Jezusov; torej je imel veliko veljavo pri Jezusu in pri Mariji. Vsak bi se bil s terdnim zaupanjem zanesel, da bo gotovo dosegel, karkoli bo po priprošnji Jožefovi želel.

Zdaj pa je ta veliki svetnik v nebesih, za Marijo naj bližej Božjega sedeža. Tam ima še ravno tisto veljavo, katero je na zemlji imel. In kakor nebeški Oče svojemu Sinu Jezusu nič ne odreče, ako mu Jezus pokaže svoje prečešene rane, ktere je iz ljubezni do nas prejel; tako tudi Jezus svetemu Jožefu nič ne odreče, ako mu sveti Jožef pokaže roke, ki so bile tako srečne, da so njemu stregle in ga hraniti smele.

O ve lepe, o ve svete roke, ki ste bile tako srečne, da ste tu na zemlji pripomogle, da je bilo življenje našega Zveličarja ohranjeno; kako bogato ste zdaj tam v nebesih obdaro-

vane, da smete z Marijnimi rokami vred deliti naj večji, naj imenitniši zaklade nebeške.

Vsegamogočni Bog, da je svoje svete poveljčal, jim je svoje darove razdelil; enim je dal moč, bolnike ozdravljati; enim je dal moč, hudobne duhove izganjati; slehernemu je po svoji modrosti odločil in dal en delež svoje blaživne moči. Svetemu Jožefu pa je izročil vse svoje bogastva, da nam po njem vsi nebeški darovi v vsi obilnosti tečejo.

Torej: *Ite ad Joseph!* — Pojdite k Jožefu!

K sklepu te pobožnosti k svetemu Jožefu se vsi posvetimo temu mogočnemu priprošniku. V duhu se verzimo k njegovim nogam, pa mu obljubimo, da hočemo, predenj bo to leto preteklo, kaj v njegovo čast storiti. Prosimo ga, da nas blagoslovi, nas vedno varuje in vodi; zlasti pa, da nam poslednjo uro na strani stoji, in nam

z Marijo, svojo preblaženo nevesto, sprosi srečno smert in milostljivo sodbo Božjo.

Duhovna vaja: Kaj boš to leto storil v čast svetemu Jožefu?

Zgled.

Sveti Jožef je denarje nazaj prinesel.

Današnje dni se sliši prav velikrat opravičena tožba: „Človek ne more nikomur več zaupati; sej ga skorej ni več poštenega človeka, da bi se nanj zanesti mogel. Sej bi človek še rad komu kaj posodil; ali ljudje ne vernejo nič nazaj.“ Marsikdo zmed nas je že, in morebiti po pravici, tako tožil. Večkrat pa tudi delavci svoje delo pošteno opravijo, pa zasluženega plačila ne dobijo; ali pa morajo tedne in tedne čakati; ali marsikteri posel se mora še tožariti za terdo zasluženno plačilo.

Vsem, katerim terda hodi za časne reči, za telesne potrebe, pa tudi vsem,

kterikoli ste v nadlogah in britkostih, se zatekajte k svetemu Jožefu po tem zgledu.

Častivka svetega Jožefa je bila v denarnih zadregah, kar je današnje dni navadna nadloga. Ne ve si kako pomagati. Gre k svoji prijateljici, ter jo poprosi, naj jej pomaga. Pa tudi ta ni ravno preveč imela. Odreče jej pomoč in še pristavi, da je že veliko izposodila; pa nihče skorej jej ne verne, in da bo marsikaj zgubila pri ljudeh, kar si je s trudom in veliko skerbjo prihranila. Prosivka vendar ne odjenja in le še prosi. Slednjič še pristavi: „Posodi mi le še zdaj; in šla bom v cerkev, pa bom svetega Jožefa prosila, naj on zato skerbi, da boš ves posojeni denar nazaj dobila.“ In prijateljica jej res posodi, kolikor je prosila.

In glej čudo! nekatere dni pozneje pridejo po pošti dvojni denarji, ktere je una prijateljica že davno posodila

in ktere je že skorej da zbrisala, ker ni imela nobenega upanja, da bi jih kdaj nazaj dobila.

Dolžnica, ki je obljubila, da bo svetega Jožefa prosila, da bo skerbel, naj vse poravna, je to zvedela. In prijateljica jej pravi, naj še naprej prosi svetega Jožefa, da še drugi dolžniki svojo dolžnost storijo. Ona pa opomni svojo dobrotnico: „Tudi ti moraš sama storiti, kar premoreš. Moraš opominjati, pisati svojim dolžnikom; potem bo že sveti Jožef svoje storil.“ In res, ona zopet opominja in piše. In ko je poprej velikrat vse opominjevanje zastonj bilo, je zdaj več dolžnikov poravnalo svoje dolgove. Tudi taki so vernili, od katerih ni nič več mislila kaj dobiti. In več teh dolgov je bilo poravnanih ravno v sredo, ki je svetemu Jožefu posvečen dan. Kdo bi v tem ne spoznal dobrote našega svetega patrona? Tudi una uboga častivka svetega Jožefa je svoj dolg

že poravnala, sveti Jožef pa le še njene prošnje ni pozabil.

Vsi torej, dolžniki in posojevavci, ki ste v dušnih ali telesnih potrebah, vsi se v vseh svojih nadlogah zaupljivo zatekajte k svetemu Jožefu. On v vseh potrebah rad in lahko pomaga. Sej mu je dobro znano, kako hudo je v revšini in nadlogi živeti. Njegov rejenček, Jezus Kristus, pa tudi nič odrekel ne bo, za kar bo sveti Jožef ga prosil.

Pobožna Katarina Emerih v svojih skrivnostnih premišljevanjih piše, da, ko je sv. družina v Egiptu živela, je sveti Jožef terdo delal in tesaril, da je preživil ljubega Zveličarja in preblaženo Devico Marijo. Zopet enkrat je premili mali Jezček nesel ptujim ljudem majhno posodo, katero je Jožef naredil. Ko pa Božje Dete nazaj pride, pove, da so ljudje precej zaslužka odtergali. Sveta družina je bila ravno v veliki sili. In pobožna

devica Katarina Emerih pravi: „Sveti Jožef je bil zelo žalosten.“ Gotovo je, da je sveti Jožef terpel veliko revšino, da je bil velikrat v stiskah in nadlogah, v veliki skerbi, kako bo preživil svojo presveto družino. Torej po pravici sodimo, da ima sočutno Serce, ako ga mi v svojih nadlogah in potrebah na pomoč prosimo. Sej je on v enacijah britkostih živel; torej dobro ve, kako hudo je.

Eno pa je, kar pozabiti ne smemo. Pri svojih prošnjah ne pozabimo, da se vselej sveti volji Božji podveržemo. In drugo, kar tudi pozabiti ne smemo, je, da tudi mi svoje storimo. In kadar smo dosegli, kar smo prosili, moramo pa zato tudi hvaležni biti. Torej kadarkoli na priprošnjo preblažene Device Marije ali na priprošnjo njenega prečistega ženina svetega Jožefa zaželeno dobroto dobimo, bodimo hvaležni. Najlepši zahvala bo, ako po prejeti milosti v

čast Materi Božji in svetemu Jožefu sveto mašo najmemo ali opravimo. Tudi prav je, da drugim povemo ali razglasimo, kako nas je sveti Jožef uslišal, kako nam je pomagal; zato, da tudi drugi v svojih potrebah toliko bolj zaupljivo k njemu se zatekajo.

Ako ti tvoj bližnji kako dobroto skaže, kako hvaležen si mu! In ta hvaležnost je lepa in zopet tebi koristna, ker te bližnjemu prikupi, da ti zopet rad pomaga v novi potrebi. Mar bi pa čisto nič ne storil svetemu Jožefu v čast v zahvalo prejetih milost, ktere ti je sprosil in ti tako pomagal, ko ti noben človek pomagati ni mogel? Torej še enkrat: Kadar na priprošnjo ljube Matere Božje ali na priprošnjo svetega Jožefa kako milost dosežeš; ne pozabi, da si hvaležen in tudi ti kaj storiš v večji češenje Marije in svetega Jožefa. Ne boj se; ne boš tega zastonj storil. Povernjeno ti bo.

Izročilo.

O sveti Jožef! zavoljo svojih posebnih čednost, zavoljo velikosti svojega veličastva in svoje moči zaslužiš, da te nad vse svetnike častimo, ljubimo in na pomoč kličemo. Zato te danes v pričo prečešene, presvete Trojice, v pričo tvojega rejenca Jezusa Kristusa in tvoje prečiste neveste Marije, moje preljube Matere, zvolim svojega priprošnika pri Jezusu in Mariji, in svojega varha in svojega očeta.

Za terdno sklenem, in tega nočem pozabiti, da te bom častil vse dni svojega življenja ter bom, kolikorkoli bom premogel, skerbel, da te bodo častili vsi,

ki so moji skerbi izročeni. **O** moj preljubeznjivi oče! prosim te ponižno, sprejmi me v svoje mogočno varstvo, sprejmi me v število svojih naj zvestejših služabnikov. Pomagaj mi; podpiraj me v vseh mojih delih; vodi me po vseh mojih potih; govori za me pri Jezusu in Mariji, in ne zapusti me mojo smertno uro. **Amen.**

Sedem nedelj,

svetemu Jožefu posvečenih.

Češenje naše ljube Gospe, preblazene Device Marije, se po vesoljnem keršanskem svetu lepo razcveta in množi. Kjerkoli pa pobožni kristjani Marijo častijo in se njeni priprošnji

s prečudnim pridom izročujejo; povsodi častijo tudi svetega Jožefa, prečistega ženina nebeške kraljice in rednika Gospoda našega, Jezusa Kristusa. Dobro vedo pobožni Marijni otroci, da se svoji nebeški Materi naj bolj prikupijo, ako priserčno častijo njega, ki je Mariji tu na zemlji tako ljubeznjivo stregel, in zdaj v nebesih z njo vred tako veliko veselje vživa.

Pobožni in učeni oče Faber pravi: Za Bogom naj bo prva stopnja našega češenja Marija; druga stopnja pa sveti Jožef. Zato se pa zares urno množi češenje tega častitega očaka, ki je prelepa podoba in zvesti varh čistim, pobožnim dušam. In tako češenje je tudi: Sedem nedelj svetemu Jožefu posvečenih.

Naše življenje je nestanoviten kolobar veselja in žalosti. In ravno v veselji, ktereга nam Bog napravi in v terpljenji, s katerim nas obiskuje, spoznamo svoje resnične prijatelje. Pravi

prijatli se priserčno z nami veselijo, pa imajo tudi resnično sočutje z nami. Kogar res ljubimo, z njim se veselimo, z njim pa tudi žalujemo.

Zato zvesti častivci svetega Jožefa radi premišljujejo njegovo sedmero veselje in njegovo sedmero terpljenje; in to pobožnost opravljajo sedem nedelj zaporedoma.

Sv. očetje papeži, ki so zadnje čase vladali sv. cerkev, so to lepo pobožnost z mnogoterimi odpustki obogatili, da verne kristjane v češenji svetega Jožefa vnemajo.

Že papež Pij VII. je 9. Grudna 1819 vsem vernim, ki s skesanim srcem opravljajo molitve v čast sedmeregga terpljenja in veselja svetega Jožefa, dodelil enkrat na dan 100 dni odpustka; 300 dni odpustka pa vsako sredo, in vsak dan o devetdnevnici pred velikim praznikom svetega Jožefa (19. Sušca), in pred praznikom njegovega varstva (tretjo nedeljo po

veliki noči). Popolnoma odpustek pa zadobijo vsi, ki ta dva praznika prejmejo sv. zakramente in te molitve odmolijo. Kteri pa vsak dan te molitve opravljajo, se lahko vdeležijo popolnega odpustka en dan v mescu, ktere-gakoli si zvolijo, ako prejmejo sv. zakramente in v namen sv. očeta molijo.

Papež Gregor XVI. je 22. Prosinca 1836 dodelil te odpustke vsem vernim, kteri sedem nedelj zaporedoma opravijo te molitve. In sicer 300 dni vsako nedeljo; zadnjo nedeljo pa popolnoma odpustek, ako se spovejo in sv. Obhajilo prejmejo.

Sv. oče Pij IX. pa je dovolil 1. Svečana in 22. Sušca 1847 popolnoma odpustek vsako teh sedem nedelj, ktere si kdo, kedarkoli čez leto, odloči v posebno češenje svetega Jožefa; samo, da morajo zaporedoma biti, in da verni te molitve opravijo in sv. zakramente prejmejo in v očitni cerkvi v namen sv. očeta molijo.

Kteri pa brati ne znajo, ali teh sedem molitev v čast sedmerih terpljenj in veselj svetega Jožefa opraviti ne morejo, zamorejo tam, kjer se ta pobožnost očitno ne obhaja, vendar teh odpustkov se vdeležiti, ako molijo sedem očenašev, sedem češenasimarij in čast bodi . . . in tudi druge pogoje spolnijo.

Sv. oče Pij IX. je hotel tako v srcih pravovernih kristjanov obuditi in pospešiti češenje čistega ženina preblažene Device Marije. In prav obilno so se poprijeli pobožni kristjanje te lepe duhovne vaje. Pa tudi neštevilne so milosti, prečudne so ozdravljenja in spokorjenja, ktere so pravoverni s to pobožnostjo dosegli.

Prav in koristno je, s to pobožnostjo častiti svetega Jožefa in se njegovi mogočni priprošnji priporočati, kadar kdo želi kako posebno milost, telesno ali dušno dobroto pridobiti. V sleherni, dušni ali telesni potrebi

po tej poti naj bolj gotovo pomoč zadobimo. Vsako teh odbranih nedelj opravi spodej postavljene molitve v čast sedmerim terpljenjem in veseljem svetega Jožefa. Te nedelje pa morajo zaporedoma biti.

Kdorkoli ljubi in časti Marijo, ljubi in časti tudi svetega Jožefa; in spodobi se, da svojemu imenitnemu patronu in varhu saj enkrat vsako leto skažemo s to lepo pobožnostjo svojo ljubezen, svojo vdanost in svojo hvaležnost za dobrote, ktere nam je sveti Jožef že skazal. In ravno ta hvaležnost bo zdaten in gotov pripomoček, da bomo na njegovo priprošnjo dosegli nove milosti Božje.

Molitve

v čast sedmerih žalost in sedmerih veselj
svetega Jožefa.

1.

O prečisti ženin presvete Device Marije, častiti sveti Jožef! Kakor velika je bila skerb in britkost tvojemu sercu, ko nisi vedel, bi li svojo neomadežano nevesto vzel k sebi ali jo zapustil; tako neskončno pa je bilo veselje, ko ti je Gospodov angel veličastno skrivnost včlovečenja razodel.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, tolaži in napolni naše serca zdaj in v naših smertnih bolečinah s tolažbo pravičnega življenja in sv. smerti, ki naj bo podobna smerti tvoji v pričujočnosti Jezusovi.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

2.

O presrečni očak, častiti sveti Jožef! izvoljeni rednik včlovečene Besede! žalost, katero si občutil, ko je bilo Dete Jezus v toliki revšini rojeno, se je zdajci premenila v nebeško radost, ko si zaslišal hvalno angelsko petje in si vidil slavo razsvetljenega svetega večera.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da bomo po dokončanem popotovanji tega življenja vredni, da bomo poslušali hvalno petje angelsko in vživali blišobo nebeskega veličastva.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

3.

Pokorni spolnovavec Božje zapovedi, častiti sveti Jožef! predraga Kri,

ktero je Božje Dete, naš Zveličar pri obrezovanji točilo, je tvoje serce presunilo; pa ime Jezus, ktero si mu ti dal, je tvoje serce utolažilo in z veseljem napolnilo.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da se svoje življenje obvarujemo vsega greha, in s presladkim Imenom v svojem sercu in v svojih ustih se ločimo s tega sveta.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

4.

Prezvesti svetnik, ki si se vdeležil skrivnosti našega odrešenja, častiti sveti Jožef! Simeonovo prerokovanje o terpljenji, ktero bo zadelo Jezusa in Marijo, ti ji smertne bolečine napravilo; pa z blaženim veseljem si

bil napolnjen, ko si spoznal zveličanje in častitljivo vstajenje neštevilnih duš, ki so se ga vdeležile po prerokovanji tega terpljenja.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi in pridobi nam to milost, da bomo prišteti njim, ki bodo po zasluženji Jezusovem in na priprošnjo Marijno častitljivo od smerti vstali!

Oče naš ... češena si Marija ... čast bodi Očetu ...

5.

Čujoči varh in priserčni prijatelj včlovečenega Sinu Božjega, častiti sveti Jožef! kako si se trudil, da si Sinu Najvišega hranil in redil, zlasti še, ko si z njim v Egipt bežati moral; pa kako velika je bila tvoja tolažba, ko si svojega Boga vedno

pri sebi imel in si vidil, kako so se rušili pred njim egiptovski maliki.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da se peklenškega sovražnika, zlasti v begu nevarnih priložnost, ogibamo, in da se v našem sercu vsi maliki posvetnega navezovanja zrušijo, da se Jezusu in Mariji popolno vdamo, da le za nji živimo in z njima srečno umremo.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

6.

Pozemeljski angel, častiti sveti Jožef! stermeče si gledal, kako je kralj nebeški tvojim migljejem bil pokoren. Ko si nazaj iz Egipta šel, je bilo tvoje veselje skaljeno zavoljo

strahu pred Arhelajem; angel pa te je potolažil in veselo si prebival v Nazaretu z Jezusom in z Marijo.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da bodo naše serca proste vsega škodljivega straha, in da se vedno veselimo v miru dobre vesti, da z Jezusom in z Marijo sklenjeni živimo in z njima združeni se s tega življenja ločimo.

Oče naš ... češena si Marija ... čast bodi Očetu ...

7.

Podoba vse svetosti, častiti sveti Jožef! ko si brez svojega zadolženja Dete Jezusa zgubil in si ga s preveliko žalostjo tri dni iskal, da si z veseljem in radostjo v tempeljnu med učeniki našel njega, ki je življenje tvoje.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo z ustmi in s srcem, govori za nas, da nikdar z velikim grehom Jezusa ne zgubimo. Ako bi se pa to v našo preveliko nesrečo zgodilo, nam sprosi, da ga neutrudljivo z ne-pretergano bolečino išemo, da ga zopet dobimo in se njegove milosti veselimo zlasti še v trenutku naše smerti, da z njim v nebesa gremo, ga vso večnost vživamo in s teboj slavo njegovega usmiljenja prepevamo.

Oče naš ... češena si Marija ...
čast bodi Očetu ...

Jezus je nastopil takrat svoje trideseto leto; in menili so, da je sin Jožefov.

**Prosi za nas, sveti Jožef!
Da bomo vredni obljub
Kristusovih.**

Molimo.

**O Bog, kateri si v svoji nam
nerazumljivi previdnosti svete-
ga Jožefa zvolil ženina svoji
presveti porodnici; prosimo te,
dodeli nam, da nam je priproš-
nik v nebesih on, kterega tu
na zemlji svojega varha ča-
stimo; ki živiš in kraljuješ od
vekomaj do vekomaj. Amen.**

Devetdnevnica

v čast svetemu Jožefu.

(Ako imaš kaj posebnega na
svojem sercu, te tare velika britkost

ali težava, ali bi kako posebno milost rad prejel; priporoči to svojo priserčno željo svetemu Jožefu. Po stari keršanski navadi opravi njemu v čast devetdnevnico, to je devet dni zaporedoma prosi svetega Jožefa, naj bo tvoj priprošnik, tvoj srednik pri Bogu. In ako je tvoji duši v zveličanje, boš gotovo uslišan. In v ta namen opravi naslednje molitve:)

Priprava.

(To molitev vsak dan moli.)

Z otroškim srcem pridem k tebi, o sveti Jožef, ti zvesti rednik mojega Zveličarja Jezusa Kristusa! in te priserčno prosim, da mi v sedanji bitkosti pomagaš in za me prosiš. Terdno zaupam, da s svojo mogočno priprošnjo vse premoreš pri Bogu, ki te je iz-

volil rednika svojemu preljubemu Sinu.

O presrečni svetnik! ki si nebeško Dete z njegovo Materjo vred obvaroval zalezovanja njegovih sovražnikov, ki si ga z neutrudljivo delavnostjo redil, ga na vseh potih z očetovsko skerbjo spremljeval in obvaroval; zavoljo Jezusa in Marije sprejmi tudi še mene v svojega rejenca in pomagaj mi zdaj v moji zadregi s svojo mogočno priprošnjo. Neskončno dobri Jezus, ki te je tu na zemlji kot svojega očeta ljubil in častil, ti tam v nebesih nič odrekel ne bo. **O** koliko pobožnih duš, ki so v svojih britkostih in stiskah k tebi se zatekle, je že v svojo tolažbo spo-

znalo, kako dober, kako mil in radodaren si. Vsi, ki so pri tebi pomoči iskali, so se prepričali, kako koristno in zdatno se za nje poteguješ; vsi so spoznali, kako mogočen si in kako rad pomagaš njim, ki s potertim in žalostnim srcem pomoči in rešenja išejo pri tebi.

Zato se tudi jaz zatečem k tebi, o prečastiti rednik Jezusov, o prečisti ženin Marijin, ter te ponižno prosim, zavoljo pri-serčne ljubezni, s katero si tu na zemlji ljubil Jezusa in Marijo, mi pomagaj v tej moji imenitni zadevi in po Jezusu in Mariji mi sprosi od večnega Očeta to milost Ako le eno besedo rečeš zame, bo moj usmiljeni Jezus milostljiv meni

in me bo blagoslovil in pokrepčal in umiril mojo nepokojno dušo. Vesel bom potem njega in tudi tebe in tvojo preblazeno nevesto, mojo preljubo Mater, hvalil in častil. Amen.

(Zdaj moli trikrat: Oče naš ... češena si Marija ... čast bodi Očetu ... v čast Jezusu, Mariji in svetemu Jožefu. Moli še, ako ti okolišine dopustijo, litanije k svetemu Jožefu ali katero drugo molitev, katero si zadej v teh bukvicah zvoliš. Potem pa še naslednjo:)

Molitev.

O sveti Jožef! tebi je bil Jezus tu na zemlji pokoren, skazoval ti je vedno posebno ljubezen in spoštovanje; tudi zdaj ti nič odrekel ne bo tam v nebesih, ker ti plačuje z

večno slavo tvoje zasluženje. **O** ljubi moj sveti Jožef! prosi torej za me, in pred vsem mi sprosi to milost, da resnobno zaničujem in se skerbno varujem vsega greha; zlasti pa še tega . . . Potem mi sprosi, da bogoljubno živim, vseh nevarnost in grešnih skušnjav se ognem; in ako je Božja volja in je meni v zveličanje, sprosi mi tudi to milost, za katero te posebej té tebi posvečene dni prosim . . . Vendar se v tem in v vsem vsega in popolnoma podveržem naredbi in previdnosti Božji. Amen.

S k l e p.

O sveti očak! veš torej zdaj, kaj me skerbi in teži,

znana ti je moja stiska in britkost. Še enkrat položim svojo prošnjo v tvoje očetovske roke. Ti pa jo izroči svojemu preljubemu rejenčeku; podpiraj in priporoči jo posebej s svojo mogočno priprošnjo. In kakor bo njegova presveta volja Božja, naj se zgodi! Njegova presveta volja naj bo hvaljena in češena na vse večne čase! Amen.

V vsem, kar mi mili Bog pošlje, če tudi križ in terpljenje, in vselej bom hvalil in prepeval usmiljenje Gospodovo, ki je večno. Zato te še posebej prisrčno prosim, o moj pomočnik in varh, sveti Jožef! sprosi mi vdanost v voljo Božjo, poterpežljivost v terpljenji in pa

srečno zadnjo uro, da te enkrat pri tvojem Božjem Sinu v nebeškem veličastvu hvalim in častim, na vse večne čase. Amen.

Molitev k svetemu Jožefu.

(V kaki posebni zadregi.)

O sveti Jožef! moje zupanje v tebe je veliko. Dobro vem, da vse premoreš pri Jezusu, svojemu rejencu. On, ki ti je tu na zemlji pokoren bil, ti tam v nebesih dodeli vse, karkoli ga prosiš.

Zato tebi izročim svojo britkost; in za terdno pričakujem, da mi boš pomagal. Povej mojemu Zveličarju, kaj me teži, in sprosi mi to milost . . . Ob enem mi pa sprosi tako vdanost v voljo Božjo, kakoršno si

ti tu na zemlji imel. Tudi mi sprosi resnično ljubezen do Boga, da mi bo vse v dobro teknilo.

O da bi moja naj večji skerb, da bi moje edino hrepenenje bilo, spoznati in zvesto spolnovati voljo Božjo! K temu me vnemaj s svojim zgledom in me podpiraj s svojo mogočno priprošnjo. In zdaj vso svojo britkost z otroškim zaupanjem izročim tvojemu očetovskemu sercu; in mirno in vdan v voljo Božjo hočem pričakovati spolnjenje tvoje priprošnje. Amen.

Druga molitev k svetemu Jožefu.

(V kaki veliki sili moli devet dni zaporedoma ter se izroči svetemu Jožefu.)

Sveti Jožef, ti od Boga zvoljeni varh in rednik Božjemu

Detetu Jezusu, zvesti ženin Materi našega Zveličarja! z otroškim srcem se zaupljivo zatečem k tebi, svojemu zvoljenemu patronu in priprošniku pri Bogu, ter te v svoji sili ponižno prosim, podpiraj me s svojo priprošnjo, da bo Bog uslišal mojo molitev in mi pomagal v sedanji nadlogi.

Vem in spoznam, da sem grešnik in da nisem vreden, da bi se Bog ozerl na me. Zato se obrnem k tebi; bodi mi dober priprošnik. O sveti Jožef! ti si v svojem življenji veliko skerbi, britkost in terpljenja imel. Dobro torej veš, kako hudo je potertemu in užaljenemu sercu. Sej tudi tvoje pozemeljsko popotovanje je bilo

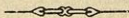
s ternjem posuto; tudi ti si z Jezusom in z Marijo živel v britkosti in težavah; o zato zaupljivo kličem k tebi, bodi mi pomočnik, bodi mi priprošnik pri Jezusu, tvojem Božjem Sinu.

O veliki in mogočni priprošnik! ti si tako blizo pri sedežu Božjem; tvoja priprošnja je mogočna pri Bogu; zato mi moje poterto in užaljeno serce tako glasno in zaupljivo pravi: „Pojdi k Jožefu, k pravičnemu, kteremu je bil izročen sam Sin Božji in nevesta svetega Duha. O sveti Jožef! svoje roke povzdigujem k tebi in te priserčno prosim: Oh, ozri se z visokih nebes na me in potolaži in umiri moje zbegano serce.

Na prvo mi sprosi to milost, da ljubim svojega Boga s tako čisto in priserčno ljubeznijo, s kakoršno si ga ti vselej ljubil. Sprosi mi solze prave pokore, da svoje storjene grehe resnično obžalujem. Obudi v meni živo vero, terdno zaupanje in gorečo ljubezen. Sprosi mi pa še posebej to milost, za katero te v britkosti svojega serca zdaj prosim . . .

Sveti Jožef! ti si jih brez števila prečudno uslišal, ki so v svoji britkosti, v svoji nadlogi ali težavi k tebi se zatekli; oh, boš li mene prvega odpravil? O tega ne! Imej usmiljenje z menoj v tej moji britkosti, v kateri kličem k tebi, in se zaupljivo zanesem na tvojo mogočno priprošnjo.

In da bo moja prošnja Bogu dopadljiva; zato v imenu Jezusovem molim trikrat: Oče naš . . . češena si Marija . . . čast bodi Očetu . . .

Tridnevnicca

v čast svetemu Jožefu.

(Med tridnevnicco v čast svetemu Jožefu si živo pred oči postavimo presrečno Nazareško hišico. Mislimo si, da smo tako srečni, da smo v sredi presvete družine, da nas vodi sveti Jožef, kot dober, skerben hišni gospodar. In njemu izročimo svojo dušo in svoje telo, da skerbi za nas v življenji in našo smertno uro.)

1. dan.

Pomisli, kako dobro je, ako te vodi sveti Jožef.

1. Naj viši čast, katero kedaj človek doseči zamore, je čast, katero ima preblažena Devica Marija, ker je Mati Božja. Njej naj bližej je pa rednik Jezusov. Ker je pa vsegamogočni Bog svetega Jožefa k tej časti povzdignil, mu je ravno zato tako velike in posebne milosti dodelil, da za Marijo ni nihče toliko pripomogel, da je Jezus na to zemljo prišel, kakor ravno sveti Jožef.

Po misli cerkvenih učencov je sveti Jožef zaslužil s svojo svetostjo, da je bil rednik Jezusu in ženin njegovi presveti Materi Mariji. In potem je bilo njegovo zasluženje primerjeno njegovi visoki službi, njegovi imenitnosti; in njegova visokost je bila tako imenitna, da Vsegamogočni nobene stvari

ni mogel tako povzdigniti, ki bi ne bila Jezusu podobna in Mariji enaka.

Ako ga je Bog tako visoko povzdignil, koliko spoštovanje, koliko češenje smo še le mi dolžni temu pre-slavnemu očaku?

O veliki svetnik! sprejmi moje ponižno počešenje, sprejmi moje priserčne vošila! In ti, o neskončno modri Bog, bodi hvaljen in češen, da si zmed vseh družih zvolil svetega Jožefa in mu odločil to prečastno službo! Iz dna svojega serca se ti zahvalim za to.

2. Ker je pa sveti Jožef tako visoko postavljen, ker ga je Bog sam tako visoko povzdignil, je pa gotovo, da za Marijo nima nihče več moči do Jezusa, kakor ravno on; pa tudi to je gotovo, da za Marijo nihče toliko ne hrepeni po zveličanji naših duš,

kakor sveti Jožef. In zares! kako bi nek Jezus kaj odrekel njemu, kterega svojega očeta imenuje? Kakor očetovo povelje sprejme Jezus prošnje, s kterimi sveti Jožef za nas prosi. Sveti Jožef ne prosi, pravi učeni Gerzon, on vreduje.

Sveti Jožef pa tudi ve, da ravno zato je bil tako visoko povzdignjen, zato je imenovan oče Zveličarja našega, da zveršuje delo zveličanja. In zato ima priserčne želje, da bi rešil, da bi zveličal naše duše. Za nas bije njegovo serce, za nas prosi in skerbi; vsa njegova moč in vsa njegova ljubezen je obernjena le za nas; če se le mi ne ustavljamo, če le mi nevredni nismo njegove očetovske skerbi.

O kako dobro, o kako koristno je torej, ako se svetemu Jožefu posebno posvetimo, ako v njegovem varstvu živimo in v družbi Jezusa, Marije in svetega Jožefa umremo! Sej ni večji časti, ne večji sreče na zemlji.

O moj Bog, žal mi je, da sem si do zdaj tako malo prizadeval, da bi bil vreden te velike milosti, te posebne sreče.

3. (Ta sreča, ta milost pač zasluži, da se mi nekoliko potrudimo za njo. Pričnimo s tem, da odvernemo vse, kar bi žaliti zamoglo njega, ali njegovega nebeškega Sina, ali njegovo prečisto nevesto. Imejmo pa priserčne želje, da bi bili pri skerbi za svoje zveličanje vredni njegove ljubezni in njegovega očetovskega varstva. Odkrijmo in pokažimo mu nevarnost, v kateri smo zavoľjo svoje lastne slabosti in zavoľjo sile svojih sovražnikov, ki vedno prežé, kako bi našo dušo pogubili. Prosimo ga priserčno in neprenehoma, naj nas sprejme v sveto družino, da smo pod njegovim vodstvom v gotovem zavetji, da služimo Jezusu in Mariji in z vso skerbjo delamo za zveličanje svoje duše.)

O sveti Jožef, dodeli mi to veliko milost, in sprejmi me v svoje posebno varstvo! **O** veliki očak, ako me sprejmeš med svojo družino, ti obljubim, da se hočem podvreči vsemu, kar koli boš zapovedal. Tvoje povelja hočem spolnovati; vse svoje moči bom napel, da bom hodil po stopinjah tvojega preljubeznjivega Sina Jezusa Kristusa, in tvoje prečiste neveste Device Marije, ko bom za teboj hodil. **O** sveti Jožef, naj bom tvoj zvesti služabnik! Amen.

2. dan.

Pomisli, kaj ti je storiti, da boš med sveto družino vzeti?

Ako se hočeš udinjati med sv. Nazareško družino, ako hočeš biti

njen ud; moraš najpoprej vedeti, kako v tej družini živijo, in kakšne lastnosti moraš imeti; ali, ti moraš vedeti, kateri so potrebni pogoji, da boš tej presveti družini prištet?

1. Pervi pogoj je, da za terdno skleneš, tiho, ponižno, pred svetom skrito živeti. To pa zato, da boš posnemati zamogel nebeško poniževanje Jezusa, Marije in Jožefa. Ta sveta družina hoče, da svet nič za te ne ve, da te nihče drugi ne pozna, kakor le Bog. Nihče naj o tebi ne govori, in ti se za druge nič ne meni.

Zdaj pa dobro pomisli: Si li do zdaj si prizadeval, da svoje serce odtergaš vsemu, kar svet ljubi, kar svet visoko ceni? Zlasti še preglej, si li vselej zaverigel nečimurno željo, da bi te svet hvalil, povzdigoval, od tebe slavno govoril, da bi pred ljudmi kaj veljal? Si li prizadevaš, da bi le Bogu samemu dopadel? Imaš li kdaj resnične želje, da bi bil pred svetom ponižan,

da bi bil svetu nepoznan, da bi živel le na tihem? da bi svet o tebi nič ne govoril? In vendar moraš tak biti, ako hočeš biti ud prečešene Nazareške družine).

O Jezus, vem in spoznam da v tvojem ponižanji je tvoja prava velikost in slava. Tudi moje resnične želje naj za naprej bodo le te, da bom s teboj ponižan in zaničevan. O Jezus, daj mi to milost na prošnjo tvoje preblažene Matere in tvojega presvetega rednika!

2. (Drugič moraš svojo lastno voljo odložiti, po zgledu Božjega Zveličarja, ki je v vsem bil pokoren Mariji in Jožefu. Vse čudeže njegovega skritega življenja do njegovega tridesetega leta, dopove sv. pismo s temi besedami: „On jima je bil pokoren“. S tem nam pokaže veljavo in lepoto

sv. pokoršine. In prva naloga, katero mu je njegov nebeški večni Oče dal, ko je na ta svet prišel, je bila, da ni družega nič storil, kakor le, kar mu je bilo zapovedano. In zdaj pomisli, kako je s teboj? Si li tudi ti pokoren, kakor tvoj učenik in Gospod? Vse bogoljubne misli, ktere imaš, vse povelja, ktere dobiš, naj bo od ktere strani koli, so sredstvo, ktere se Bog posluži, da nam svojo prečešeno voljo razodeva, so pa tudi prilike, ktere nam daje, da pokažemo svojo vdanost, svojo pokoršino. — Si li vselej te prilike dobro porabil? Ti vest ne očita marsiktere zanikernosti, morebiti celo kljubovanja in nepokoršine? Glej! Bog je pokoren slabemu, umerljivemu človeku, ti pa ubog červ te zemlje se pa ustavljaš naredbam in zapovedim vsegamogočnega Boga. Kakošna zaslepljenost!

O Jezus, ozdravi me, in dodeli mi to milost, da se za na-

prej radovoljno podveržem tvojim naredbam, ter se vadim vesele, urne in velikodušne pokoršine, ktere si nas ti tako lepo učil.

3. (To pa še ni vse. Da boš imel potrebne lastnosti, ktere zahteva služba v Nazareški hišici, moraš k ponižnosti in pokoršini pridjati še čistost serca. O tem moraš marsikaj popraviti in prenarediti. Ako se usedeš pred to prečisto in presveto ogledalo, ki ga „Jezus, Marija, Jožef“ imenujemo, boš na svoji duši in na svojem telesu marsikteri madež zapazil. — Le živo se v duhu postavi v Nazareško hišico. Sveto se oziraj in skerbno glej, in vidil boš le prečisto in presveto obnašanje, pobožno tihoto, neutrujeno delavnost in vedno molitev. Tu ni nobenega prostora radovednosti, ne posvetnosti, ne lenobi. Vse je le o Bogu; vse le za Boga).

O moj Bog! kako velik je prepad, ki me loči od Jezusa, Marije in Jožefa! In vendar želim biti ud te presvete družine; s to družino hočem živeti in umreti. **O** Jezus, Marija, Jožef! pomagajte mi; ponižno vas prosim, pomagajte mi, da iztrebim iz svoje duše vse, kar jo kaj omadežati zamore! Pomagajte mi, da bo moje serce enako vašim presvetim Sercem! Jezus, Marija, Jožef, sprejmite me, da postanem resnični ud vaše presvete družine.

3. dan.

Premisli nagibe, zakaj moraš pri-serčno želeti, da pod varstvom svetega Jožefa živiš v sv. družini.

1. Naj veči nesrečnež je, kdor živi v trinoškem jarmu tega sveta.

Delež nesrečnim sužnjim tega sveta je, da nečimurnost ljubijo, laži išejo, v slepem dirjanji živijo in v obupnosti umerjejo. Mar ni vsega milovanja vredna duša, vstvarjena po podobi Božji, vstvarjena za Boga, pa se peha in peha, neumno povzdiguje, za votlimi penami dirja, si upanje dela, zlate gradove zida, ki jih nikdar ne bo dosegla, ki se noč in dan žene po nečimurnosti tega sveta, ki je nikdar nasitila ne bo, je nasititi ne more? Mar me ne bo sram, da sem oslepljen te posvetne nečimurnosti, iskal tudi jaz le v minljivih stvareh svoje sreče? In pri vsem tem je moje serce ostalo le prazno, nenasiteno, nemirno).

O moj Bog, hvala ti bodi, da spoznam svojo slepoto! O srečna luč sv. vere, ki me uči, da vse na zemlji je nečimurno! Le tebe, o moj Bog, hočem ljubiti, le tebi hočem služiti! Zato

se odpovem za vselej vsemu posvetnemu ter se vsega izročim v skerbno vodstvo svetemu Jožefu. On mi bo pokazal, on mi bo pridobil v družbi Jezusa in Marije pravo srečo, ktere sem tako dolgo zastonj iskal. O sveti Jožef, ne zaverzi me!

2. (Je pa še druga, ravno tako sramotna sužnost, ki je v tem, da je človek suženj sam sebi, to je, suženj svoje volje, svoje terme, svoje ošabnosti. Kdor se blaženemu jarmu sv. pokoršine ne vda, kdor se nikomur voditi ne pusti, kdor le svojeglavno živi, bo gotovo v to brezno zabredel. Da se obvarujem te nesreče, hočem stopiti v sv. družino, kjer je sveti Jožef gospodar, da v resnični pokoršini ne zgrešim nikdar več pota svojega zveličanja. Torej se odpovem vsem željam neodvisnosti, vsi nepokoršini,

vsi svojeglavnosti. Po zgledu Jezusa, Marije in Jožefa hočem pokoren biti, pokoren do smerti.

3. Ako ravno ima naš Božji Zveličar svoje veselje, biti med človeškimi otroci, „moje veselje je, bivati s človeškimi otroci“ (Preg. 5, 31.); je pa ravno tako gotovo, da posebno ljubi čiste duše, ktere s svojimi presladkimi tolažbami osiplje, kakor nekdam svojega ljubljenca sv. Janeza. To pa vemo, da čistost duše je pogoja, ki je bistveno potrebna vsacemu, kdor hoče živeti v družini Jezusa, Marije in Jožefa. V tej presveti družini so nam hranjene vse ljubeznjive bogastva prečešenega Jezusovega Serca; tu nas čaka vse čisto veselje, ki teče iz tega neusahljivega studenca; tu nas čaka vsa ljubeznjivost angelske kraljice in varha prečiste neomadežane Device).

O moj Bog, da vendar nisem že poprej spoznal te ne-

zmerno velike sreče, biti v varstvu svetega Jožefa, živeti s presveto Nazareško družino! Vem in spoznam, da nimam vseh potrebnih pogojev, da bi lahko stopil v družbo vse popolnosti, kjer je ponižnost, pokoršina in čistost sama. Pa, o moj Bog! imej usmiljenje z menoj, bodi milostljiv moji slabosti, in kar ne premorem s svojimi močmi, mi dodeli po zasluženji Jezusa, Marije in Jožefa. Amen.

(Tridnevnicó končaj, ako je le mogoče, s sv. Obhajilom, in slednjič se svetemu Jožefu posveti. Zato moli naslednjo :)

M o l i t e v .

Prečastiti sveti Jožef, prečisti ženin Matere Božje, rednik

Jezusov, varh vseh, ki se ti izročujejo! jaz I. se z vsim mogočim češenjem veržem k tvojim nogam, v duhu tiste ljubezni, katero ti je izkazal večni Oče, ko je tvoji očetovski skerbi izročil svojega ljubeznjivega Sina in njegovo presveto, čisto in neomadežano, deviško Mater Marijo, ter te danes v pričo Jezusa in Marije, vpričo vseh nebeških prebivavcev izvolim za zmiraj svojega vodnika in učenika.

Tvoji dobroti in tvojemu posebnemu varstvu priporočim in izročim svojo dušo in svoje telo, vse svoje djanje in nehanje, vse trenutke svojega življenja, zlasti še tiste, ko bo šlo za moje večno življenje. Sprejmi me, o

prosim te, sprejmi in prištej me, o moj ljubeznjivi oče, svojim zvestim služabnikom, ne zaverzi me, če sem tudi zares naj ne- vrednejši zmed vseh tvojih častivcev!

Za terdno obljubim, da si hočem prizadevati za vse keršanske čednosti, zlasti še za tiste, ktere tako lepo zaljšajo presveto Nazareško družino; in te so: Ponižnost, pokoršina in čistost. O velikisvetnik! bodi moč mojim slabostim, upanje mojemu trudu, tolažba mojemu djanju, pribežališe mojim potrebam, podpora mojemu življenju in pomoč o moji smertni uri. Naj si bom kjerkoli in kakoršenkoli, vedno naj bom tvoj. Tebe hočem kli-

cati, tebe častiti, da boš Jezusa in Marijo za me prosil. Noben dan naj ne mine, da bi se ne spominjal slovesne zaveze, ktero ta trenutek storim in poterdim. Vsak dan ti hočem služiti; vsak dan te ljubiti; da te enkrat vso večnost častim in ljubim. Amen.

(Prav in koristno ti bo, ako vsak dan opraviš to:)

Krajši molitev.

Preljubeznjivi sveti Jožef! iz dna svojega serca ponovim vdanost, s ktero sem se zavezal, da hočem pod tvojim varstvom, v tvoji presveti družini Jezusu in Mariji služiti v ponižnosti, pokoršini in čistosti. **O veliki svetnik!** sprosi mi to milost,

da nikdar ne pozabim, ljubiti Jezusa in Marijo, da jima, kakor si ti, do smerti zvesto služim. Amen.

Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje serce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, pomagajte mi v zadnjem smertnem boji!

Jezus, Marija, Jožef, naj se moja duša loči z vami v miru!
(300 dni odpustkov.)

T e d e n,

svetemu Jožefu posvečen.

V nedeljo.

Pozdravim te, o preblaženi svetnik! ti oskerbnik in varh

neprecenjenih, naj večih zakladov nebes in zemlje; ti rednik njega, ki hrani vse stvari, ti zvesti ženin Matere Božje, ki si od vekomaj bil izvoljen v to prečastno službo, ki si bil toliko srečen, da si redil, vodil in objemal njega, po katerem je toliko kraljev in prerokov hrepenelo, pa ga niso vidili. **O sveti Jožef!** sprosi mi odpuščenje vseh grehov; sprosi mi tudi to milost, da sem za naprej vedno ponižnega in priprostega serca, da si prislužim kraj v nebeških stanovanjih. **Amen.**

V ponedeljek.

Pozdravim te, o preblaženi sveti Jožef! ti si bil tako srečen, da si toliko let tu na zemlji

v premili prijaznosti živel z Božjim Sinóm, ki ti je v prečudni ponižnosti bil pokoren in te je tako po otroško ubogal. Prelepo te prosim, sprosi mi to milost, da vselej pobožno molim. Bodi mi vodnik in učenik, da ponižno z Bogom občujem, da svojega serca na posvetno nečimurnost ne navezujem, in da z vso vnemo pazim na to, da spolnujem voljo njega, ki me je za se vstvaril, in ki me s svojo pomočjo podpira, ako je le pripravljeno moje serce. Amen.

V t o r e k.

Pozdravim te, prečisti ženin Device Marije! ti edini si imel to prednost, da si bil varh,

spremljevavec in ženin njej, ki je kraljica nebes in zemlje, ki je resnična Mati Sinu Božjega. Pridobi mi s svojo močno priprošnjo popolno čistost serca, duše in telesa. Prosi pa tudi nebeško kraljico, da me vzame v svoje posebno varstvo; da me sprejme v svojega pohlevnega otroka. Amen.

V s r e d o.

Pozdravim te, o preljubeznjivi sveti Jožef! ti si Božjemu Sinu vse svoje moči posvetil; ti si mu z vso ljubeznijo stregel; ti si ga z vsim potrebnim preskerbel; si ga na težavnem potu v Egipt spremil; vse očetovske dolžnosti do njega si na tanko spolnoval. Sprosi mi to milost,

da v svojem sercu čutim in vedno premišljujem, kaj je naš Božji Zveličar v naše posvečenje storil in preterpel; da spomin njegovega terpljenja nikdar iz mojega serca ne zgine, da bom tudi deležen sadu njegovega. Tudi to milost mi sprosi, da bom na tanko spolnoval vse dolžnosti svete ljubezni do Boga in do bližnjega. Amen.

V četertek.

Pozdravim te, o izvoljenec Božji, preblaženi sveti Jožef! ti si s presveto Devico v britkosti svojega serca iskal svojega Božjega rejenčka, ko je vaji za en čas zapustil, dokler ga nisi v Jeruzalemskem tem-

peljnu zopet našel. Potem si priserčno z njim živel in si ga s trdom svojih rok hranil in preživil. Ponižno te prosim, s svojo priprošnjo in s priprošnjo svoje zveste neveste mi sprosi nazaj vse milosti, ktere sem s svojimi grehi izgubil; sprosi mi še posebno to milost, da se z nobenim razžaljenjem nikdar več ne ločim od svojega Boga. Amen.

V petek.

Pozdravim te, o sveti Jožef, ti ogledalo vseh čednost! ti si poln zasluženj, poln vseh čednost se ločil iz tega sveta. Svojo dušo si izročil v roke njemu, kterega si kot svojega Sina izredil. Zdaj veličastno

kraljuješ z njim tam v nebesih. O moj dobrotljivi oče! prosim te, sprosi mi to milost, da me ne zadene nagla in neprevi- dena smert. Sprosi mi tudi to posebno milost, da se, previ- den s sv. zakramenti, ločim iz tega sveta, v živi veri, v terdnem zaupanji in v goreči ljubezni, pa z resničnim obža- lovanjem svojih grehov, da milost najdem pred obličjem svojega Boga, svojega Go- spoda in Sodnika. Amen.

V saboto.

Pozdravim te, o presrečni sveti Jožef, moj zvesti varh! ti si imel veliko veljavo tu na zemlji pri Sinu Božjem, včlo- večinem zavoljo našega zve-

ličanja. Pa še večji veljavo imaš zdaj tam v nebesih; tako da ti nič ne odreče on, ki ti je tukaj prostovoljno bil pokoren, ki je že tukaj vse želje ti spolnil. Tudi zdaj deli svoje milosti vsem, za ktere ti prosiš. Zato se ozri name, o moj dobrotljivi oče, ker sem se tvojemu varstvu posvetil, in sprosi mi pri svojem Božjem rejencu ljubezen, resnično pobožnost, notranjo zbranost in vse druge čednosti, ktere so mi potrebne, da bogoljubno živim in srečno umerjem in se vekomaj s teboj veselim. Amen.

II. Del.

Navadne keršanske pobožnosti.

Jutranje molitve.

(Ko se prebudiš, se pobožno prekrižaj; potem zdihni:)

Čast Očetu, ki me je vstvaril!

Čast Sinu, ki me je odrešil!

Čast sv. Duhu, ki me je posvetil!

V imenu križanega Gospoda Jezusa Kristusa pričnem ta dan; on naj me blagoslovi,

varuje in pripelje v sveti raj.
Amen.

(Ko si se oblekel, pokropi se z blagoslovljeno vodo, poklekni in moli:)

V imenu Očeta † in Sina
† in sv. † Duha. Amen.

Pridi, sv. Duh, in napolni
serca svojih vernih, in vžgi v
njih ogenj svoje ljubezni. Po-
šlji svojega Duha, in oživeli
bodo; in prenovil boš obličje te
zemlje.

O Bog, ki si serca svojih
vernih z razsvetljenjem sv. Duha
podučil, daj, da v tem Duhu spo-
znamo, kar je prav, ter se nje-
govih tolažil vedno veselimo
po Jezusu Kristusu, Gospodu
našem. Amen.

Moj Bog! k tebi se ozrem to jutro; prvi zdihljej svojega serca pošljem k tebi ter te prisserčno prosim, posveti danes vse moje misli, besede in djanja, in milostljivo jih sprejmi v dar moje ljubezni.

Moj Bog, verujem v te; pomnoži mojo vero! **Moj Bog,** upam v te; okrepčaj moje upanje! **Moj Bog,** ljubim te iz celega serca; vžgi mojo ljubezen, da te vedno bolj in bolj ljubim in raji umerjem, kakor da bi te s kakim grehom razžalil! Molim te, o moj **Bog!** z vso pobožnostjo, ki se tvojemu veličastvu spodobi. Zahvalim te iz dna svojega serca za vse milosti in dobrote, ktere

si mi že skazal; posebej še se ti zahvalim za to, ker si me nocoj to noč ohranil in me vsega hudega obvaroval.

Moj Bog, naj spoznam tvojo sv. voljo; in ti gospoduj in vodi mojo voljo. Ves sem tvoj, in tvoj hočem biti vekomaj.

Usmili se me, o Bog! usmili se me! Tvoja milost naj se razliva čez me, kakor jaz zaupam v te! Gospod usliši moje molitev, in moje vpitje naj pride k tebi!

In ti preblažena Devica in Božja porodnica Marija; in ti, sveti Jožef, prečastiti rednik Jezusa Kristusa; moj angel varh, moj patron, in vsi izvo-ljeni Božji, prosite za me pri

sedežu Božjem, da mu danes tako služim, kakor ste mu vi služili, da bom enkrat tudi jaz vreden, ga z vami vekomaj častiti in hvaliti. Amen.

Angel Gospodov je oznanil Mariji i. t. d.

O Gospod, daj vsem umerlim večni mir; in večna luč naj jim sveti! Naj v miru počivajo! Amen.

O sveti Jožef, varuj me; varuj sv. cerkev! (50 dni odp.)

Sveti Jožef, prijatelj pre-svetega Serca, prosi za nas! (100 dni odp.)

Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje serce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, pomagajte mi v zadnjem smertnem boji!

Jezus, Marija, Jožef, naj se moja duša loči z vami v miru!
(300 dni odp.)

Večerne molitve.

(Kakor si začel dan z Bogom, ga z Bogom tudi končaj. Ako ti je kaj na tem ležeče, da svoje življenje vedno boljšaš, in se pripraviš na srečno zadnjo uro, opravljaj svoje večerne molitve vselej kleče.)

Pridi sv. Duh in napolni serca svojih vernih, in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni. Pošlji svojega Duha in oživeli

bodo, in prenovil boš obličje te zemlje.

Moj Bog, iz celega svojega serca te zahvalim za vse dobrote, ktere si meni nevrednemu danes in vse moje življenje skazal. Vstvaril si me. Odrešil si me po svojem edinorojenem Sinu. Pravo vero in posvečujočo milost svojo si mi dodelil. Vsak trenutek mojega življenja je nov dar tvoje neskončne ljubezni, je nov dokaz, da me zveličati hočeš. Kaj ti hočem poverniti za tolike in tako mnogotere dobrote? O sprejmi mojo resnično in prisercno zahvalo, in mojo oblubo, da ti hočem vedno hvaležen biti.

Pa, o moj Bog in moj Gospod! kolikrat sem se zopet danes pregrešil? kolikrat sem te zopet razžalil? — **O moj Bog!** žal mi je, iz celega serca mi je žal, da sem tebe, pre-sladko in neskončno dobroto, razžalil. Sovražim in zaničujem vse svoje grehe in terdno sklenem, da se hočem prej ko prej spovedati in se s tvojo pomočjo resnično poboljšati. Posebno se hočem tega greha varovati in te priložnosti se ogibati

O Jezus, moj Zveličar in moj Odrešenik! v tvoje pre-sveto Serce izročim sebe in vse svoje.

O Marija, Mati Božja, ti brez madeža izvirnega greha

spočeta! prosi za nas grešnike zdaj in našo smertno uro.

O sveti Jožef! ti varh sv. katoliške cerkve, varuj našega sv. Očeta in nas!

Vsi angeli varhi in vsi svetniki Božji prosite za me, da v milosti Božji živim in umerjem.

In duše vseh vernih mrtvih naj po milosti Božji počivajo v miru! Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . . Verujem . . .

O ljubi sveti Jožef, varuj me; varuj sv. cerkev! (50 dni odpustka.)

Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas! (100 dni odp.)

Jezus, Marija, Jožef, vam darujem svoje serce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, pomagajte mi v zadnjem smertnem boji.

Jezus, Marija, Jožef, naj se moja duša loči z vami v miru! (300 dni odp.)

1. Sv. maša

v čast svetemu Jožefu.

(Ako ti je mogoče, bodi vsaki dan pri sv. maši. Nič svetejšega, nič boljšega nisi v stanu storiti. S to nekervavo daritevjo prineseš Bogu dar, ki v njegovih očeh neskončno veljavo ima. Z daritevjo sv. maše njegovo čast bolj poveličuješ, kakor z vsakim drugim dobrim delom. Zraven pa tudi lahko počastiš svojega patrona, svetega Jožefa. In k temu naj ti pomagajo naslednje molitve:)

Priprava.

 moj Bog! v duhu resnične molitve hočem biti pri tej sv. maši. S tvojim mašnikom jo da-

rujem v tvojo slavo, v tvojo čast; v zahvalo za vse meni podeležene dobrote in milosti; v zadostenje vseh mojih grehov; v počešenje preblažene Device Marije in njenega prečistega ženina, svetega Jožefa; v zveličanje vsem, za ktere sem moliti dolžan; v blagor vsem živim in v tolažbo ubogim dušam v vicah.

Gospod, moj Bog! živo verujem, da sv. maša je resnični dar mesa in kervi Jezusa Kristusa, Sinu tvojega edinorojenega. O da bi mogel pri tej presveti daritvi biti, s toliko pobožnostjo in s tolikim spoštovanjem, kakor se tako visoki skrivnosti spodobi! Gospod, dodeli mi k temu svojo pomoč! Ti

pa, o sveti Jožef, ti zvesta priča in skerbni varh neskončne skrivnosti včlovečenja Sinu Božjega, sprosi mi to uro milost, da bom pri tej skrivnostni daritvi s tisto priserčno ljubeznijo, ktere je gorelo tvoje prečisto serce, ko si Božje Dete na svojih rokah nosil. Amen.

P r i s t o p.

Po prerokovanji stare zaveze je mogel biti Božji Zveličar v Davidovem mestu rojen. In res je bilo Božje Dete v Betlehemu rojeno. Pa, oh! v revnem, zapuščenem hlevu! Marije in Jožefa nikjer niso hotli pod streho vzeti! „Zanje ni bilo prostora v hiši,“ piše sv. Lukež. (2, 7.)

Res je, kar pravi sv. evangelist Janez: „V svojo lastnino je prišel, in njegovi ga niso sprejeli.“ (1, 11.) — Tudi jaz, o kolikrat njegovega klica slišati nisem hotel! kolikrat sem ga s svojimi grehi, s svojo zanikernostjo nehvaležno, nezvesto razžalil!

Kakor se mašnik, tam pred altarjem, terka na svoje persi, tako moram tudi jaz na svoje pregrešno serce se udariti. O sej spoznam svoj dolg — svoj dolg — svoj veliki dolg! S cestninarjem v tempeljnu moram klicati: „Gospod, bodi milostljiv, meni ubogemu grešniku! Usmili se me, o Bog! po svoji veliki milosti, in po obilnosti svojega usmiljenja izbriši mojo hudobijo!“ (Ps. 50.)

Ti pa, o sveti Jožef, sprosi mi pri svojem Božjem rejenčeku odpušenje vseh mojih grehov! Sprosi mi tudi to posebno milost, da svojega Boga nikdar več ne žalim, da ga svojega Gospoda in Odrešenika vedno ljubim in njemu služim. Amen.

Gloria.

„Čast Bogu na visokosti, in mir na zemlji ljudem dobre volje!“ (Luk. 2, 14.)

Tako so prepevali nebeški duhovi pri rojstvu Kristusovem. Tudi jaz zedinim svoj glas s tem veličastnim slavospevom, in v svetem veselji zakličem: Gospodu, našemu Bogu, naj bo čast, hvala in zahvala zato, ker

nas je obiskal! Vsem, tudi meni je Kristus Jezus, Zveličar sveta, v Betlehemu rojen!

Z Marijo in z Jožefom, s svetimi angeli in s pobožnimi pastirji padem v duhu pred tebe, o Božje Dete! Molim te kot Sina nebeškega Očeta in kot Sina preblažene Device. O ti včlovečeni Bog! Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se me, in daj mi mir, kterega si na zemljo prinesel.

M o l i t v e.

Vsegamogočni, večni Bog, ki si zvolil svetega Jožefa, da je hranil in varoval tvojega Božjega Sina in njegovo preblaženo Mater; hvalim in za-

hvalim te za vse milosti in sprednosti, ktere si temu prečastitemu svetemu očaku skazal. Prosim te, dodeli mi na prošnjo tega velicega svetnika živo vero, terdno zaupanje in gorečo ljubezen do tebe. Daj meni in vsem, ki so se moji molitvi priporočili, vse, kar potrebujemo na duši in na telesi, in varuj nas vsega hudega. Amen.

L i s t.

Moj Bog! poklical si me k spoznanju svoje svete postave, ter si me tako odbral zmed veliko tisuč in tisuč ljudi, ki v temoti nevere še živijo. Z vsim spoštovanjem in s hvaležnim srcem hočem sprejeti vse svete

resnice, ktere so tvoji preroki in aposteljni oznanovali in ktere mašniki tvoje svete cerkve še vedno učijo. Prosim te, dodeli mi to milost, da ne poslušam le tvoje postave, ampak da tudi po njej živim. O da bi v tem posnemal tvoje svetnike, tvoje izvoljene, zlasti še Marijo in svetega Jožefa; da bi stano- vitno hodil po njunem zgledu, tebi zvesto služil in bi enkrat vreden bil, vživati večno zve- ličanje! Amen.

Evangelij.

O Božji Zveličar, ti si s svojim naukom nam pot v ne- besa pokazal. Nihče ni tako zveličansko učil, kakor ti; nihče

ni svojih naukov s toliko svetostjo in s tolikimi čudeži poterdil, kakor ti. Zares! le ti edini imaš besede večnega življenja.

O moj Zveličar Jezus Kristus, daj mi to milost, da se nikdar ne sramujem tvojega sv. evangelija. Povsodi in vselej hočem tvoj sveti nauk očitno spoznati ne le z besedo, ampak tudi z djanjem.

Usmili se, o dobri pastir naših duš, tudi krivovercev in nevernikov, da se s tvojo pomočjo spreobernejo in v tebi in v tvojem nauku svoje zveličanje najdejo. Amen.

V e r a.

Verujem v tebe, pravi trojedini Bog Oče, Sin in sveti

Duh, ki si vse vstvaril, vse hraniš in vladaš, ki dobro plačuješ, hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin Božji včlovečil, da nas je s svojo smertjo na križi odrešil, in da nas sv. Duh posvečuje. Verujem in spoznam vse, kar si ti, o Bog, razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni oznanovali in kar nam sv. rimska katoliška cerkev verovati zapoveduje. Vse to verujem, ker si večna resnica in neskončna modrost, ki ne moreš ne goljufati ne goljufan biti. Iz celega serca se podveržem vsemu, kar nam sv. cerkev po svojem nezmotljivem, višjem učniku, rimskem papežu, verovati vелеva. V tej pravi katoliški veri želim živeti in umreti. Amen.

Darovanje.

Vsegamogočni, večni Bog, sprejmi ta dar, kterega ti s tvojim mašnikom zedinjen darujem! Je sicer le kruh in vino; ali ta kruh in to vino bo kmali spremenjeno v pravo telo in v pravo kri Jezusa Kristusa, tvojega Božjega Sina. Ozri se torej milostljivo in dopadljivo na ta čisti in neomadežani dar. Naj bo tebi v čast, v poveličanje tvojim svetnikom, nam pa v zveličanje in blagor!

S tem čistim darom ti pa darujem tudi svoje revno in grešno serce, ter te ponižno prosim, posveti ga in očisti ga vedno bolj in bolj vsega greha; navdaj ga z resničnim kesanjem in vnemi ga

z ognjem svoje ljubezni. Vse moje življenje naj bo, po zgledu svetega Jožefa, tvoji službi posvečeno. O Gospod! dodeli še meni toliko vdanost in toliko zvestobo, kakoršno si dal redniku svojega Božjega Sina. Moj Bog in moje vse, usliši me!

Predglasje.

Zares se spodobi in prav je, da tebe, o veliki Bog! z angeli in arhangeli, s kerubini in serafini hvalimo in častimo, in te za vse neštevilne dobrote, ktere si nam in vsem ljudem že skazal, zahvalimo in tvoje veličastvo in tvojo velikost molimo.

Dovoli mi, o Gospod vojsknih trum, da se moj revni

glas zedini to sv. uro s hvalnim in zahvalnim petjem celih nebes. Naj te hvalim, kolikor premorem, za vse milosti, ktere si svetemu Jožefu skazal, in za vse sprednosti, s kterimi si ga ozaljšal. Naj tudi jaz se pridružim hvalni pesmi, ktero ti neprenehoma pojejo vsi nebeški kori: Svet, svet, svet si ti, o Bog Sabaot! Nebo in zemlja sta polna tvojega veličastva! Hosana na višavah! Češen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Čast Bogu na višavah!

Pred povzdigovanjem.

Že se bliža skrivnosti polni trenutek, da bo kruh in vino spremenjeno v pravo telo in

pravo kri Jezusa Kristusa. Nekervava daritev nove zaveze bo opravljena.

O neskončno dobrotljivi Oče! kleče na svojih grešnih kolenih te prosim, sprejmi ta dar zavoljo Jezusa Kristusa, Sinu tvojega, Gospoda našega.

Sprejmi ga, da bo studenec tvojega blagoslova celi katoliški cerkvi; posebno še našemu višjemu pastirju, papežu I., vsem duhovskim in deželskim gosposkam in vsem spoznovavcem katoliške in aposteljske vere. Priporočim ti še posebej

Bodi nam vsem milostljiv in usmiljen po zasluženji in priprošnji preblažene Device

Marije, svetega Jožefa in vseh družih svetnikov.

Zavoljo njih nam dodeli svojo milost, nam daj svoj mir in obvaruj nas večnega pogubljenja, ter nas prištej svojim izvoljenim, da bomo z njimi ena družina, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

Med povzdigovanjem.

O moj Jezus! verujem, da si tukaj v podobi kruha resnično pričujoč kot Bog in človek. Molim te svojega Boga in Gospoda. Jezus, bodi mi milostljiv! Jezus, bodi mi usmiljen! Jezus, odpusti mi vse moje grehe! Amen.

O presveta kri mojega Zveličarja! verujem, da si

tukaj v podobi vina resnično pričujoča. Oh, očisti me vseh grehov! — O moj Jezus, o moj Zveličar, naj tvoja predraga kri nad menoj zgubljena ne bo! Amen.

Po povzdigovanji.

Glej! moj Bog in moj Oče, tvoj edinorojeni Sin, nad katerim ti vse svoje dopadajenje imaš, je zdaj tu na altarji in se tebi za nas daruje.

Njegova predraga kri kliče k tebi, ne na maševanje, ampak na usmiljenje. Ozri se torej milostljivo na obličje svojega maziljeneca in usmili se nas!

In ti, o Božji Zveličar! bodi hvaljen in češen na vse večne

čase za neskončno ljubezen, ktero do nas imaš. Hvala ti bodi, ker si se za nas včlovečil, da si nas s svojo smertjo na križu odrešil. Zahvalim te zavoljo tvojega častitega vstajenja in prečudnega vnebohoda in za vse, kar si tu na zemlji v zveličanje naše storil. S svojimi ranami si nas ozdravil, s svojo smertjo si nam zopet življenje dal.

O Gospod! spomni se tudi ubozih duš, ki v prestrašnem plamenu v vicah za svoje grehe se pokorijo. Posebno se spomni . . . in tistih, ki so naj bližej svojega odrešenja; in tistih, ki naj več terpeti morajo. **O** Gospod! daj jim sveti mir, in večna luč naj jim sveti, da so

pri tebi z Marijo, z Jožefom in z vsemi svetniki.

Oče naš.

Po tvojem Sinu opomnjen in podučен si upam, da povzdignem svoje oči k tebi in molim: Oče naš . . .

O Gospod! reši nas vsega hudega na duši in na telesu. Odverni od nas tudi vso časno nesrečo, ki ni v zveličanje nam; daj nam ljubi mir vse dni našega življenja. Dodeli nam moč v sleherni skušnjavi; in reši nas vselej naj hujšega zla, nesrečnega greha. Amen.

Sv. Obhajilo.

O moj Božji Zveličar, zdaj pojdeš v serce svojega maš-

nika, da dopolniš svojo presveto daritev. Ti nisi le dar sprave za naše grehe, ti si tudi skrivnostna hrana našim dušam.

O kako rad bi te tudi jaz prejel! **O** kako srečen bi bil, ko bi to smel storiti! Ker pa danes te neizrečene sreče nimam, naj se vendar saj na duhovno s teboj sklenem, ter priserčno hrepenim po tebi in po milosti tvoji. Pridi moj Zveličar, oh, pridi v moje serce, ti pravi ženin naših duš; očisti in posveti ga, da bo zmiraj, da bo večno tvoje. — **O** sveti Jožef, ti presrečni mož! ki si Božje Dete tolikrat na svojih rokah nosil, ga objemal in poljuboval, o prosi za me, da mi bo to duhovno Obhajilo, to du-

hovno zedinjenje s tvojim premilim rejenčekom v večni blagor in me poterdi v vsem dobrem. Amen.

Zadnje molitve.

Predobrotljivi nebeški Oče! zahvalim te, da sem se vdeležil daritve tvojega večnega Sina, in prosim te, po zasluženji svetega Jožefa mi ohrani sadove svete maše, katerih sem se zdaj vdeležil. Odpusti mi pa vse raztresenosti in pomanjkljivosti, ktere sem po svoji človeški slabosti pri tej daritvi imel. Po neskončnem zasluženji Jezusa Kristusa in vseh tvojih svetnikov nadomesti, kar moji revni pobožnosti manjka.

Zadnji blagoslov.

Blagoslovi me, o moj Bog!
z roko svojega mašnika! Varuj
me na vseh mojih potih! vodi
in posveti vse moje misli, be-
sede in djanja zdaj in vse dni
mojega življenja, da sem zmiraj
v ljubezni s teboj sklenjen.
Amen.

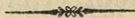
Blagoslovi me vsegamo-
gočni Bog † Oče, † Sin in sv.
† Duh! Amen.

Sklep.

V tvoje posebno počešenje,
o sveti Jožef! sem bil pri tej
sveti maši. Tvojega Božjega
rejenca, Jezusa Kristusa, sem
po mašnikovih rokah daroval
nebeškemu Očetu. Gotovo je to

v tvoje veselje. Ako nisem bil zbran in spodobno pobožen, mi sprosi, da mi mili Bog odpusti moje pregreške in moje slabosti. Daruj mi zato svojo pobožnost in zbranost svojega duha, s katero si mu tu na zemlji služil.

Vernil se bom zopet k svojemu delu, da opravljam dolžnosti svojega stanu, da po tvojem zgledu storim, kar je sveta Božja volja. O bodi mi vedno varh in vodnik, in pripelji me v sveti raj, da s tvojo preblašeno nevesto, našo ljubo Materjo, in s teboj vživam večno zveličanje. Amen.

2. Sv. maša

v čast

preblaženi Devici Mariji.

Priprava.

Nebeški Oče! jaz ubog grešen človek se bližam tvojemu altarju, in ti darujem čisti, neomadežani dar tvojega Božjega Sina, da te iz dna svojega serca zahvalim za vse prečudne milosti, s katerimi si ti v svoji neskončni dobroti ozaljšal Marijo, Mater našega Odrešenika; in v zahvalo tvoji očetovski ljubezni, da si nam ubozim, zapušenim Adamovim otrokom preskerbel drugo boljši Mater, ki nam je

življenje in zveličanje dala. Ponižno molim tvojo neskončno usmiljenje in te prosim po tvojem edinorojenem Sinu, čigar presveto darovanje se bo zdaj nekervavo ponovilo, da mi dodeliš milost, da postanem zvest učenec Jezusa Kristusa in pravo ljubijoče dete njegove deviške Matere. Sej si Marijo tako visoko povzdignil, jo Mater večne Besede zvolil zato, da bi mi ubogi grešniki imeli priprošnjo pri večnem sodniku, ki ne bo nikdar preslišal besede svoje ljubljene Matere, ko se je toliko ponižal, da je iz nje vzel svoje presveto meso in kri.

O ljuba moja Mati Marija!
kot tvoje dete darujem nebe-

škemu Očetu tvojega Božjega Sina v podobah kruha in vina; ker vem, da naj veči veselje tvoje je, da tvoji otroci prav velikrat ponavljajo prečudno daritev odrešenja, katero je tvoj Božji Sin na križu opravil, in da stavijo tako vse svoje zaupanje na Jezusa. Glej, o Mati moja! tudi jaz zaupam in se zanesem na neskončno usmiljenje tvojega Božjega Sina, in pobožno in ponižno želim, se vdeležiti presvete daritve, katero je on v naše zveličanje postavil; da tako tudi jaz zadobim zveličanje in blagoslov.

Pa jaz sem ubog grešnik. Moja vest me toži, da sem veliko grešil pred nebeškim Oče-

tom, pred teboj o preblažena Devica! in pred vsemi angeli in svetniki, z mislimi, z besedami in z djanjem. Iz dna svojega serca obžalujem vse svoje storjene grehe. Žal mi je, da sem razžalil Boga, svojega dobrega Očeta. Z naprej se hočem varovati, da ne bom prostovoljno prelomil nobene njegove svete zapovedi. Pomagaj mi, o ljuba moja Mati! da to presveto daritev tvojega Božjega Sina z resnično skesanim sercem nebeškemu Očetu darujem.

Sej si ti tolikrat svoje Božje Dete na svojih rokah nosila in ga nebeškemu Očetu darovala, o vzemi tudi danes, v tem

presvetem daru pričujočega Boga v svoje roke, ter ga daruj nebeškemu Očetu; ker tvoje roke so naj čistejši, in prosi ga za me, da po ravno tem Jezusu Kristusu zadobim odpusjenje grehov in resnično stanovitnost. Prosi, o Mati! svojega Sina, naj me ne sodi po velikosti mojih pregreh, ampak po velikosti svojega usmiljenja.

V sladkem zaupanju na tvojo priprošnjo se hočem, kolikor premorem, pobožno vdeležiti te prečudne daritve.

P r i s t o p .

Nebeška kraljica, Marija! Jezus, tvoj Božji Sin, te je posadil na svojo desnico, in ti

ne odreče nikdar nobene prošnje. Zato se s terdnim zaupanjem oziramo k tebi, in te ponižno prosimo, da nam sprosiš to milost, da vredno obhajamo to presveto daritev, v čast trojedinemu Bogu, v poveličanje tvoje in v zveličanje svoje. S to presveto daritevjo častimo in hvalimo vsegamogočnega Boga za vse milosti, s katerimi te je obogatil. Z angeli in svetniki se združimo v slavni in hvalni pesmi, s katero so tebe, v dan tvojega vnebovzetja, vsi nebeški duhovi sprejeli in častili. Sprosi nam duha prave ponižnosti in priserčne pobožnosti, da smo spodobno pri tej presveti daritvi. Amen.

Kirie eleison.

Jezus Kristus! v obilnosti svojega usmiljenja se nisi za nas uboge grešnike le popolnoma in vsega daroval; ampak ti si nam dal tudi srednico, ki je Mati usmiljenja. Ponižno spoznamo, da smo s svojimi grehi tvojo jezo zaslužili. Pa, o Jezus! ne glej nas ubogih rev; ampak glej svojo ljubo Mater Marijo; glej njeno neizrečeno veliko zasluženje; glej in poslušaj njeno materno prošnjo za nas. Zavoljo svoje in naše Matere bodi nam milostljiv in nas ne zaverzi; dodeli nam pa to milost, da svoje grehe resnično obžalujemo in se poboljšamo. Usmili se nas; o Gospod! usmili se nas!

Gloria.

**Trojedini Bog! Gospod voj-
skinih trum! nebo in zemlja sta
polna tvojega veličastva. V ne-
besih te moli in povelečuje Ma-
rija, kraljica, ki vodi vse ne-
beške duhove. Na zemlji ozna-
nuje tvojo slavo po vseh kra-
jih tvoja sveta katoliška cerkev.
Veselo se združimo z njo in
kličemo tudi mi: Velik in ne-
skončno dobri Bog! bodi češen
in hvaljen za vse neštete dela
svoje vsegamogočnosti, svoje
modrosti in dobrote; zlasti za
naj lepši vseh svojih del, za
neomadežano, deviško Mater
Božjo Marijo.**

Molitev.

Prosimo te, o Gospod! odpusti vse grehe svojim služabnikom, da, ki ti v svojih delih ne dopademo, bomo na prošnjo Matere tvojega Sina rešeni po ravno tem Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, Gospodu našem. Amen.

L i s t.

(Sir. 24, 11—13 in 15—21.)

Med vsemi temi sem pokoja iskala, in sem hotla v Gospodovem deležu prebivati. Tedaj je zapovedal in mi rekel Stvarnik vseh reči, — in kateri me je vstvaril, je počival v mojem šotoru, in mi je rekel: V Jakobu prebivaj, in v Izraelu imej svoj

delež in med mojimi izvoljenimi se vkorenini . . . In tako sem na Sionu vterjena, in v svetem mestu ravno tako počivam, in v Jeruzalemu je moja oblast. In vkoreninila sem se med častitim ljudstvom, ktero je del mojega Boga in njegov delež; in v družbi svetnikov je moje stanovanje. Kakor ceder na Libanu sem povikšana, in kakor cipresa na Sionski gori. Kakor palma v Kadesu sem visoko zrastla, in kakor zasajena roža v Jerihi. Kakor lepa oljka na polji in kakor javor ob vodi pri poti sem visoko zrastla. Kakor cimet in lepo dišeče mazilo sem dišala; kakor izbrana mira sem dajala prijeten duh od sebe“.

Pojasnilo : Gospod Bog je rekel preblaženi Devici : Posedi od vekomaj tebi odločeno stanovanje in tebi izročeni delež kot prva med vsemi izvoljenimi. V nebesih preseže Marija s svojim veličastvom vse anjele in svetnike, kakor ceder vse druge drevesa. Tam se odlikuje s svojim prelepim kinčem, kakor vedno cveteča roža v Jerihi. Od tam tečejo na njeno priprošnjo vse milosti Božje čez uboge Adamove otroke, ktere Marija, kot košati javor, pod svojo senco ima, in jih kakor cimet in izbrana mira s prijetnim duhom svojih čednost razveseluje.

Evangelij.

(Luk. 10, 39 — 42.)

„Tisti čas je šel Jezus v neko vas, in neka žena, Marta po imenu, ga je sprejela v svojo hišo. In ona je imela sestro, po imenu Marijo, ktera je tudi sedla k nogam Gospodovim, in poslušala njegovo besedo. Marta pa si je dajala s postrežbo veliko opraviti, ter je pristopila in rekla: Gospod, ti ni mar, da me moja sestra samo pusti streči? Reci jej tedaj, da naj mi pomaga. In Gospod je odgovoril in rekel: Marta, Marta, skerbna si, in si veliko prizadevaš. Pa le eno je potrebno. Marija je naj boljši del izvolila, kateri jej ne bo odvzet.“

V e r a.

Mogočna nebeška kraljica Marija! kakor si bila na zemlji učenica aposteljnem, tako si tudi zdaj v nebesih varhinja naši pravi, edinozveličanski veri. Ti si tista mogočna Gospa, od ktere poje sv. cerkev, da si sama vse krive vere in nevere zatlerla. Prosimo te torej, ohrani nam in naši ljubi domovini tisti čisti in Božji nauk, kterega je učil tvoj Sin in so ga aposteljni oznanovali. Varuj nas vse nevere in odverni od nas pogubivno kugo krive in prazne vere. Tebe je sv. Elizabeta srečno imenovala, ker si verovala. Prosi za nas, da bomo tudi mi srečni v tem, da svete katoliške vere

nimamo le v sercu, ampak da jo tudi z besedo in zlasti v djanji kažemo. Ta sveta vera naj nam bo vedno pravilo in nagib vsemu našemu djanju in nehanju. Amen.

Darovanje.

Presveta Devica Marija! v vsem tvojem življenji tukaj na zemlji ni bilo nobene ure, v kateri bi ne bila mogla reči z nevesto v visoki pesmi: „Moj ljubi je moj in jaz sem njegova“. Na tanko pa so se te besede še le spolnile v dan tvojega vnebovzetja, ko je Jezus, tvoj Božji Sin, z vsem svojim nebeškim veličastvom tvoj delež postal, kakor si tudi ti z njim popolnoma se zedinila v naj

višjem spoznanji in v naj višji stopinji ljubezni Božje, kakoršna je le mogoča naj imenitnejši stvari Božji.

To vemo, preblažena Devica! da Bog se le tistim da, kateri se njemu brez vse izjeme vdajo, kakor si ti to vselej storila. Ti pa veš, na koliko, celo nepripušenih, reči je navezano naše serce in naša spridena volja. Zato te priserčno prosimo, odtergaj naše serce s svojo premogočno priprošnjo od vsega, kar je pozemeljskega in pregrešnega na njem. Očisti, posveti ga, da bo vredno se sklenilo z Bogú posvečenimi darovi, in po tebi Najvikšemu dopadljivo postalo. Amen.

Predglasje.

Zares vredno in pravično, spodobno in zveličavno je, da ti zmiraj in povsodi hvalo pojemo, o sveti Gospod, vsega-mogočni Oče, večni Bog, in te pri spominu na preblaženo, vselej neomadežano Devico Marijo častimo, hvalimo in poveljučujemo. Ona je tvojega edinorojenega Sina po obsenčenji sv. Duha spočela, in brez omadežanja svojega devištva je porodila večno luč vsemu svetu, Jezusa Kristusa, Gospoda našega. Po njem hvalijo angeli tvoje veličastvo in gospostva ga molijo, nebeške moči se tresejo, in blaženi serafini ga združeno slavijo. Naj se njim pridružijo tudi

naši glasovi; in s ponižnim spoznanjem kličemo tudi mi: Svet, svet, svet si ti, o Gospod, Bog vojskinih trum! Polne so nebesa in zemlja tvoje slave! Hozana na višavah! Češen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Hozana na višavah!

Pred povzdigovanjem.

Jezus Kristus, ki boš v nekterih trenutkih na mašnikovo besedo prišel na altar in boš s svojo vsegamogočnostjo kruh in vino v sé spremenil; ti si z neskončnim zasluženjem svojega terpljenja in svoje smerti nam pridobil vhod k tvojemu Očetu in k vsem mogočnim zakladom njegove milosti. Ker smo pa revni grešniki, kazni

vredni, **Bog** pa je svetost in pravica sama; si nam pripravil srednico, ki naj bo do konca sveta pribežališe grešnikov in **Mati Božjih** milost.

Zato se obernemo k tebi, o preblažena **Devica** in **Mati Božja Marija!** in te zaupljivo prosimo, sprosi s svojo mogočno priprošnjo vsem tiste milosti, kterikoli potrebujemo. Sprosi grešnikom odpušenje, bolnim zdravje, maloserčnim serčnost, žalostnim tolažbo in zveličanje vsem svojim otrokom. **O** sprosi že danes, naj **Jezus Kristus**, tvoj **Sin** in naš **Gospod**, dodeli svoje milosti vsem, ki pobožno kličejo tvoje **Ime**; on, ki je **Bog**, češen na vekomaj. **Amen.**

Med povzdigovanjem.

O Jezus, tebi živimo! O Jezus, tebi umerjemo! O Jezus tvoji hočemo biti živi in mertvi!

O presveta Kri, očisti nas! O presveta Kri, operi nas! O predraga Kri, dodeli nam večno življenje! Amen.

Po povzdigovanji.

Jezus Kristus, edinorojeni Sin nebeškega Očeta in z njim enega bitja! koliko sladkost občuti tvoja preblažena Mati, ki te je tukaj na zemlji le v človeški podobi gledala, pa te zdaj tam v nebesih v neizrek-ljivi blišobi in v nerazumljivi lepoti Božjega veličastva gleda! Naše oko tvoje nebeške blišobe

prenesti ne more; zato si se skrila v podobe kruha in vina; pa razun svoje vidne pričujočnosti nam nisi nič odtegnil, ker tu med nami si ravno tisti, ki tam v nebesih kraljuješ, Bog in človek, Jezus Kristus. Sam si rekel: Blagor jim, ki ne vidijo, pa vendar verujejo!

Glej, mi vidimo le podobe kruha in vina, pa vendar tako terdno in živo verujemo, da si ti sam tukaj, da smo pripravljene, za to sveto vero umreti. Sprejmi milostljivo to našo vero, in dodeli nam, da ta naša vera se enkrat spremeni v gledanje tam, kjer z Bogom Očetom in s sv. Duhom enak Bog živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Spomin mertvih.

Marija, Mati vseh vernih! ti si usmiljena Mati ne le zapušeniim Evinim otrokom, ki iz te solzne doline k tebi zdi-hujemo in te jokaje kličemo; ti obračaš svoje milostljive oči tudi na tiste svoje otroke, ki so gledanja Božjega že zago-tovljeni, pa ne še deležni. Zato te ponižno prosimo, priporoči uboge duše v vicah svojemu Sinu; izroči mu jih, in spravi jih z njim po njegovi presveti Kervi, ktero je na lesu križa tudi za nje pretil in ktero on v njihovo odrešenje še zdaj vsaki dan po mašnikovih ro-kah svojemu nebeškemu Očetu daruje. Spomni se, o Marija!

še posebej tistih duš, za ktere sem jaz moliti dolžan. Amen.

Sv. Obhajilo.

Preblažena Mati Božja Marija! tvoj Sin, naš Gospod in Zveličar, nam je svoje meso in svojo kri v zastavo večnega življenja zapustil, ko je rekel: Kdor je moje meso in pije mojo kri, ne bo smerti vidil, ampak bo imel večno življenje. Ponižno te zdaj prosimo, pomagaj nam s svojo mogočno priprošnjo, da nam ne bo v naše pogubljenje, kar je on v svoji sveti cerkvi postavil v naše zveličanje. Mi sicer nismo, in biti ne moremo tako vredno stanovanje njemu, kakor si mu po tolikih posebnih milostih

sv. Duha in po tolikem lastnem zasluženji bila ti, o preblažena Devica! Vendar nam je na tvojo priprošnjo in z njegovo milostjo mogoče, da prejmemo njegovo presveto meso in kri ne sebi v sodbo in pogubo; ampak da v tem presvetem zakramentu vzamemo v svoje serce njega, ki nam je luč, ki nam je moč in tolažilo, ki nam je vse. Zato iz dna svojega serca zdihujemo k tebi, o preblažena Devica! da nam sprosiš to neskončno veliko milost.

Ako se bomo v vredni prejemi svetega Obhajila večkrat zedinili s tvojim Božjim Sinom, nam bo to naj bolj gotova zastava, da ga bomo enkrat s teboj in z vsemi nebeškimi du-

hovi gledali, ljubili in vživali na vse večne čase. Amen.

S k l e p.

O sveti, trojedini Bog! ki toliko bogato razlijaš svojo milost in svoje usmiljenje vsem, naj obilnejši pa še Mariji, svoji preblaženi Materi; prosimo te ponižno, podeli tudi nam nekoliko drobtinec z bogate mize svoje.

Po tej nekervavi daritvi, ktero smo v tvojo čast in v češenje tvoje preblažene Matere opravili, nam dodeli milost, da tako živimo, da bomo enkrat vzeti v stanovanje tvoje večne slave. Amen.

Marija, z Jezusom zdaj
Nam ti svoj blagoslov daj!

3. Sv. maša

za duše v vicah.

Neizrečeno veliko dobrega storiš, ako ves zadostivni sad svojih dobrih del dušam v vicah daruješ. Še veči ljubezen do ubogih duš v vicah boš imel, ako njim daruješ tudi tiste dobre dela, ktere drugi za te storijo. Velikoserčno ljubezen pa imaš, ako vse to dobro položiš v naročje preblaženi Devici in Materi Mariji; naj bi ona razdelila te sadove dobrih del med tiste duše v vicah, za ktere si dolžan moliti, ali katerim jih Božja Mati dati hoče; ker ona bolje ve, ktere duše rešiti iz vic je Bogu naj dopadljivši.

To darovanje, ki se današnje dni urno razširja med pobožnimi kristjani, se imenuje: „Velikoserčna ljubezen do duš v vicah“.

Rimski papeži so to „velikoserčno ljubezen do duš v vicah“ poterdili in z mnogimi odpustki obogatili. Sv. oče Pij IX. so 20. List. 1854 za to lepo obljubo odločili: „Vsak verni kristjan, kdor to obljubo stori, kadarkoli zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa vredno prejme in navadne molitve za odpustke opravi, se vdeleži popolnoma odpustka za duše v vicah.

Vsak ponedeljek (ponedeljek je posebno dušam v vicah posvečen) dobi tudi popolnoma odpustek, se ve da mora biti vsaj brez smertnega greha, ako je pobožno pri sv. maši, za uboge duše v vicah. Ko bi pa v ponedeljek ne mogel biti pri sv. maši, se tega odpustka vdeležiti zamore tudi v nedeljo, ko je že tako dolžan biti pri službi Božji.

In kdor to obljubo stori, zamore dušam v vicah darovati vse odpustke, ktere koli si pridobi“.

Ne pozabi, keršanska duša! kaj pravi Jezus: „Kdor veliko ljubi, mu bo veliko odpušenega. In kdor kaj svojega da, bo stoterno prejel in večno življenje dosegel“. (Mat. 19, 29.) In sv. Ambrož pravi: „Vse, karkoli dušam v vicah iz ljubezni darujemo, bo spremenjeno v naše zasluženje, in po smerti nam ne bo le stoterno, ampak dvakrat stoterno povernjeno“. To je tista potresena, zverhana mera, s katero Gospod meri tistim, ki so sami obilno merili. „Dajte in se vam bo dalo; dobro, natlačeno in potreseno in zverhano mero vam bodo dali v vaše naročje“. (Luk. 6, 38.)

Ako hočeš torej veliko dobrega si prislužiti, stori to velikodušno obljubo, ter jo večkrat ponovi. Glej pa, da nikdar nimaš smertnega greha,

ker bi v takem stanu bil revnejši, kakor so duše v vicah.

To obljubo zamoreš tako le storiti:

Moj Bog! za uboge duše v vicah ti darujem po Marijnih rokah vse svoje zadostivne dela, in tudi vse dobro, kar bi drugi meni v življenji ali še po smerti storili, zedinjeno z zasluženjem Jezusa Kristusa, Marije Device in vseh družih tvojih svetnikov. **Amen.**

Ko se zjutraj zbudiš, ali pri jutranji molitvi, včasih tudi čez dan, in zvečer ponovi vsaj v mislih to obljubo; in imel boš nezmerni zaklad v nebesih. Gotovo bodo duše, katerim boš tako pomagal iz strašnih vic, za te pri Bogu prosile, zlasti še, če se njihovi prošnji priporočuješ.

Priprava.

O presveta Trojica, en sam Bog! sprejmi to presveto daritev Telesa in Kervi svojega edinorojenega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, katero jaz nevredni po mašnikovih rokah darujem zdaj tvojemu Božjemu veličastvu. Darujem ti jo zedinjeno z vsemi drugimi daritvami in z vsem zasluženjem Jezusa Kristusa, Device in Matere Marije in vseh svetnikov, in zedinjeno z vsemi dobrimi deli vsega sveta. Darujem ti jo po namenu svete katoliške cerkve: 1. v vedni spomin Jezusove smerti; 2. v dar moljenja tvojega Božjega veličastva; 3. v zahvalo za vse, meni in

drugim skazane dobrote; 4. v spravo in zadostenje naših grehov; 5. v zadobljenje tvojih milost in dobrot, in v pomoč in rešenje od vsega hudega.

Posebej pa še, o moj Bog! ti darujem to in vse druge svete maše za uboge duše v vicah. In sicer za duše svojih staršev, bratov in sester, znancev in prijatlov, in posebej danes še za to dušo . . .

Priporočim ti, o Gospod! še: 1. tisto dušo, za katero zdaj tvoj mašnik opravlja to sv. daritev; 2. tisto dušo, ktera je tu na zemlji imela posebno ljubezen do tega presvetega Zakramenta; 3. tisto dušo, ktera je skazovala naj večji češenje

preblaženi Devici Mariji in njenemu prečistemu ženinu sv. Jožefu; 4. tisto dušo, ki je naj bližej nebes; 5. tisto dušo, ktera je že naj dalje v vicah; 6. tisto dušo, ktera je naj bolj zapušena, za ktero nihče na zemlji posebej ne moli; 7. tisto dušo, ktera naj več terpi; 8. tisto dušo, ktera morebiti z mojim zadolženjen v vicah terpi; 9. tisto dušo, za ktero moliti sem naj bolj dolžan; in 10. vse tiste duše, ki bodo med to sveto mašo pred sodnji stol stopile.

O milostljivi Bog! o usmiljeni Oče! po prošnji in zasluženji preblazene Device Marije, sv. Jožefa, in vseh svetnikov svojih spusti v gorečo ječo le

edino kapljico predrage Kervi svojega nebeškega Sina, ki bo tu na altarji pri tej sveti daritvi, in dodeli ubogim dušam v vicah s to presveto Rešnjo Kervijo tolažilo, ohladilo in skorej skorej večni mir in pokoj. Amen.

Jezus, usmili se duš v vicah! — Marija, prosi za nje!

Pristop.

Daj jim, o Gospod! večni mir; in večna luč naj jim sveti!

(Ps. 64.) Tebi se spodobi hvalna pesem, o Bog! na Sionu; in tebi naj se opravi obljuba v Jeruzalemu. Usliši mojo molitev; k tebi naj pride vse meso!

Daj jim, o Gospod! večni mir; in večna luč naj jim sveti!

K i r i e.

Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Kriste, usmili se jih! Kriste, usmili se jih! Kriste, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih! Gospod, usmili se jih!

M o l i t v e.

V dan pogreba. **O Bog!** ki ti je lastno usmiliti se in prizanesti; pohlevno te prosimo za dušo tvojega služabnika I., katero si poklical s tega sveta. Ne daj je v roko sovražnikovo; ne pozabi je do konca; temuč angeli naj jo spremijo in peljajo v domovino večnega paradiza, da, ker je zaupala in

verovala v té, ne poskusi šibe terpljenja, temuč vživa večno veselje. Amen.

Za pokojnega mašnika. O Bog! ki si med aposteljskimi mašniki svojega služabnika I. okinčal z mašnikovo častjo, dodeli, da bo tudi tam v večnosti njihovi družini prištet.

Za pokojne starše. O Bog! ki zapoveduješ spoštovati očeta in mater, milostljivo se ozri na dušo mojega očeta in moje matere. Odpusti jim vse grehe, in dodeli, da jih enkrat vesel vidim v večni luči.

Za vse verne duše v vicah. O Bog, stvarnik in odrešenik vseh vernih! dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic

odpušenje vseh grehov, da milostljivo odpušenje, ki so ga vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom, v edinosti sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

L i s t.

(Skriv. raz. 14, 13.)

„In sem slišal glas z neba, kteri mi je rekel: Zapiši: Blagor mertvim, kteri v Gospodu umerjejo! Odslej, reče Duh, naj počivajo od svojega truda; zakaj njih dela gredo za njimi.“

Daj jim, o Gospod! večni mir in pokoj; in večna luč naj jim sveti! (Ps. 3.) V večnem

spominu bo pravični; ne bo se bal hudega naznanila.

Odreši, o Gospod, duše vseh vernih mertvih vseh grešnih vezi! Naj jim pride na pomoč tvoja milost, da zamorejo uiti sodbi maševanja in se veseliti večnega zveličanja.

Poslednji dan.

1. Strašen dan bo dan plačila. — Zemlja se bo v prah zdrobila, — priča David in Sibilila. —

2. Grozen strah bo svet obdajal, — kedar bo Sodnik prihajal; — k ostri sodbi človek vstajal. —

3. Glasno bo trobenta pela,
 — mertvim po grobeh donela;
 — k sodbi vstati vsem velela.

4. Smert, natora bo ster-
 mela, — kadar stvar bo oživela;
 — pred Sodnika bo hitela.

5. Bukve bodo prinesene,
 — dela bodeš bral storjene, —
 dobre vse in nepoštene.

6. Tedaj bo Sodnik se vse-
 del, — in karkolj je kdo naredil,
 — vse, vse celi svet bo zvedel.

7. Kam se revež čem po-
 dati? — Kje zavetnika iskati?
 — Komaj dobrim bo obstati.

8. Kralj nezmerne viso-
 kosti! — reši svoje brez vred-
 nosti, — reši v moji me sla-
 bosti!

9. Truden hotel si hoditi,
— za me svojo kri preliti, —
daj k zveličanju to biti.

10. Svet Sodnik povračevanja!
— daj nam milost odpuščenja — še pred dnevom maševanja.

11. Da sem kriv, to sam
spričujem; — sam pred sabo se
sramujem; — pa zanesi, Bog!
zdihujem.

12. Rane grešnici zacelil;
— tolovaja si zveselil, — si tud'
meni up dodelil.

13. Nisem vreden odpuščenja;
— vendar Bog pomilovanja!
— varuj ognja me jokanja!

14. K ovcam deni me
ovčico; — preč od kozlov sirotico,
— me postavi na desnico!

15. Ko zaveržene preklete
— pahnil v ogenj boš vjete, —
deni takrat me med svete!

16. Prosim te, o Jezus mili!
— serce revnega se usmili, —
skerbi za me v smertni sili.

17. Dan jokanja bo in
straha, — ko bo grešnik vstal
iz praha, — šla na sodbo duša
plaha.

18. Ti, o Bog! mu usmiljen
bodi! — milo ga, o Jezus sodi.
Duše v večni pokoj vodi! Amen.

Evangelij.

(Jan. 6, 51 — 55.)

Tisti čas je rekel Jezus
judovskim množicam: „Jaz sem
živi kruh, ki sem z nebes pri-

šel. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, kterega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta. Judje so se tedaj prepirali med seboj, rekoč: Kako nam more ta svoje meso dati jesti? Jezus jim je tedaj rekel: Resnično, resnično vam povem: Ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi. Kdor jé moje meso, in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan“.

Darovanje.

Gospod Jezus Kristus, kralj časti! reši duše vseh vernih mertvih temniških kazen in glo-

bokega jezera; reši jih žrela levovega; naj jih ne požre brezno; naj ne padejo v temo; ampak sv. Mihael z nebeško zastavo naj jih pripelje v kraj večne luči, katero si nekdam obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu.

Darove in hvalne molitve tebi, o Gospod! darujemo. Ti jih sprejmi za one duše, katerih spomin danes obhajamo. Daj, o Gospod! da se iz smerti preselijo v življenje, katero si nekdam obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu!

O Gospod, daj jim večni mir in pokoj! In večna luč naj jim sveti!

Odrešenik vseh vernih duš! pošlji jim sv. arhangela Mihaela,

da jim razterga temotne verige,
in jih pelje v naročje Abraha-
movo, v večno svetlobo.

Molitve.

V dan pogreba. Prosim te,
o Gospod! bodi milostljiv duši
svojega služabnika I., za katero
ti to daritev opravljamo, in za
ktero k tvojemu veličastvu po-
nižno kličemo, da bo po tej
spravni daritvi vredna, iti v
večno življenje.

Za pokojnega mašnika.
Sprejmi, te prosimo, o Gospod!
darí, ktere darujemo za dušo
tvojega služabnika I., da, ker
si mu na tem svetu službo maš-
nikovo dodelil, ga pridruži tudi

v nebeškem kraljestvu v družbo svojih svetnikov.

Za pokojne starše. O Bog, čigar usmiljenje nima števila, sprejmi milostljivo naše pohlevne prošnje, in dušam naših staršev, katerim si dal spoznanje svojega Imena, dodeli po skrivnosti našega zveličanja odpušenje vseh grehov.

Za vse verne duše v vica. Prosimo te, o Gospod! ozri se potolažen na darove, ktere ti darujemo za duše tvojih služabnikov in služabnic; da, ker si jim poklic keršanske vere dodelil, jim tudi plačilo milostno daruj! Po Kristusu Jezusu, Gospodu našem. Amen.

Predglasje.

Res je, spodobi se, in dolžnost je, prav je in dobro, da ti vselej in povsodi hvalo dajemo, sveti Gospod, vsegamogočni Oče, večni Bog! po Kristusu, Gospodu našem. Po katerem tvoje veličastvo hvalijo angeli, molijo gospostva, s trepetanjem časté oblasti, nebesa in nebeške moči in sveti Serafini z združenim radovanjem slavijo. Z njimi, te prosimo, naj tudi naši glasovi pred tebe pridejo, ki v ponižni molitvi kličemo: Svet, svet, svet, Gospod Bog Sabaot! Nebo in zemlja sta polna njegove časti! Hozana na višavah! Češen bodi, ki

**pride v imenu Gospodovem!
Hozana na višavah!**

Zavoljo neskončne ljubezni, s katero si nas od nekdanj ljubil, o Oče nebeški! in zavoljo britkega terpljenja in grenke smerti tvojega edinorojenega Sina, Gospoda našega, Jezusa Kristusa, te prosimo; ozri se milostljivo na svojo sveto cerkev, na njenega poglavarja, rimskega papeža, na škofe in na duhovne in vse cerkvene stanove. Spomni se tudi naših staršev, bratov in sester, znancev in prijatlov; pa tudi onih, ki so posebej naši molitvi se priporočili; posebno še Spomni se, o Gospod! tudi onih, kateri so nas kdaj razžalili, ali

katere smo mi kdaj razžalili ali v nevoljo pripravili!

Vseh teh se usmili, o nebeški Oče! po svoji modrosti in po svoji sveti volji, ter jim dodeli milost, da spoznajo, ljubijo in častijo tebe in tvojega ljubega Sina in sv. Duha zdaj in na vse večne čase. Po ravno tem svojem Sinu in po njegovem neskončnem zasluženju se pa tudi usmili vseh ubozih duš v vicah, ki so naši prošnji priporočene, in vseh tistih, za katere ti hočeš, da naj molim za nje. Dodeli jim milostljivo odpušenje vseh kazni, da skoraj pridejo k tebi in te vekomaj ljubijo in slavijo, pa tudi za me ubozega grešnika prosijo.

Povzdigovanje.

O Jezus, usmili se duš v vicah! — O Jezus, bodi jim milostljiv! — O Jezus, bodi jim usmiljen! — O Jezus, odpusti jim vse grehe in vse kazni!

Po povzdigovanji.

Molitve za duše v vicah.

1. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, ktero je prelil tvoj preljubeznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, ko je na Oljski gori kervav pot potil, te prosim: Reši uboge duše iz terpljenja v vicah. Zlasti te prosim za nje, za ktere se najmanj moli. Reši in pelji jih v

svoje kraljestvo, v svojo svetlobo, da te tam vekomaj hvalijo, poveličujejo in časté; meni pa pri tebi sprosijo živo vero, terdno zaupanje in gorečo ljubezen; in še posebej to milost, da resnično obžalujem svoje grehe in pobožno molim. To te prosim po tisti molitvi, ktero je Jezus Kristus opravil na vertu Getzemani in po njegovem kervavem potu, in po zasluženji njegovega presvetega Serca. Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Gospod, daj jim večni mir!

In večna luč naj jim sveti!

2. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, ktero je prelil tvoj lju-

beznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, pri strahovitem bičanju, te prosim: Reši uboge duše iz terpljenja v vicah. Zlasti te prosim za tiste, ki so moje rodovine. Pelji jih v svoje prebivališče, da te tam s Sinom in sv. Duhom gledajo in ljubijo na vse večne čase. Meni pa naj sprosijo to milost, da čisto živim in se za svoje grehe tukaj spokorim. To te prosim po Jezusovem sramotljivem slačenju in kervavem bičanju, in po zasluženju njegovega presvetega Serca. Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Gospod, daj jim večni mir!
In večna luč naj jim sveti!

3. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, ktero je preлил tvoj ljubeznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, pri grozovitem kronanji s ternjem, te prosim: Reši uboge duše iz britkosti in žalosti v vicah. Zlasti te prosim za tiste, za ktere moliti sem naj bolj dolžan. Pelji jih v mir in veselje večnega zveličanja; obriši jim vse solze ter jih nasiti z obilnostjo svoje hiše; da se tam brez konca v tebi veselé; meni pa sprosijo tiste čednosti, ki so potrebne mojemu stanu: Pravičnost, zmernost, krotkost in popolnoma vdanost v tvojo sv. voljo. To te prosim po žalostnem kronanji, po za-

sramovanji Jezusovega kraljevega Imena in zavoljo takrat prelite njegove Kervi, in po zasluženji njegovega presvetega Serca. Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

**Gospod, daj jim večni mir!
In večna luč naj jim sveti!**

4. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, katero je pretil tvoj ljubeznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, pri sramotljivem križanji, ktera je tekla iz ran na rokah in nogah, te prošim: Reši uboge duše iz strašnega plamena v vicah. Zlasti te prošim za tiste, ktere naj več in že naj dalje terpé. Pelji jih v blišobo svoje

luči, da tam tebe in tvojega Sina in svetega Duha hvalijo in časté; meni pa sprosijo ponižnost v sreči, zaupanje v nadlogi, o smertni uri pa dušno tolažbo. To te prosim zavoljo britkosti križanega Jezusa, tvojega Sina, zavoljo njegovih peterih svetih ran in iz njih prelite Kervi, ktera je tudi zdaj na altarlji pričujoča, in po zasluženji njegovega presvetega Serca. Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Gospod, daj jim večni mir!

In večna luč naj jim sveti!

5. O usmiljeni Oče, Bog vse tolažbe! zavoljo drage Kervi, ktero je preлил tvoj lju-

beznjivi Sin, naš Odrešenik Jezus Kristus, ktera je slednjič iz njegovega presvetega Serca z vodo vred tekla, kadar so mu po njegovi smerti odperli še njegovo stran, te prosim: Reši uboge duše iz temne ječe v vicah. Zlasti te prosim za tiste, ktere so v svojem življenji posebno častili presveto Serce Jezusovo in neomadežano Serce preblažene Matere njegove. Pelji jih v družbo svojih izvoljenih, da pojejo z vsemi zveličanimi duhovi nebeške pesmi pred tvojim sedežem in pred sedežem Jagnjeta Božjega. Meni pa naj sprosijo otroško češenje naj svetejših Serc Je-

zusa in Marije, in stanovitnost v dobrem do konca mojega življenja. To te prosim zavoljo prelite Kervi in vode iz Jezusove presvete strani, in zavoljo zasluženja njegovega presvetega Serca. Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

**Gospod, daj jim večni mir!
In večna luč naj jim sveti!**

Po sv. Obhajilu.

O usmiljeni Oče! poglej duše v vicah; usmili se jih, sej so delo tvojih rok! **O Sin Božji, Jezus Kristus,** ti Zveličar sveta! glej, koliko terpe uboge duše v vicah! **Usmili se jih; sej so cena tvoje Kervi!**

**O sveti Duh, ti naš tolažnik!
glej uboge duše v vicah! Usmili
se jih; sej so neveste tvoje,
s katerimi si se pri sv. kerstu
zaročil! O naj vikši, o naj boljši
Bog, usmili se jih!**

**O Marija, Mati vse milosti,
in vsi vi, nebeški prebivavci!
prosite za nje, da se skorej v
večnem miru z vami veselé!**

**Gospod, daj jim večni mir!
In večna luč naj jim sveti!**

S k l e p.

Molitev za duše v vicah.

**O uboge duše v vicah! naši
bratje in naše sestre! pripo-
ročam vas usmiljenju presvete
Trojice. Pokrepčaj vas Bog**

Oče; odreši vas Bog Sin; potolaži vas Bog sv. Duh! Prosi za vas Mati usmiljenja; pomagajo naj vam vse daritve sv. maš, vse sv. Obhajila in vsi sv. odpustki. Pomagajo naj vam vsi zdihljeji ubogih, vse britkosti jetnikov, vse solze bolnikov in umirajočih. Pomagajo naj vam vsi darovi usmiljenja in vse dobre dela vseh kristijanov. Pomaga naj vam čistost, pokoršina in uboštvo menihov in vseh pobožnih kristijanov. Pomagajo naj vam moje priserčne želje, da ste skorej vsega terpljenja rešene. To vam dodeli usmiljeni Bog, in vas vzemi v srečne nebesa

presveta Trojica! — Ve pa, ljube duše! hvalite Gospoda v mojem imenu, in mi pomagajte o smertni uri, da enkrat združeni slavo skupaj prepevamo trojedinemu Bogu na vse večne čase. Amen.

Spovedne molitve.

1. Molitev k svetemu Duhu.

Pridi, sveti Duh, in napolni serca svojih vernih, in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni. Pošlji svojega Duha, in oživele bodo; in ponovil boš obličje te zemlje.

Usmiljeni Bog, ki nočeš smerti grešnika, ampak da se spreoberne in živi, ki si vedno pripravljen, grešnika milostljivo sprejeti; glej, kakor zgubljeni sin pridem k svojemu Očetu, ter te ponižno in skesano prosim, da mi odpustiš vse moje

grehe. Dodeli mi to milost, da se dobro pripravim in vredno prejmem zakrament sv. pokore. Razsvetli moj um, da število in velikost svojih grehov dobro spoznam. Omeči moje serce, da jih resnično obžalujem. Vodi moj jezik, da se odkritoserčno in čisto spovem in se resnično s teboj spravim.

O sveta Marija, pribežališe grešnikov, ozri se s svojimi maternimi očmi na me; in prosi za me!

O sveti Jožef, z otroškim zaupanjem pridem k tebi in te pohlevno prosim, sprosi mi s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu to milost, da prejmem zakrament sv. pokore v zveličanje svoji duši. Amen.

2. Izpraševanje vesti.

(Izprašaj svojo vest z vso skerbjo, vendar brez vse plašljivosti, kakor bi storiti želel zadnjo uro, vpričo vsega-vednega Sodnika. Preglej in pre-mišluj desetere Božje in petere cerkvene zapovedi, potem premišluj sedem poglavitnih grehov, grehe zoper sv. Duha, vnebovpijoče in ptuje grehe; pa tudi dolžnosti svojega stanu natančno preglej.)

(Premisli, kaj in kako si se pregrešil zoper Boga: Zoper vero, upanje in ljubezen; z nevrednim imenovanjem njegovega presvetega Imena, s pregrešno prisego, s kletevjo, z rotenjem, z zaničevanjem svetih reči, z zasramovanjem pobožnosti, z nevredno prejemo sv. zakramentov, z onečešenjem praznikov, z opušenjem ali lenobo v službi Božji, s slabo molitevjo, z zanikerno obnašo pri sv. maši in pri

keršanskih nauk, z opušenjem postne postave.)

(Potem pomisli, kaj in kako si se pregrešil zoper svojega bližnjega: Kako opravljaš svoje dolžnosti (ako si oče ali mati) do svojih otrok, do svoje družine? Kako spoštuješ svoje starše? Kaj si se pregrešil oziroma življenja in zdravja svojega bližnjega? Si ga v kaki greh zapeljal, pohujšal? Ga nisi kaj poškodoval na premoženji s tatvino, goljufijo, odertijo, ali kakor si bodi? Se nisi lotil njegovega dobrega imena z opravljanjem, obrekovanjem, natolcevanjem, podpihovanjem ali s krivim obsojenjem? Si se legal? Si bil hinavsk? Imaš kako sovraštvo? Jezo? Nevošljivost?)

(Pomisli tudi, kaj in kako si se pregrešil zoper samega sebe: Nisi bil napuhnjen, častilakomen, prevzeten? Bodi posebno vesten oziroma

nespodobnih, nečistih misel, želja, besed ali celo djanj. Nisi bil požrešen v jedi in pijači? Te vsaka nasprotnost zdraži? Si nevošljiv? V spolnovanji svojih dolžnost len in zanikern?)

Ko si vse svoje grehe tako pregledal, jih v duhu še enkrat preštej in moli:

O moj Bog! kolikrat in kako hudo sem te zopet razžalil! Koliko slabih nagnjenj me obdaja! kako slabo se ustavljam svojim strastim! kako slabo čujem nad svojimi čutili! kako hudo me mika in nase vleče vse posvetno! kako slabo je moje duhovno življenje! Kolikrat sem že sklenil, da se bom resnično poboljšal; in vendar vidim spet svoje stare pregrehe nad seboj! **O moj Bog!**

k starim grehom sem še nove pridjal.

O moj Bog! kako sem mogel vendar tako nehvaležen biti proti tebi, ki si mi dal dušo in telo, ki mi daješ življenje in zdravje, jed in pijačo in vse, kar imam? **O moj Bog,** kako velika je vendar moja hudobija! In ti si mi tako dober **Oče!**

Kako sem mogel jaz ubog červ zemlje tako nepokoren biti tebi, najvišemu Gospodu nebes in zemlje?

In ti, moj Gospod in Zveličar Jezus Kristus, ti si vso svojo rešnjo Kri, do zadnje kaplje za me prelil, vsega si se mi dal; in za vse to nočeš nič drugrega, kakor le, da te

**ljubim. — Pa — o gerda ne-
hvaležnost! jaz te nisem ljubil.
S svojimi grehi sem te vnovič
zaničeval, zasramoval, zaplje-
val, bičal in s ternjem kronal,
vnovič sem te križal! Tvoje
terpljenje in tvojo smert sem
zavergel; sad tvojega odre-
šenja sem zapravlil. — O gerda
lahkomišljenost! o nesrečna pre-
derznost!**

**In ti, o sveti Duh, ti Duh
ljubezni in posvečenja, ti si
me pri sv. kerstu posvetil, ti
si me s tolikimi milostmi ob-
sul; zato le zahtevaš, da te v
svojem sercu imam in da tvoje
milosti prejemam in ohranim. Jaz
pa sem se ti ustavil, sem tvoje
milosti zavergel, te iz svojega**

serca spodil in sem se svetu in hudobnemu duhu vdal. O kolika je vendar moja nehvaležnost, moja hudobija, moja lahkomišljenost!

Tebe, trojedinega Boga, sem zaverigel, raji sem grehu kakor tebi, naj večji in naj boljši dobroti, služil, — oh, tako slep sem bil, da sem greh in pekel raji imel, kakor tebe in svete nebesa!

O moj Bog, kaj bo vendar z menoj? —

Duša moja, kdo te bo rešil? —

3. Kes in terden sklep.

Moj Bog in Gospod! pokazal si mi velikost in gerdo-

bijo mojih pregreh; živo vidim in spoznam veliko revo in nesrečo, v katero me je pahnil moj greh. Oh, zares me je sram velike reve, v katero sem sam zabredel!

O moj Bog in moj Oče! iz dna svojega serca obžalujem in zaničujem vse svoje grehe, ker sem z njimi tebe, svojo neskončno dobroto in preljubeznjivo svetost, razžalil. Terdno sklenem, s tvojo pomočjo hočem svoje življenje poboljšati, in te z nobenim grehom več ne žaliti. Nobena stvar me ne bo več zapeljala, da bi bil še kdaj nezvest tebi, ali nepokoren tvojim sv. zapovedim. Skerbno se hočem ogibati vsake nevar-

nosti, vsake priložnosti v greh; zlasti še se bom ogibal te družine . . . tega kraja . . . Ustaviti se hočem vsemu hudemu nagnjenju; posebno še tej skušnjavi . . . se hočem stanovitno ustaviti. Skerbno se bom poslužil vseh pripomočkov, posebno teh . . . in tistih, ktere mi bodo moj spovednik priporočili. Popraviti hočem škodo in pohujšanje in slabe nasledke svojih grehov, kolikor in prej ko prej bom mogel. — **O** Gospod, poterdi moj sklep; pomagaj mi in varuj me, da ne padem nikdar več nazaj v svoje pregrehe. Naj raji umerjem, kakor da bi te še kdaj razžalil. **O** Marija, moja Mati! o sveti

Jožef, moj varh! sprosita mi to milost, da resnično stanoviten ostanem.

4. S p o v e d.

(Spovej se svojih grehov mašniku, ki je namestnik Božji, ponižno, odkritoserčno, skesano, na kratko pa vendar čisto. Odgovarjaj spodobno in resnobno, kar te vprašajo; pazi na podučenje, in z vsim spoštovanjem prejmi sv. odvezo. Po spovedi pa moli to-le:)

Molitev po spovedi.

O moj Bog, kako velik, kako dober si mi ti! Kako veliko je tvoje usmiljenje, kako neskončna je tvoja ljubezen, kako nezmerena tvoja dobrota! Oh, kolikrat sem s svojimi prevelikimi

in preobilnimi grehi že pekel zaslužil! Pa, o moj ljubeznjivi Oče! zopet si mi odpustil, zopet si me nazaj v svojega otroka vzel! Kako se hočem zahvaliti za toliko ljubezen, za toliko dobroto? S pobožnim spokornikom, s kraljem Davidom, bom klical: Hvali, moja duša! Gospoda, in vse, kar je v meni, naj hvali njegovo ime. Hvali, moja duša! Gospoda, in nikar ne pozabi vseh njegovih dobrot!

O moj Bog! nikdar ne bom jenjal; vedno te bom hvalil in častil, ker si mi v svoji neskončni milosti zopet vse grehe odpustil.

Marija, moja ljuba Mati! pomagaj mi in hvali z menoj

Gospoda, ki mi je skazal tako veliko dobroto, ki mi je dodelil toliko usmiljenje! O sveti Jožef, moj angel varh, in vsi ljubi svetniki, hvalite in častite z menoj Gospoda, mojega Boga!

Moj Bog, prizanesi mi in odpusti še tudi vse pomanjkljivosti, katerih sem se iz človeške slabosti pri tej spovedi vdeležil. Karkoli je pomanjkljivega bilo pri moji pripravi, pri mojem obžalovanji, pri sklepu in pri spovedi, to vse nadomesti s svojo neskončno dobroto in milostjo. Amen.

(Zdaj še enkrat prav priserčno obžaluj svoje grehe in ponovi terden sklep, da res hočeš z Božjo pomočjo se poboljšati. Opravi naloženo pokoro,

ako ti ni za drugi čas odločena; potem pa daruj Bogu svojo pokoro in moli:)

O moj predobrotljivi Bog! z vsim pokorjenjem, kar ga je bilo kdaj v katoliški cerkvi tebi dopadljivega, zedinim to svojo pokoro, katero sem po naročilu tvojega namestnika, svojega spovednika, opravil. Sprejmi milostno to malo zadostilo, in pomanjkljivost mojo nadomesti z neskončnim zasluženjem Jezusa Kristusa, tvojega edino-rojenega Sina, in z zasluženjem in na priprošnjo preblažene Device Marije, svetega Jožefa in vseh tvojih svetnikov. In ker je ta meni naložena pokora tako majhna za tolike pregrehe, s katerimi sem te žalil, zato ti

darujem v zadostenje vse britkosti in težave, vse križe in nadloge, ktere sem že prebil in ktere bom še prestati mogel. V duhu pokore jih hočem prenašati in s poterpežljivostjo in vdanostjo v tvojo presveto voljo. **O Gospod!** ker sem zgrešil pot nedolžnosti, pomagaj mi, da hodim pot pokore. Amen.

Obhajilne molitve.

P r i p r a v a.

Vsegamogočni večni Bog! glej, bližam se tvojemu altarju, da bi prejel presveti zakrament, da bi prejel Telo in Kri tvojega preljubeznjivega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa, v podobah kruha in vina. Kot bolnik pridem k zdravniku, kot slep k luči večne svetlobe, kot nečisti k studencu milosti, kot ubog in reven k Gospodu nebes in zemlje. Prosim te, po svoji nezmerni dobrotljivosti, ozdravi milostljivo mojo bolezen,

razsvetli mojo slepoto, operi
mojo nečednost, obogati mojo
revšino, obleci mojo nagoto, da
ta angelski kruh, da kralja vseh
kraljev sprejemem s tisto častjo
in ponižnostjo, s tisto skesa-
nostjo in pobožnostjo, s tako
očiščenim in vernim srcem in
s takim namenom, kakor je v
zveličanje moji duši. Dodeli
mi, o Gospod! da ne prejmem
le zakramenta Telesa in Kervi
Jezusa Kristusa, ampak da
prejemem tudi moč in vse mi-
losti tega zakramenta. Daj mi,
da njega, ktereга hočem zdaj
v podobi kruha zakritega pre-
jeti, enkrat gledam z obličja
v obličje in ga vekomaj uživam.
Amen.

Obujenje potrebnih čednost.

Vera. O moj Jezus, terdno, živo verujem vse, kar si nam po svoji sv. cerkvi razodel. Živo verujem, da si tukaj, v tem presvetem zakramentu altarja bistveno in resnično pričujoč, kot Bog in človek. In to verujem, ker si ti to razodel, ki si večna, neskončna resnica.

Upanje. O moj Jezus! jaz upam v te; jaz upam, da mi boš po tem presvetem zakramentu večno zveličanje dodelil in vse, kar mi je k temu potrebnega. Sej si ti to obljubil, ki si vsegamogočni, usmiljeni in zvesti Bog.

Ljubezen. O moj Jezus! ljubim te iz vsega svojega

serca, čez vse, ker si najviši, vse ljubezni vredna dobrotā.

Obžalovanje. O moj Jezus! vse svoje grehe svojega celega življenja iz dna svojega serca obžalujem, ker sem z njimi razžalil tebe, svojega preljubeznivega Boga, ki te čez vse ljubim.

Moljenje. O moj Jezus! molim te v tem presvetem zakramentu svojega Gospoda in Boga, svojega Odrešenika in Zveličarja.

Ponižnost. O moj Jezus! jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho; pa reci le eno besedo, in ozdravljena bo moja duša;

Hrepenenje. O moj Jezus! moj Zveličar in Odrešenik, moj

Bog in moje vse! jaz hrepenim po tebi; pridi, pridi in nasiti me! pridi in poterdi me s svojo močjo!

O Marija, pomagaj mi! O sveti Jožef! koliko milost ti je Bog skazal, da si njegovega edinorojenega Sina, po katerem je toliko kraljev zastonj hrepenelo, ne le v mesu vidil, ampak si ga z očetovsko ljubeznijo objemal! O presrečni sveti Jožef! sprosi mi pri svojem Božjem rejencu to veliko milost, da ga zdaj v presvetem zakramentu altarja z naj večji častjo in s priserčno ljubeznijo sprejemem, da bom vreden, ga enkrat v nebesih vekomaj uživati. Amen.

Vnéma pred sv. Obhajilom.

O duša moja! vzdigni se in hiti Jezusu naproti. Živo vervaj, terdno zaupaj in tvoje serce naj v sveti ljubezni se topí. Glej, nebesa so že odperete; angeli Božji spremljajo večno Besedo, ki je za nas meso postala. Tvoj Jezus, tvoj Bog je že na altarji. Vzdigni se, o duša! poklekni in moli! — Le zaupaj: on, ki želi s teboj se skleniti, danes še ni tvoj sodnik; on je zdaj tvoj Zveličar, tvoj ženin. — **O** serce moje! kaj čakaš? — razširi se! — Tvoj kralj pride, in z njim vse bogastvo njegovih milost. Vse moje telesne in dušne moči, urno se zberite, pripravite se,

da spodobno prejmete Jezusa, in ga na sedež mojega serca spremite! — Pridi, o Jezus! moja ljubezen — ne múdi se — pridi, pridi! — O Jezus! — o Marija! — o Jožef!

Po sv. Obhajilu.

O Jezus! tebi živim. O Jezus! tebi umerjem. O Jezus! tvoj sem živ in mertev. O Jezus! verujem v té, ker ti si večna resnica. O Jezus! upam v té, ker si neskončna milost. O Jezus! ljubim te iz vsega serca, ker si naj večí, vse ljubezni vredna dobrota. Od kodi meni tolika milost, da se ponižaš in prideš k meni, ubogemu grešniku? O moj Zve-

ličar, priserčno se ti zahvalim za to veliko milost, da si prišel k meni. Darujem ti svoje telo in svojo dušo; darujem ti vse, kar sem in kar imam; kar storim in terpim. Vse naj bo posvečeno v tvojo čast! Gospod, ostani pri meni z vso svojo milostjo in poterdi me z močjo tega presvetega zakramenta zdaj in mojo smertno uro. Amen.

Duša Kristusova, posveti me! — Telo Kristusovo, zveličaj me! — Kri Kristusova, napoji me! — Voda iz strani Kristusove, očisti me! — Terpljenje Kristusovo, poterdi me! — O dobrotljivi Jezus, usliši me! — V svoje svete rane skrij me! — Od tebe ločiti se, ne pusti me! — Pred

hudobnim sovražnikom brani me! — O moji smertni uri pokliči me! — In zraven sebe posadi me! — Da bom z angeli hvalil te vse večne čase! Amen.

Z a h v a l a.

Hvalim te, o Gospod, vsegamogočni Oče, večni Bog! da si mene ubozega grešnika, svojega nevrednega hlapca, brez vsega mojega zasluženja, iz gole ljubezni in milosti nasitil s predragim Telesom in z rešujočo Kervijo svojega edinorojenega Sina, Gospoda našega Jezusa Kristusa.

Prosim te, naj mi bo to sv. Obhajilo, ne v novo zadolženje, ampak naj mi bo zve-

ličansko sredstvo v odpušenje vseh mojih grehov. Naj poterdi mojo vero, naj krepča mojo voljo, naj zatare moje pregrehe, naj iztrebi moje slabo nagnjenje, naj pomnoži mojo ljubezen, mojo ponižnost, poterpežljivost in pokoršino in vse meni potrebne čednosti. Naj mi bo moč in bramba zoper vse zalezovanje vidnih in nevidnih sovražnikov. Naj pogasi vse moje meseno poželenje; naj me zvesto naveže na tebe, svojega pravega Boga in naj me srečno pripelje v večno zveličanje. O naj pridem enkrat na večno večerjo, kjer si ti s svojim Sinom in sv. Duhom vsem svojim izvoljenim prava luč, popolno nasitjenje, neskončno veselje, večni

mir in presrečno zveličanje.
Po ravno tem Jezusu Kristusu,
Gospodu našem. Amen.

K Mariji in svetemu Jožefu.

O Marija, naša ljuba Gospa presvetega Serca! ki si bila vredna, v svojem svetem telesu nositi Stvarnika vseh stvari; ti, ki si spočela in rodila tistega Jezusa, kterege sem tudi jaz, uboga stvar, v sv. Obhajilu zdaj prejel; oh, ti, ki imaš ključe do presvetega Jezusovega Serca, oh ti mi odpri ta preblaženi, nebeški zaklad in položi vse moje serce vanj, ter ga skerbno varuj, kakor moja dobra Mati, da nikdar več ne bo nezvesto. O naša ljuba

Gospa presvetega Serca, prosi za me! — Z Jezčekom, o mila Mati moja! — Naj me blagoslovi roka tvoja! — Jezčeku in tebi vse podam — kar je mojega in kar imam!

O sveti Jožef, ti varh in oče deviškim dušam! tvoji zvesti skerbi je bila izročena nedolžnost sama — nebeško Dete Jezus in njegova deviška Mati Marija. Priserčno te prosim po Jezusu in Mariji, teh tebi tako dragih zastavah, zadobi mi milost, da se obvarujem vse nečistosti, in da s čistim, deviškim srcem služim Jezusu in Mariji, in da v njuni službi stanoviten ostanem v popolni čistosti. Amen.

Molitev za odpustke

(Po vsakem sv. Obhajilu zamoreš zadobiti popolnoma odpustke, ktere tudi dušam v vicah darovati zamoreš; ako kleče pred britko martro moliš naslednjo molitev, in jej pristaviš navadne očenaše ali kake druge molitve za odpustke.)

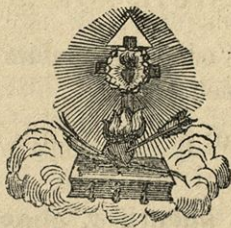
O dobrotljivi in najslajši Jezus! glej, pred tvojim obličjem se veržem na kolena, in te prosim in zarotim z vso gorečnostjo svoje duše; vtisni milostno v moje serce žive občutke vere, upanja in ljubezni, resnično žalost nad mojimi

grehi, in terdni sklep poboljšanja; ko z globokim sočutjem in priserčnim žalovanjem tvojih pet kervavih ran pregledujem in v duhu premišljujem, ter si pred oči stavim, kar je že prerok David o tebi govoril: „Moje roke in noge so mi prebodli, vse moje kosti so razšтели.“ (Ps. 21, 17. 18.)

(Da odpustke dušam v vicah daruješ, moli:)

O moj preljubeznjivi Jezus! iz ljubezni do tebe in v priserčnem sočutji z ubogimi dušami v vicah, darujem vse odpustke dušam vernih v vicah, zlasti še tej duši . . . Naj se po tvojem neskončnem usmiljenji,

kolikor je le mogoče, vdeleži tega popolnoma odpustka. Odpusti jej vse kazni, ktere je še dolžna in vzemi jo v svoje veličastvo, da se s teboj vekomaj veseli. Amen.

Litanije

v čast svetemu Jožefu.

Gospod, usmili se nas!
Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Kriste, sliši nas!
Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!
Bog sv. Duh, usmili se nas!
Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!
Sv. Marija, nevesta sv. Jožefa,
Sv. Jožef, ti sin Davidov,
Sv. Jožef, ti deviški ženin Device
 Marije,
Sv. Jožef, ti gospodar sv. družine,
Sv. Jožef, ti rednik Jezusov,
Sv. Jožef, ti vodnik Jezusu in
 Mariji na ptujem,
Sv. Jožef, ti ponižni tesar,
Sv. Jožef, ti dobri in zvesti hlapec,

prosi za nas!

- Sv. Jožef, ti pravični mož,
 Sv. Jožef, ti posnemavec Jezusa
 in Marije,
 Sv. Jožef, ti od Boga poskušeni mož,
 Sv. Jožef, ti ogledalo ponižnosti,
 Sv. Jožef, ti lilija neomadežane
 čistosti,
 Sv. Jožef, ti patron notranjega
 življenja,
 Sv. Jožef, ti varh sv. cerkve,
 Sv. Jožef, ti delivec milosti,
 Sv. Jožef, ti naš pomočnik,
 Sv. Jožef, ki si v rokah Jezusa
 in Marije umerl,
 Sv. Jožef, ti priprošnik umirajočim,
- Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 zanesi nam, o Gospod!
- Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usliši nas, o Gospod!
- Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usmili se nas, o Gospod!
- Kriste, sliši nas!
 Kriste, usliši nas!
- Oče naš . . . Češena si Marija . . .

prosi za nas!

Prosi za nas, sveti Jožef!
 Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

O Bog, ki si v svoji nam nerazumljivi previdnosti svetega Jožefa ženina svoji presveti Porodnici zvolil; dodeli nam, te prosimo, da njega, kterega tu na zemlji svojega varha častimo, v nebesih svojega priprošnika imamo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

(Te litanije so francoski škofi svojim škofijam poterdili in priporočili.)

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!
Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Kriste, sliši nas!
Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se
nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!
Sveta Trojica, en sam Bog, usmili
se nas!

Sv. Marija,	}	prosi za nas!
Sv. Mati Božja,		
Sv. devic Devica,		
Mati Kristusova,		
Mati milosti Božje,		
Mati prečista,		
Mati brez madeža,		

Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeške,

prosi
 za nas!

Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališe grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica spričevavcev,
 Kraljica spoznovavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža iz-
 virnega greha spočeta,

prosi
 za nas!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta,
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta,
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta,
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

M o l i t v e.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha Bog vekomaj. Amen.

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo,
 o sveta Božja Porodnica! ne
 zaverzi naših prošinj v naših
 potrebah, temuč reši nas vselej
 vseh nevarnost. O častitljiva
 in blažena Devica, naša Gospa,
 naša srednica, naša pomočnica.
 S svojim Sinom nas spravi,
 svojemu Sinu nas priporoči,
 svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta
 Božja Porodnica.

O. Da bomo vredni obljub
 Kristusovih.

Molimo.

Dodeli nam, svojim služab-
 nikom, prosimo Gospod Bog!
 da vedno zdravje na duši in

na telesu vživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. Češena bodi Kraljica.

Češena bodi kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češena! K tebi vpijemo zapušeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, oberni tedaj naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad tvojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja Porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsegamogočni večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni!

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri blapec, ktereга je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!
O. Da bomo vredni obljub
Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo Gospod!
 zasluženje ženina tvoje presvete
 Matere Marije pomaga, da, kar
 naša slabost ne premore, nam
 bode po njegovih prošnjah do-
 deljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te pro-
 simo, razveži po svoji milosti
 naših grehov vezi, in ohrani
 po prošnjah svoje izvoljene Ma-
 tere, ljube Device Marije, in
 vseh svojih svetnikov nas svoje
 služabnike, naše dobrotnike in
 naše pohištvo v vsi svetosti.

Očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatle hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi. Dodeli nam mir in zdravje; odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijatlom in neprijatlom, in obvaruj to duhovnijo, z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mertvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso

našo duhovsko in deželsko gosposko vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!

O. Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .
(petkrat).

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!
Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Kriste, sliši nas!
Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,
Sv. Mati Božja,
Sv. devic Devica,
Sv. Mihael,
Sv. Gabriel,
Sv. Rafael,

za nas
Boga prosite!

Vsi sveti angeli in arhangeli, za nas
Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov,
za nas Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas
Boga prosite!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakob,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakob,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barnaba,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

za nas

Boga prosi!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, za
nas Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas Boga
prosite!

Sv. Štefan,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Lavrencij,		
Sv. Vincencij,		

Sv. Fabijan in Sebastijan,	}	za nas Boga prosita!
Sv. Janez in Pavel,		
Sv. Kozma in Damijan,		
Sv. Gervazij in Protazij,		

Vsi sveti mučeniki, za nas Boga
prosite!

Sv. Silvester,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Gregorij,		
Sv. Ambrož,		
Sv. Avguštin,		
Sv. Jeronim,		
Sv. Martin, Sv. Nikolaj,		

Vsi sveti škofje in spoznovavci, za
nas Boga prosite!

Vsi sveti učeniki, za nas Boga pro-
site!

Sv. Anton,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Benedikt,		
Sv. Bernard,		
Sv. Dominik,		
Sv. Frančišek,		

Vsi sveti mašniki in leviti, za nas
Boga prosite!

Vsi sveti menihi in pušavniki, za nas
Boga prosite!

Sv. Marija Magdalena,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Agata,		
Sv. Lucija,		
Sv. Neža,		
Sv. Cecilija,		
Sv. Katarina,		
Sv. Anastazija,		

Vse svete device in vdove, za nas
Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas
Boga prosite!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o
Gospod!

Bodi nam milostljiv; usliši nas, o
Gospod!

Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Nagle in neprevidene smerti,
 Skušnjav hudičevih,
 Jeze, sovraštva in vse hude volje,
 Duha nečistosti,
 Treska in hudega vremena,
 Šibe potresa,
 Kuge, lakote in vojske,
 Večne smerti,
 S skrivnostjo svojega svetega
 včlovečenja,
 S svojim prihodom,
 S svojim rojstvom,
 S svojim kerstom in svetim postom,
 S svojim križem in terpljenjem,
 S svojo smertjo in svojim pokopom,
 S svojim svetim vstajenjem,
 S svojim čudovitnim vnebohodom,
 S prihodom Tolažnika svetega
 Duha,
 V dan sodbe,
 Mi grešniki, prosimo te, sliši nas!

reši nas, o Gospod!

Da nam zanesi,
 Da nam odpústi,
 Da nas k pravi pokori pripelji,
 Da svojo sveto cerkev vladaj in
 ohrani,
 Da pastirja apostoljskega in vse
 cerkvene stanove v svoji sveti
 veri ohrani,
 Da sovražnike svete cerkve ponižaj,
 Da našega cesarja obvaruj,
 Da keršanskim kraljem in oblast-
 nikom mir in pravo enovoljnost
 daruj,
 Da vsemu keršanskemu ljudstvu
 mir in edinost dodeli,
 Da nas vse v svoji sveti službi
 poterdi in ohrani,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigni,
 Da vsem našim dobrotnikom večne
 darí dodeli,
 Da duše naše in naših bratov,
 bližnjih in dobrotnikov večnega
 pogubljenja reši,

prosimo te, sliši nas!

Da sad zemlji daj in ohrani,	} prosimo te, sliši nas!
Da vsem vernim dušam večni pokoje dodeli,	
Da nas usliši,	
Sin Božji,	

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
zanesi nam o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemplješ,
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš (i. t. d. tiho).

V. In nas ne vpelji v skušnjava.

O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve po litanijah

pri popoldanji službi Božji ob nedeljah in praznikih, kateri niso Matere Božje.

K svetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvo-

jega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

Za odvernjenje vseh nadlog in nevarnost.

Vsegamogočni, večni Bog! nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristijanov, za ktere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni, milostljivi Oče! zaslu-

žene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo,

ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje casar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega keršanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za vse svoje prijatle in neprijatle, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpušenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú! pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preoberni naše serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo, kakor tvoji pokorni otroci, v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam do-

deli, **Gospod, nebeški Oče!** po **Jezusu Kristusu**, svojem ljubem **Sinu**, **Gospodu našem** in **Odrešeniku**, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega **Duha**, **Bog vekomaj. Amen.**

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češena si Marija i. t. d. (petkrat).

Nektere molitve v čast svetemu Jožefu.

1. Izvolitev svetega Jožefa v svojega patrona.

(Sv. Alfonza.)

O sveti Jožef! s svojimi velikimi grehi sem si zaslužil nesrečno smert. Ako mi pa ti na pomoč prideš, ne bom pogubljen. Ti si ne le prijatelj, o ti si varh in rednik njega, ki bo moj ostri sodnik. Jezus pa me ne bo zaverigel, me ne bo pogubil, ako ti prosiš za me.

Za Marijo, tvojo preblaženo nevesto in mojo nebeško Materjo, zvolim tudi tebe, o sveti Jožef! svojega priprošnika in svojega varha. Obljubim ti, da

te bom vsak dan svojega življenja posebno častil in te bom vsak dan na pomoč klical. Ne zavoljo mojih zasluženj, ampak zavoljo ljubezni, s katero si ljubil Jezusa in Marijo tu na zemlji, me sprejmi za zmiraj med služabnike svoje. Zavoljo presladke družbe, katero sta ti tu na zemlji Jezus in Marija delala, me varuj, dokler živim, in sprosi mi to milost, da se nikdar z nobenim velikim grehom ne ločim od svojega Boga. Zavoljo postrežbe, katero sta ti v tvojih zadnjih trenutkih Jezus in Marija delila, mi stoj na strani o moji smertni uri, da po srečni smerti v tvoji družini Boga vso večnost častim in hvalim.

2. Posvečenje svetemu Jožefu.

O prečastiti sveti Jožef! jaz pridem pred te, in te pri-serčno počastim kot čistega ženina Matere Božje, kot go-spodarja naj svetejši družine, ki je bila kdaj na svetu, kot rednika Jezusa Kristusa, kot zvestega oskerbnika zakladov presvete Trojice. V tvoji osebi častim volitev nebeškega Očeta, ki je svojo moč nad svojim edinorojenim Sinom s teboj de-liti hotel; častim v tebi volitev Boga Sina, ki ti je bil pokoren, ki je hotel od truda tvojih rok živeti; častim v tebi tudi vo-litev sv. Duba, ki ti je izročil svojo predrago nevesto in te

je odbral v varha in tovarša njenega.

Veselim se tvoje sreče, da si Božje Dete Jezusa na svojih rokah nosil; na svoje serce pritiskal, premilo — ljubo objemal; da si točil solze nebeškega veselja, ko se je to presveto Dete radovalo s teboj. Kdo bi naštetil mogel vse zaklade nebeških milost, ktere si ti sprejel, s kterimi si bil oblagodarjen tistih celih trideset let, ktere si z Jezusom in z Marijo tu na zemlji preživel!

Ko tako z vsem spoštovanjem in v ljubezni premisslujem tvojo velikost in tvojo svetost, posvetim tebi svoje serce. Za Jezusom in Marijo bodi ti

posestnik in gospodar mojega serca. Imel in častil te bom kot svojega očeta, svojega varha. Sprejmi me torej za svojega otroka. Naj čutim in uživam moč tvoje veljave pri Bogu in moč tvoje priserčne ljubezni, katero skazuješ svojim častivcem.

Pred vsem mi sprosi resnično in stanovitno poboljšanje in vse tiste milosti, katerih potrebujem, da dosežem večno zveličanje. Ohrani v meni duha notranje zbranosti; sprosi mi tisto tako tesno zedinjenje z Bogom, tisto veliko ponižnost, tisto popolno sternjenje z voljo Božjo, tisto poterpežljivost v britkostih, tisto terdno zaupanje

na previdnost Božjo, in tisto gorečo ljubezen do Jezusa Kristusa in njegove neomadežane Matere Marije, — o sprosi mi vse te čednosti, ki so bile tvoja neskončno velika svetost.

Sprejmi v svoje varstvo ne le mene; sprejmi tudi vse bogoljubne, tihe duše, ktere po tvojem zgledu samotno in pred svetom skrito Jezusu in Mariji služijo.

Slednjič pa te prosim za voljo posebne milosti tvoje presrečne smerti v rokah Jezusa in Marije, sprosi, o častiti, veliki svetnik! tudi meni tako smert, v popolni vdanosti v voljo Božjo, v družbi Jezusa in Marije in v tvojem varstvu.

3. Drugo posvečenje svetemu Jožefu.

O prečastiti očak, sveti Jožef! ti naj zvestejši rednik mojega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa! ti deviški ženin neomadežane Device in Matere Marije! z otroškim zupanjem, veselo povzdignem k tebi svoje serce, da ti skažem svoje češenje in svojo ljubezen. Ti si tisti modri in zvesti hlapec, kteremu je Bog naj svetejši osebi na zemlji, Jezusa in Marijo, v skerb in varstvo izročil. K tebi je bil poslan angel Gospodov, ki ti je naznanil prečudno skrivnost včlovečenja Sinu Božjega in skrite namene Najvišega. Veliko milost si od Boga prejel, veliko veselja si v

obhoji z najsvetejšima osebama vžil, pa z njima vred si tudi veliko britkost in težav, veliko terpljenj in nadlog, s poterpežljivostjo in v tihni popolni vdanosti v sv. voljo Božjo prestal. Zdaj pa si zopet sklenjen z Jezusom in z Marijo pri sedežu Božjem, ter vživaš zveličanje, kterega nobeno človeško serce občutiti, kterega nobeno pero opisati in noben jezik dopovedati ne more.

O sveti Jožef! v svoji očetovski dobroti in ljubezni se ozri na me, ubozega grešnika, ki pribežim pod tvojo pomoč in brambo in se tvoji priprošnji priporočim. Vzemi me v svoje očetovsko varstvo; bodi mi uče-

nik in vodnik v vseh čednostih ;
bodi mi oče in svetovavec v
vseh zadevah mojega življenja.
Glej, vsega se ti dam, vsega
se ti darujem, kakoršen sem,
s svojimi grehi in s svojimi
pomankljivostmi, s svojimi sla-
bostmi in s svojimi napakami.
Sprosi mi to milost, da se res-
nično spokorim in da v čednosti
in bogoljubnosti vsak dan ra-
stem in napredujem. Darujem
in dam se ti, da me Jezusu
priporočiš in izročiš in da pro-
siš, da v mojem sercu vžge
ogenj svoje ljubezni in da mu
vtisne podobo svojega presve-
tega Serca. Prosi ga, da mi
vtisne svojo ponižnost in krot-
kost, svojo poterpežljivost in

vdanost, svojo nedolžnost in čistost, svojo pokoršino in podložnost.

Tebi, o sveti Ježef! izročim in priporočim vse svoje zadeve, vse svoje potrebe, telesne in dušne, časne in večne. Zlasti še to . . . Priporoči me milosti svojega Božjega renjenca in sprosi mi od njega vse, kar mi je koristno, dobro in potrebno. O ljubi sveti Jožef! priserčno te prosim, bodi mi dober, skerben, resničen prijatelj, bodi mi tolažnik in pomočnik v življenji; bodi mi mogočen varh v smerti. Sprosi in pridobi mi to nezumno veliko milost, da s tvojo pomočjo, pod tvojim varstvom v sladki

pričujočnosti Jezusa in Marije svojo dušo izdihnem, in z vami zedinjen v srečno večnost se preselim.

4. Prošnja k svetemu Jožefu za njegovo pomoč.

O sveti Jožef! ti zvesti oskerbnik sv. družine, ti rednik Jezusa Kristusa! zvolim te danes v svojega posebnega patrona in priprošnika pri Bogu, ter te priserčno prosim: Sprejmi me danes v svojega otroka; izroči me svojemu Božjemu rejencu in njegovi Materi, svoji prečisti nevesti Mariji. Stoj mi na strani v sleherni sili; pomagaj mi z očetovsko ljubeznijo v vseh potrebah; uči

me v dvomih; tolaži in oserčuj me v britkosti; varuj me v nevarnostih; in ne zapusti me v smertni uri moji. Amen.

5. Prošnja blagoslova.

O sveti Jožef! ti si tu na zemlji svojega Božjega rejenčka Jezusa Kristusa velikrat na svoje naročje vzel, se z njim milo radoval, ga priserčno blagoslovil; zato si pa od njega tam v nebesih naj viši blagoslov prejel. Oh, ozri se milostljivo na me, svojega rejenca, in v moči svoje velike časti in svoje visoke slave mi podeli svoj očetovski blagoslov v Imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.

6. Zaveza sv. ljubezni s svetim Jožefom.

Priserčna ljubezen, katero do tebe imam, o sveti Jožef! spodbada moje serce, da te ne častim le kot svojega posebnega patrona in varha, ampak da sklenem s teboj posebno zavezo svete ljubezni. Sprejmi naslednjo pogodbo tudi od svoje strani in jo milostljivo poterdi.

1. Prosim te, o sveti Jožef! sprejmi to hišo, v kateri prebivam, z vsemi, kar nas je pod to streho, v svoje posebno varstvo. Varuj nas vse in vsake nesreče; ohrani nas v miru in edinosti, in preredi to hišo, kakor svojo Nazareško hišico v stanovanje Božje. Jaz

pa hočem na steno svoje hiše postaviti podobo tvojo, ter te hočem z zaupljivim pogledom večkrat priserčno pozdraviti in s tem sebe vnemati, da tebe posnemam.

2. Prosim te, o sveti Jožef! bodi pri Jezusu moj priprošnik za zveličanje moje duše, ki je s tolikimi grehi obložena, tako hudo zadolžena, da me Jezus milostljivo nazaj sprejme in da z zadobljeno pomočjo Božjo zvesto delam. Jaz pa si hočem prizadevati, da bom svoje hudobno nagnjenje zatiral, in iz ljubezni do Boga in tudi iz ljubezni do tebe se v majhnih rečeh zatajeval. Tako si hočem pri jedi kaj malega

pritergati; hočem molčati, ko bi rad kaj nepotrebnega povedal; hočem svojim očem radovedni pogled zatajiti; ali si bom kaj drugega malega pritergal.

3. Tretjič te prosim, uči me ti, da svoje molitve in druge bogoljubne dela prav opravljam in da se ogibljem vsega, kar bi me v dobrem opoviralo. Jaz pa si bom prizadeval, da bom tvoje navdihovanja ubogal ter bom v svoj prid tvoje sveto življenje in tvoje čednosti večkrat premišljeval.

4. Bodi mi svetovavec v vseh dvomih, da v zadregi pravo zvolim in svojega zve-

ličanja ne zgubim. Jaz pa ne bom nobene imenitne reči poprej storil ali dognal; da bi se v molitvi s teboj ne posvetoval.

5. Prosim te, priskoči mi v boleznih ali v drugi britkosti na pomoč in bodi mi ljubeznjivi tolažnik. Jaz pa bom v vseh nadlogah in težavah se k tebi zatekal ter te hočem vsak dan vsaj s kratkim zdihljejem na pomoč klicati.

6. Šestič te prosim, bodi mi oskerbnik mojega premoženja in vsega mojega imetja, da vse v zveličanje svoje duše prav obernem. Jaz pa bom iz ljubezni do Boga in do bližnjega, pa tudi iz ljubezni do

tebe, po svoji moči ubogim, pa tudi v druge dobre namene svoje premoženje obračal.

7. Prosim te, o sveti Jožef! — in to te še prav posebno priserčno prosim — bodi mi varh čistosti moje duše, da je nikdar ne omadežvam in da me nobena skušnjava ne premaga. Jaz pa hočem, premišljevaje tvojo čistost in tvojo samotnost, bežati pred vsako nevarno obhojo, ter, kolikor mi moj stan dovoli, tudi samotno živeti.

8. Še pa te premilo prosim, bodi mi o smertni uri moj dober in mogočen varh, da hudobni duh moje duše ne dobi. Da to milost dosežem,

hočem, dokler bom živel, tvoje
praznike vredno obhajati in ta-
krat sv. zakramente prejemati.

O sveti Jožef! naj ti ta
moja zaveza dopade in poterdi
jo v svojem presladkem Imenu,
pa tudi v presvetem Imenu
Jezusa in Marije. Amen.

7. Pozdravljenje svetega Jožefa.

Bodi mi pozdravljen, ti po-
doba Boga nebeškega Očeta!

Bodi mi pozdravljen, ti
rednik včlovečenega Sinu Bož-
jega!

Bodi mi pozdravljen, ti
svetišče sv. Duha!

Bodi mi pozdravljen, ti
ljubljenec presvete Trojice!

Bodi mi pozdravljen, ti zvesti sodelavec pri izpeljevanji Božjih presvetih sklepov!

Bodi mi pozdravljen, ti naj vrednejši ženin deviške Matere!

Bodi mi pozdravljen, ti duhovni oče vernih!

Bodi mi pozdravljen, ti posebni varh deviških duš!

Bodi mi pozdravljen, ti priserčni ljubivec ubožnosti!

Bodi mi pozdravljen, ti podoba krotkosti in poterpežljivosti!

Bodi mi pozdravljen, ti ogledalo ponižnosti in pokoršine!

Blažene oči, ki so vidile, kar si ti vidil!

Blažene ušesa, ki so slišale, kar si ti slišal!

Blaženi persti, ki so se dotikali včlovečene Božje Besede!

Blažene roke, ki so nosile njega, ki vse nosi!

Blažene persi, na katerih je Sin Božji milo počival!

Blaženo tvoje serce, ki je na Sercu Jezusovem k priserčni ljubezni bilo vneto!

Češen bodi večni Oče, ki te je v tako visoko čast zvolil!

Češen bodi Sin Božji, ki te je kot svojega očeta ljubil!

Češen bodi sv. Duh, ki te je tako posebno posvetil!

Češena bodi Marija, tvoja nevesta, ki te je svojega ženina in brata ljubila!

Češen bodi tvoj angel varh, ki te je na zemlji varoval!

Čast in milost bodi v delež vsem, ki tebe časté in ljubijo. Amen.

8. Molitev v praznik svetega Jožefa.

Vsa cerkev se danes veseli tvojega spomina, o sveti Jožef! Povsodi bo danes, kakor iz enih ust, tvoja visoka čast oznanovana in hvaljena.

Veliko sto in sto bogoljubnih duš povzdiguje danes, tvoj poglavitni praznik, svoje roke in svoje serca k tebi in

zaupljivo kliče na tvojo mogočno priprošnjo.

Tudi jaz prav veselo in zaupljivo se danes oziram tje v svete nebesa in kličem k tebi, ter položim danes svoje prošnje k tvojim nogam; ker velika sila me tlači in velike milosti potrebujem. In kam se hočem zateči, komu svoje prošnje podati, kakor tebi, ki si tako blizo svojega Božjega Sina in tako veliko veljavo prijem imaš?

O ti mogočni priprošnik, ti oskerbni nebeških zakladov! sprejmi milostljivo moje zdiho-
vanje, in moje prošnje priporoči njemu, ki je bil tebi tu na zemlji pokoren. O da bi te jaz

mogel tako ljubiti, tako častiti pa tudi tako priserčno prositi, kakor sv. Terezija, sv. Frančišek Salezij in veliko družih tvojih pobožnih častivcev!

Tvoja moč tam v nebesih se ni zmanjšala, tvoja ljubezen se ni spremenila; zato zaupljivo pridem k tebi in te naj poprej prosim, bodi mi moj posebni varh, in sprejmi me v število tebi izročениh.

Resnobno si bom prizadeval, da bom tvojega varstva vedno bolj vreden. Za Jezusom in Marijo imej ti prvo mesto v mojem sercu; in kolikor bom premogel, bom še druge vnemal, da bodo tebe častili in se tvoji prošnji priporočevali.

Ali tvojega varstva bi ne bil vreden, ko bi si ne prizadeval, in bi ne posnemal tvojih čednost. To pa hočem storiti kot tvoj zvesti rejenec; in ta svoj sklep ponovim danes na tvoj god in praznik.

Naj bom torej, o sveti Jožef! tvojemu varstvu vedno priporočen! V vseh mojih potrebah mi pridi na pomoč! Zlasti še mi milostljivo stoj na strani v mojem zadnjem boji, in me po tem revnem življenji pripelji v nebeško veselje, da bom tam priča tvoje nezmerne slave in s teboj trojedinega Boga hvalil in častil na vekomaj. Amen.

9. Prošnja k svetemu Jožefu za vredno
sv. Obhajilo.

O preblaženi Jožef! ti si bil tolikanj srečen, da si Zveličarja sveta, svojega Gospoda in Boga, s svojimi telesnimi očmi gledal, ga poslušal, ga redil in oblačil, ga varoval in na svojih rokah nosil. Oh, pohlevno te prosim, prosi za me, da jaz ravno tega Boga in Zveličarja v sv. Obhajilu vselej vredno, s čistim in pobožnim srcem prejmem in da ga nikoli z nobenim grehom ne zgubim.

Sprosi mi priserčno hrepenenje po sv. Obhajilu, da se pogosto bližam Gospodovi mizi

in z njim sveto večerjo obhajam. Še to posebno milost te prosim, ktero si velikrat svojim častivcem prečudno sprosil, da ne umerjem nagle, neprevidene smerti, ampak da z vso pobožnostjo prejmem sv. Popotnico, predenj se preselim iz tega minljivega življenja v večno domovino svojo. Amen.

10. Prošnja za svojemu stanu primerjeno popolnost.

Častiti očak, sveti Jožef! zavoljo tvoje velike sprednosti in zavoljo tvoje posebne svetosti in pravice, s ktero te je Vsegamogočni kot ženina Marijnega in rednika Kristusove-

ga ozaljšal, te prosim, pridobi mi pri Bogu to milost, da dosežem svojemu stanu primerjeno popolnost, da bo moja duša vredna nevesta Kristusova in vredno stanovanje sv. Duhu. Amen.

11. Prošnja za svojemu stanu primerjeno čistost.

Presrečni sveti Jožef! jaz občudujem tvojo angelsko čistost. Tvoje slovesno zaročenje s preblaženo Devico Marijo mi glasno in očitno spričuje, da si tudi ti bil prelepa lilija svetega devištva; sej bi drugače gotovo ne bil zvoljeni ženin prečisti Devici in Materi Božji.

Bodi mi torej priserčno pozdravljen ti prečisti ženin in mož neomadežane Matere Božje! Pa kako bi na tvojo zaroko s prečisto Devico le misliti mogel, in bi ne vedel, da je tudi moja sveta dolžnost, da te v ljubezni do čistosti posnemam?

Pa, oh! kako slab, kako nestanoviten sem! kako sem nagnjen k nesrečnemu grehu! in toliko nevarnost, in toliko skušnjav me vedno napada, vedno lovi in obdaja! Kako potrebno mi je torej tvoje varstvo, kako koristna tvoja priprošnja! O ponižno te torej prosim, moj sv. patron! pomagaj mi s svojo mogočno pri-

prošnja, da, kakor to tirja moj stan, živim čisto in spodobno na duši in na telesu. Pomagaj mi, da vsako nespodobno željo zaveržem in zadušim, da vse nečiste skušnjave premagam, in da spodobno, čisto in bogoljubno živim.

O ti posebni ljubivec deviške čistosti! sprosi mi veliko ljubezen do te čednosti in pa prav resnično gujušenje do vse in vsake nespodobnosti! Pomagaj mi, da pri sv. kerstu prejeta oblačilo svete nedolžnosti neomadežano ohranim, da ga čistega prinesem pred obličje tvojega rejenca, mojega sodnika, in da bom prištet družbi izvoljenih, ki s teboj za ne-

beškim Jagnjetom hodijo, in neznano pesem pojejo. Amen.

12. Prošnja za srečno zadnjo uro.

O sveti Jožef, ki si v rokah Jezusa in Marije umerl, zavoljo tvoje presrečne smerti mi sprosi to veliko milost, da pred svojo smertjo vredno in pobožno prejmem sv. zakramente, da bom vseh grehov očišen in z Božjo milostjo ozaljšan. Stoj mi na strani o moji zadnji uri, in ne zapusti me v tem zadnjem boji in pomagaj mi, da bodo moje zadnje besede: **Jezus, Marija, Jožef! Amen.**

13. Prošnja mladenčev in devic.

O sveti Jožef! ti si posebno s svojo neomadežano čistostjo Božje dopadajenje v tako visoki stopnji si pridobil, da te je nebeški Oče zvolil rednika svojemu večnemu Sinu in ženina preblaženi Devici Mariji.

O ti prelepa lilija nedolžnosti! o ti blišeče ogledalo čistosti! kako bi bil nek vreden tvoje ljubezni in tvojega varstva, ko bi si ne prizadeval in bi ne posnemal tvoje čistosti? Naj me vedno vnema tvoj prelepi zgled! Pogled na tvojo podobo z belo lilijo, ki je prelepo znamenje nedolžnosti, naj me napolni

z veliko in resnično ljubeznijo do svete čistosti.

Pomagaj mi, da vsako, tudi naj manjši nespodobnost sovražim, da na duši in na telesu čist ostanem. Varuj me, da deviške nedolžnosti, ki je naj večji in naj lepši kinč kersanski mladosti, nikdar ne oskrunim, nikdar ne zgubim. Stoj mi na strani v vseh skušnjavah zoper sveto čistost, in skerbi za me, da se skerbno ogibljem vsake pregrešne priložnosti.

Dobro vem, da brez posebne pomoči Božje tega dušnega bisera ohraniti ne morem. Zato se zatečem k tebi, ti varh deviških duš! opomni me pri

vsaki pregrešni nevarnosti vse-
gavednega, povsodi pričujočega
Boga, ki nobenega greha bolj
ne sovraži, kakor gerdo neči-
stost; da nikdar kaj nespodob-
nega ne mislim, ne govorim
in ne storim.

In tako bom s tvojim mo-
gočnim varstvom Gospodu slu-
žil z nedolžnim srcem in s
čistim telesom, ter bom enkrat
vreden, da bom gledal obličje
njegovo. Amen.

14. Prošnja zakonskih.

Sveti Jožef! s svojim hiš-
nim življenjem v Nazaretu si
naj lepši zgled zapustil ker-
šanskim očetom in materam.

Tam si jih učil, kako naj živijo v miru in edinosti, kako naj težke dolžnosti svojega stanu zvesto opravljajo, lepi red v hiši imajo in kako naj vse svoje v strahu Božjem, v svetosti zredijo. Zato te vse pobožne keršanske družine svojega posebnega hišnega patrona častijo. Zato izročim tudi jaz z velikim zaupanjem sebe in vse svoje v tvoje mogočno varstvo.

O častitljivi ženin Marije Device in skerbni rednik mojega Zveličarja! zavoljo tiste priserčne ljubezni, ki je tebe z Marijo vezala, zavoljo tistega resničnega spoštovanja, kterega sta eden drugemu skazovala; sprosi nam zakonskim

priserčno, zvesto in čisto ljubezen; pomagaj nam, da predrago dobroto družinsko, mir in edinost, neskaljeno vedno ohranimo.

Zavoljo tvoje velike ljubezni do svojega Božjega rejenčka, in zavoljo veliko truda in skerbi, ktere si imel; zavoljo modrosti, s katero si sveto družino vodil, te ponižno prosim, bodi moj zvesti varh in patron, in sprosi nam, keršanskim zakonskim, ravno tistega duha resnične ljubezni do svojih, modrosti in veljave v izreji svojih otrok in pametnega vodenja vseh domačih, da bo naša družina sveti družini vedno bolj enaka in tako vredna

bogatega blagoslova Božjega.
Amen.

15. Molitev redovnika.

Priserčno te častim, o sveti Jožef! ti prelepi zgled in posebni varh redovnikom. Ti si vse pozemeljske prečudno zaničeval, ti si v svoji revšini bil tako zadovoljen, da ti je bila revšina zares prostovoljno uboštvo. In kdo je bil tako pokoren, kakor ti? Kdo je tako popolnoma spolnoval voljo Božjo, kakor ti? In kdo je iz ljubezni do Boga tako na tanjko spolnoval vse človeške povelja?

In tvojo skrito, tiho in pre-mišljevavno življenje, o kako lep zgled je vsem, ki hočejo

v samoti Bogu služiti in išejo le enega potrebnega, išejo le svojega zveličanja! Zares! ti me naj lepše učiš, kako naj tu na zemlji v molitvi in v pre-mišljevanji, tiho in z Bogom sklenjen, nebeško živim. Delo in skerbi, ktere si za Jezusa in za Marijo imel, me živo spodbadajo, da se varujem lenobe, da vse radovoljno storim, kar mi veleva pokoršina in ljubezen do bližnjega.

Sliši torej in usliši mojo ponižno prošnjo! O mogočni varh Bogu posvečenih! sprosi mi to milost, da na tanjko in zvesto spolnujem sveto obljubo, s katero sem se svojemu Gospodu Bogu posvetil. S po-

močjo Božjo se hočem obvarovati tudi naj manjši nezvestobe, da bom tudi jaz v vsem pravičen spoznan.

Bodi mi še posebno učenik in vodnik v mojem notranjem, duhovnem življenji! Sej si kakor nam spričuje sv. Terezija, velik učenik molitve. Prosi za me, da si to blaženo, zveličansko in imenitno vednost svetnikov vedno bolj in bolj prisvojim, da zveličanske resnice vedno bolj spoznam, jih v dobro in pripravljeno serce sprejmem in tako le Bogu, svetu pa skrito živim.

Naj se po zasluženji vseh tvojih čednost in po tvoji mo-

gočni priprošnji zgodi, da, ko sem iz ljubezni do Jezusa vse pozemeljsko zapustil, tudi v njegovi posnemi svojega naj večega in pravega veselja išem in ga tudi najdem.

Naj se zgodi, o sveti Jožef! da se tukaj vedno učim, z Bogom občevati in se tako pripravim, da ga bom s teboj in z vsemi nebeškimi prebivavci vso večnost častil in vžival. Amen.

16. Prošnja za duše v vicah.

Sveti Jožef! ti preljubeznjivi rednik Jezusa Kristusa in ti ljubi ženin preblažene Device Marije! ti tolažnik žalostnim, ti pomočnik vsem, ki

v sili in potrebi zdihujejo! oh, ozri se milostljivo na uboge, terpeče duše v vicah. Glej, kolike neznanske muke v očiševavnem plamenu tega ognja terpijo! glej, kako silno hrepenijo, da bi skorej gledali obličje Božje. Oh, sliši milostljivo njihov klic po polajšanji, usliši njihovo mило prošnjo, da bodo skorej rešene iz tega kraja britkega terpljenja! Spomni se, da te uboge duše so odrešene s predrago Kervijo tvojega Božjega rejenca! Spomni se, da so otroci Marijni, da so tebi izročeni rejenci! Sej ti tako veliko premoreš pri Jezusu in Mariji!

Potegni se torej za te uboge, toliko terpeče duše, in bodi jim priprošnik in pomočnik! Priporoči jih Božjemu sodniku, da jim milost in usmiljenje skaže. S svojo priprošnjo posreduj, da bodo svojih prevelikih muk skorej rešene, da bodo s teboj in z vsemi izvoljenimi zedinjene, da v družbi vseh nebeških korov Božje usmiljenje vso večnost hvalijo. Amen.

17. Molitev k Jezusu, Mariji in Jožefu.

Moj prečešeni in moljeni Zveličar Jezus Kristus, ki si iz ljubezni do nas iz deviške Matere se roditi hotel, dodeli

nam to milost, da vedno častimo preljubeznjivo skrivnost tvojih otroških let. Daj, da bomo v duhu majhni, kakor otroci, in da bomo vredni, da posnemamo ponižnost, čistost, nedolžnost in vse druge čednosti, ktere nam ti, o Božje Dete! v svoji revnosti in v svojem poniževanju kažeš.

O kako srečna, vsega čenjenja vredna si ti, preblažena Devica Marija! ki si rodila svetu solnce pravice, Jezusa Kristusa, našega Boga in Zveličarja. Po službi in postrežbi, ktero si ti včlovečenemu Bogu v njegovih otroških letih skazovala, me uči, da ga tu na

zemlji tudi jaz tako častim in mu tako služim, kakor si mu ti, da bom zaslužil, da me enkrat sprejme v svoje nebeško veličastvo.

Pozdravim te, neomadežani ženin Marijin! Pozdravim te, zvesti varh njene deviške nedolžnosti! Pozdravim te, presrečni gospodar svete družine!

S potom svojega obraza si včlovečeno Besedo hranil! hudobnim rokam grozovitega Herodeža si ga odtegnil, bil si mu varh, vodnik in oče v Betlehemu, v Egiptu in v Nazaretu. Po tej očetovski skerbi, ktero si mu skazoval, mi sprosi to milost, da mu

tudi jaz zvesto služim vse svoje življenje. Sprosi mi srečno smert, da se s teboj vred pri njem veselim v svetih nebesih in ga vso večnost uživam. Amen.

18. „Spomni se“ k svetemu Jožefu.

Spomni se, o čisti ženin Marijin, o moj preljubeznjivi varh, sveti Jožef! da nikdar ni bilo slišati, da bi kdo potolažen ne bil, kdor je pod tvojo brambo pritekel, tebe na pomoč klical. S tem zaupanjem k tebi prihitim, da se tebi priporočim in z vso priserčnostjo izročim. Ne zaverzi moje prošnje, ti rednik Zveličarja mojega; temuč milostljivo me

sliši in usliši mojo prošnjo.
Amen.

(300 dni odp. enkrat na dan, ki se zamorejo tudi dušam v vicah v prid oberniti. Pij IX. 28. Junija 1869. Maurel.)

19. „O častitljivi sveti Jožef.“

O častitljivi sveti Jožef, oče in zavetnik devic, zvesti varh, kteremu je Bog nedolžnost samo, Jezusa Kristusa in Marijo, devic Devico, izročil; priserčno te prosim po Jezusu in Mariji, teh tebi tako dražih zastavah, zadobi mi milost, da se obvarujem nečistosti, in da s čistim, deviškim srcem služim Jezusu in Mariji, in da v njuni službi

stanoviten ostanem v popolni čistosti. Amen.

(300 dni odp. enkrat na dan.
Pij IX. 3. Sveč. 1863.)

20. Zdihljej k svetemu Jožefu.

O ljubi sveti Jožef, varuj me; varuj sv. cerkev! (50 dni odp. Pij IX. 27. Pros. 1863.)

Sveti Jožef, prijatelj pre-svetega Serca, prosi za nas! (100 dni odp. Pij IX. 3. Rož. 1874.)

Sv. križev pot,

kakor se navadno v Rimu moli.

1. Štacijon.

Jezus je k smerti obsojen.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem s svojimi grehi že tolikrat podpisal, me reši sodbe večne smerti, katero sem že tolikrat zaslužil.

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v

visoko častitem zakramentu sv.
Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

2. Štacijon.

Jezus križ nase vzame.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si voljno težki križ nase vzel, ktereга sem ti jaz s svojimi grehi pripravil; daj, da spoznam njih velikost,

ter jih objokujem ves čas svojega življenja.

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

3. Štacijon.

Jezus pervikrat pade pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus! te je pod križem na tla poterla. Merzi se mi nad grehi ter jih sovražim; odpusti mi, te prosim, in s pomočjo tvoje milosti nočem nič več grešiti.

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši **Serce Jezusovo** v visoko častitem zakramentu sv. **Rešnjega Telesa!**

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

4. Štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O prežalostni Jezus! o prežalostna Mati! ako sem vama dozdej toliko žalost delal s svojimi grehi, se to v prihodnje nič več ne sme goditi. **Z vajno pomočjo vaji hočem ljubiti, in vama do smerti zvest biti.**

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus; usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

~~~~~

5. Štacijon.

*Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ
nesti.*

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! kako srečen je Simon, da ti zamore pomagati križ nesti! Kako srečen bi bil tudi jaz, ko bi odslej ti pomagal križ nositi s poterpežljivostjo v vsem, karkoli mene zadene.

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

6. Štacijon.

Jezus prejme od Veronike potni pert.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si se tolikanj ponižal, da si vtisnil svoj presveti obraz Veroniki v potno

ruto, vtisni globoko tudi v mojo dušo spomin svojega britkega terpljenja in svoje grenke smerti.

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vica!h!

7. Štacijon.

Jezus v drugič pade pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Moji večkrat storjeni grehi so krivi, da ti, o preljubeznjivi Jezus! že spet padeš pod križem. Daj mi pomoč, da se ne povernem spet v greh!

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

8. Štacijon.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Ti, o Jezus! tolažiš Jeruzalemske žene, ki žalujejo nad tvojim terpljenjem. Tolaži tudi mojo dušo s svojim usmiljenjem, v kterega zaupam in si ga hočem v prid obračati.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

9. Štacijon.

Jezus tretjič pade pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Od prevelicega terpljenja, ki si ga že prestal, o Jezus! v tretjič padeš pod težkim križem. Stori, da se nič več v greh ne povernem. Moj Jezus! raji umerjem, kakor da bi spet grešil.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

10. Štacijon.

Jezusa slečejo in mu kisa in želča piti dajo.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki so te slekli in ti kisa in želča piti dali, reši me vendar vsega nagnjenja do časnih reči, in stori, da vse zaničujem, kar je posvetnega, ali kar me v greh napeljuje.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

11. Štacijon.

Jezusa na križ pribijajo.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Po tistih grozovitih bolečinah, ktere si občutil, ko so tvoje svete roke in noge z žeblji

prebodli, stori, o Jezus! da svoje meso neprenehoma križam s keršanskim zatajevanjem.

Oče naš... Češena si Marija...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus; usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

12. Štacijon.

Jezus umerje na križu.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si na križu umerl potem, ko si tri ure v naj britkejših smertnih težavah na njem visel, daj mi, da pred umerjem, kakor da bi še kdaj grešil. In ako moram še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim.

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši **Serce Jezusovo** v visoko častitem zakramentu sv. **Rešnjega Telesa!**

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

13. Štacijon.

Jezusa njegovi deviški Materi na naročje polože.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O prežalostna Mati! kako je bilo pač z britkostmi napolnjeno tvoje Serce, ko si svojega ljubega Jezusa mertvega na naročji imela. **O** sprosi mi milost, da sovražim greh, ki je bil kriv njegove smerti in tvojih britkost, da spokorno živim in v tvojem naročji sveto umerjem.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

14. Štacijon.

Jezusa v grob položé.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! vsemu hočem odmreti in le tebi živeti. Dokler mi je še tu živeti, hočem

le tebi in s teboj živeti, da enkrat v nebesih v tebi večno živim, ter tamkaj sad tvojega britkega terpljenja in tvoje smerti večno vživam.

Oče naš ... Češena si Marija ...

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Svete pesmi.

Mašne.

I.

Kirie.

Pred Bogom pokleknimo, Mi grešniki spoznamo,
Povzdignimo serce: Žalili smo Boga,
V nebesa zdaj pošljimo O težko vest imamo,
Vse misli in želje. Pokoja nam ne da,
Ta dar presvete maše Marija, vsi svetniki,
Sprejmi od nas, o Bog! Pomoči pros'mo vas;
Naj zбриše grehe naše, Smo grešniki veliki,
Naj varje nas nadlog. O Kriste, vsmil' se nas!

Gloria.

Bogu bod' čast in hvala!
Na zemlji mir ljudem;
K' je milost Božja dala
Rešenje vsem stvarjem.
Bog! hvalo ti pojemo,
Prišel si greh odvzet;
Ti slavo, čast dajemo;
Ti sam, o Bog! si svet.

Evangelij.

Bog sam nam oznanuje
 V življenje srečno pot,
 Temoto razsvetljuje,
 Nas varje grešnih zmot.
 Kristjani, poslušajmo,
 Kaj Jezus nas uči;
 Po njem se vsi ravnajmo,
 On zglede nam delí!

Darovanje.

Sprejmi Bog, Oče večni!	V ponižnosti pošljimo
Za nas prečisti dar;	Ta sveti dar v nebo,
Ga grešniki nesrečni	Gospod Boga prosimo,
Damo na tvoj altar	Da mu prijeten bo.
Za svoje hudobije,	Da naj mu bo češenje,
In celega sveta;	V zahvalo ino čast,
Naj nam jih čisto zmije,	Nam vernim pa v življenje,
Nam tvojo milost da.	In sveti cerkvi v rast.

Sanktus.

Svet, svet, svet Bog nebeški,
 Oblast imaš čez vse!
 Ves svet in rod človeški
 Ti hvalo, čast daje.
 Naj vedno hvaljen bode,
 Češen, povikševan,
 Odrešit vse narode
 Od Boga nam poslan!

Po povzdigovanji.

O angeli, hitite,
 In pridite z nebes!

Z nam' sveti kruh molite,
 Ni več kruh, Bog je res.
 Počutkom vsem telesa,
 Je Jezus tukaj skrit,
 Da b' skorej šli v nebesa
 Ga gledat in častit!

Zavživanje.

Moj Jezus! tebe vžiti
 Iz serca zaželim;
 Pa k teb' ne morem priti,
 Ker tolikrat grešim.
 Operi dušo mojo,
 Slabosti njene veš;
 Pokaži milost svojo,
 Da v duhu v mene greš.

Konec.

Svet dar smo dokončali,
 Odpeli čast Bogú;
 Očetu darovali
 Njegovega Sinú.
 Mertvim in živim sprava
 Za grehe naj bo to;
 Naj nam bo vsim zastava,
 Da pridemo v nebo.

II.

Kirie.

Pred stolom tvoje milosti
 Tvoj verni ljud kleči:

In tebe, Bog, v ponižnosti
 Svoj'ga serca časti.
 Stor' milost tem, kater' želé
 V solzah oprat' lastne dolgé.
 Odpusti Oče grešnikom,
 In skaži se dobrotljiv nam,
 Dobrot — ljiv — nam,
 Dobrotljiv skaži se nam.

Gloria.

Čast bod' na visokosti
 Bogu na vekomaj,
 In mir po širokosti
 Na zemlji bod' vselej.
 V ponižnosti pojemo
 Teb' hvalo, trojni Bog!
 Od tebe le prejmemo
 Rešenje iz nadlog.

Evangelij.

Iz tvojih ust izide
 Svet' evangelium,
 Na dno letó se snide
 Vsih kristjanov um;
 Modrost nas sama viža,
 Resnica nas uči:
 Kdor se pod njo poniža,
 Ta srečno prav živi.

Kredo.

Gospod, pred tabo s trepetanjem
 Te tvoja verna stvar spozna!

In verje z živim spoštovanjem
 Na tebe pravega Boga:
 Tud' verje v tvoj'ga ljub'ga Sina,
 Spočet'ga od svetega Duha,
 Ko Jesova ga korenina
 V deviškem cvetji je svetla.

Darovanje.

Tvoj mašnik zdaj daruje,
 Gospod, leté dari:
 Z njim tud' tvoj ljud zdihuje,
 In s srcem kvišk' puhti.
 Čist kruh je ino vino
 Za grehe naše dar,
 K tvoj'ga Sina spominu
 Je obložen altar.
 Vzem', Bog! letó dar'vanje,
 Dobrotljiv' Oče naš,
 Omeči to zdih'vanje,
 Da nam spet gnado daš.
 Le smert in kri presveta
 Tvoj'ga ljub'ga Sinu
 Nam da up, da bo vzeta
 Ta prošnja gor' v nebo.

Sanktus.

Poj: Sveti, sveti, sveti
 Je Bog in naš Gospod,
 Z angeli pojte: Sveti
 Si ti, Bog Sabaot!
 V nebesih in na zemlji
 Vso hvalo, čast vselej
 Stvari, Bog! svojih jemlji
 Zdaj in na vekomej.

Po povzdigovanji.

Poglej, o Oče, z visokosti
 Ves milostljiv na ta altar,
 Ti na-nj postav'mo po dolžnosti
 Zdaj tebi dopadljivi dar;
 Ta dar je sam tvoj Sin edini,
 Iz zgolj ljubezni darovan:
 Za nas prisojen umornini
 Strašno na križu bil zaklan.

Obhajilo.

Gospod, jest nisem vreden,
 Da b' tebe dans zavžil,
 Al' reci, da bom vreden,
 Ter bodem zopet živ.
 V duhu tebe prejeti
 Iz serca jest želim,
 Daj, Ženin naš presveti!
 Da gnado zadobim.

Konec.

Daritev smo končali,
 Ta dar je, Bog, tvoj Sin:
 Mi smo vsi skup spoznali
 Tvojih darov spomin.
 Skoz njega smo prejeli
 Rešenje 'z naših vez.
 Zdaj zadnjič nam dodeli
 Svoj žegen iz nebes.

III.

Kirle.

Pred tabo na kolenih,
 O Bog, te molimo,
 In polni želj ognjenih
 K tebi zdihujemo.
 Daritev svete maše
 Si daj, o Bog, dopast',
 In zdihovanje naše
 Povikšaj tvojo čast!

Telo je to, vzemite,
 Telo in moja Kri;
 Nikdar ne pozabite,
 Kaj Jezus vam stori.
 Za vas on hoče umreti
 (O človek pomni to!),
 Da dá ljudem živeti,
 Da jim odpre nebó.

Gloria.

Čast, hvala in hvaležnost
 Je tvoja b'la in bo:
 Nepokoj in betežnost,
 O Bog! odverni jo.
 Daj nam mirú in tebe,
 Bog! vedno deržat' se;
 V teb' iskati tebe;
 Vesel' častiti te.

Evangelij.

'z ust Božjih se iz-haja
 Svet evangelium,

V serce se nam vsaja,
 Nam razsvetljuje um.
 Bog govori, Bog večin,
 Pri Bogu ni laží,
 O srečin, trikrat srečin,
 Katér se ga derží.

K r e d o.

Bog Oče, mi spoznamo,	Sosesko keršenikov
Da vse je tvoja stvar,	Al cerkev verjemo,
Kar je in kar imamo,	Tud občestvo svetnikov,
Dobrote tvoje dar;	Zedinstvo v en' telo.
Od tebe, Oče! ide	Tud grehov odpušenje
Sin rojstva večnega,	Na temu svetu zdaj,
Spočetje njega pride	Života res vstajenje,
Od Duha svetega.	Po tem pa sveti raj.

Darovanje.

Naj, Bog, dopade tebi,	To naše darovanje,
Kar ti darujemo;	O Bog! ne zverzi ga;
Scer kruh je sam na sebi	Vse misli in vse djanje,
In vino zgolj samó;	Vse serca, v dar jih ná!
Pa 'z kruha in iz vina	O daj, da bomo zvesti
Bo kmalo, kar zdaj ni,	Ti, Oče! v vsih rečeh,
Edin'ga tvoj'ga Sina	Odvzem' znad naše vesti
Telo in prava Kri.	Težilo vsih pregreh.

S a n k t u s.

Povzdignimo, kristjani,
 Vsi svojo pesem zdaj,
 Zapojmo skupej zbrani:
 Svet, svet na vekomaj!
 V nebesih in na zemlji
 Se vidi njega moč;

Nevercem zmoto jemlji,
O Bog! in uma noč!

Po povzdigovanji.

Molimo klečijoči
Boga zakritega,
Okó ga ne razloči,
Pa vera znat' ga da.
Zdaj tukaj brez pogleda,
O Bog! te vidimo,
Zadosti je beseda,
Da tebe verjemo.

Zavživanje.

Vel'k čudež se odkriva,	O srečin, kdor verjame,
Vel'k čudež se godi,	Da tukaj Jagnje je,
Gospod se zdaj vživa,	Katero nam odvzame
Tud' vera ima oči.	Vsih grehov butare.
Podoba je scer vina,	Le to je jéd, to véra
Podoba kruha vsa,	Kristjane poduči,
Ne vid' se nič spremína,	Ljubezni je brez méra,
Telo in Kri je pa.	Od ktere duh živi.

Ite Missa est.

Ker smo zdaj mašo sveto	Deržimo pomoč' Božje
Spodobno slišali,	Se skoz in skoz terdno,
Povz'mimo čast odpeto	Le te naj nam orožje
In hvalo z angeli.	Pred vso hudobo bo.
Dopade naj mu djanje	Brez greha daj nam stati
Opravljen'ga darú,	Pred sodbo zadnji dan;
Vir gnade bod' darvanje,	Po angelih nas zbrati,
In dolžna čast Bogu.	Na njega desno stran.

Pesem v čast svetemu Jožefu.

1.

Tebe, Jožef! kinč svetnikov,
 Hvali ves nebeški dvor;
 Njim se vernih keršenikov
 Oglasi hvaležni zbor.
 Ti si polni zasluženja
 V družbi čistega življenja,
 Tebi zvoljeno Devico
 Bog u sveto varstvo da.

2.

Ti si 'z Davidove hiše
 Imenitnega rodu,
 Tvoj rod se od kraljev piše,
 Zdej pa revnega stanu.
 Ali Bog na stan ne gleda,
 Tudi ne žlahtnosti reda;
 Tega Bog čez več postavi,
 Kdor je zvest v majhnemu.

3.

Clo za ženina Device
 Tebe zvoli večni Bog,
 Varih Sina porodnice,
 Kakor Oče si v nadlog'.
 Jožef! le boječ ne bodi,
 Od Marije stran ne hodi,
 Angel pravi, de je ona
 Mati Božjega Sinú.

4.

Tvoj'ga Sina iz Device
 Ljubeznjivo si redil,
 Ker je 'z milosti ročice
 Teb' in tudi nam molil.
 Tje v Egiptovsko deželo
 S' jih 'z nevarnosti odpeljal;
 Zgubil ga v Jeruzalemu,
 Najdel, in se veselil.

5.

Mi po brumnemu življenji
 Zadnjič mirno umerjemo,
 In Boga po zasluženji
 Za plačilo prejmemo:
 Ti pak ga že tukej imaš,
 Zvoljenih sladkosti vživaš,
 Vse tolažbe Jezusove
 Tukej prejmeš, mi le tam.

6.

O svet' Jožef! blagor tebi,
 Ker pri boji zadnjemu
 Imaš Jezusa pri sebi,
 Oživljavca slabemu.
 Tud Marija, Božja Mati,
 Teb' na stran je hotla stati,
 In britkosti grenke smerti
 Njih obličje odpihlja.

7.

Si premagal moč hudiča,
 Rešen od zavez mesa,

Božja milost te zveliča
 'z zasluženja Jezusa.
 Zdej te limbarji obdajo,
 Ktere cvesti ne nehajo
 Med izvoljen'mi svetniki
 Tam na večnem sedežu.

8.

Tvojo lilijo razcveteno
 Danes spregledujemo,
 Tvojo čistost nezrečeno
 Željni preišljujemo.
 Danes si prejel plačilo,
 (Za zvestobo gre vračilo)
 Tvoja vterjena ponižnost
 Tebi večno čast deli.

9.

O v nebesih zdej kraljuje
 Ljubi, vsi prosímo ga,
 De čez naše duše čuje,
 In nas reši od dolga;
 Kadar pride smertno spanje,
 De odžene zalez'vanje,
 De nas sprejmejo v svetlobe
 Lope večnega miru.

10.

Ljuba Mati Jezusova!
 O kraljica čistih d'vic!
 Tovaršica Jožefova!
 Sprejmi nas iz téh temnic.

Ker bo ura nam odbila,
 Duša se od nas ločila,
 O pristopi s svojim Sinam,
 S svetim Jožefom k pomoč'.

11.

Tebi, trojni Bog, gre hvala,
 Tebi gre povikšanje.
 Tebi se bo čast dajala,
 Nam pa gre ponižanje:
 Ti kraljuješ na višavi,
 V večne lučice blišavi,
 In deliš zdej zlate krone
 Svojemu služabniku.

Molitev.

Svet'ga Jožefa življenje
 Naše pota razsvetli,
 In njegovo zasluženje
 Grešnike razveseli:
 Njega prošnja naj odveže,
 Kar slabost nam ne doseže,
 De nam bode podeljeno
 Od Gospoda našega.

Pesmi v čast Materi Božji.

1. **V**éš, o Marija!
 Moje veselje,
 Véš moje želje?
 Ljubil bi te;

Zmiraj pri tebi
 Hotel bi stati,
 Ljubljena mati,
 Zverzi me ne!

2. Kaj pa ti hočeš, Moja Kraljica, Sladka Devica! Da ti podam? Drugega nimam, Prosim pohlevno, Vzem' serce revno, Rad ti ga dam!	3. Pa ti, Kraljica! Si ga že vzela, In si ga vnela, Za te gorí! Mati preblaga! Ti ga ohrani. Hudemu vbrani, Reši ga ti!

~~~~~

Glas iz serca zaženimo,
 Mater Božjo poslavit,
 Da pusti nam, jo prosimo,
 Jo priserčno počastit';
 Ona je nebes Kraljica,
 Ona naša pomočnica.
 Naj jo hval'jo vse stvari:
 Bod' češena, D'vica ti!

Je prišla, za nas rojena,
 Lepšat in osrečit svet,
 Kakor lil'ja zasajena,
 Lepšal jo je d'viški cvet.
 Je živela le v samoti,
 Le v ponižnosti, tihoti.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

Z Božjo milostjo navdana
 Polna od Boga dobrot,
 Mati Božja bila zbrana,
 In veselje nas sirot.
 Jezusa nam je rodila,
 Nam zveličanje dobila.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

O, poslušaj zdaj, Marija!
 Mile prošnje nas otrók,
 Nas zatira hudobija,
 O, poslušaj ti naš jok:
 Daj Boga za nas prositi,
 Vselej te žel'mo častiti.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

1. Češena Kraljica,
 Češena mi bod'!
 O čista Devica,
 Češena mi bod'!—
2. Pred tebe, Marija!
 Tje v duhu hitim,
 Po tebi, Marija!
 Serčno hrepenim,
 Češena Kraljica! itd.
3. Pa nekaj, predraga!
 Nazaj me derži:
 Devica preblaga
 Oh, greh me teži.
 Češena itd.
4. Sem deleč zabredel
 Od tebe, moj up!
 Globoko je vjedel
 Pregrehe me strup.
 Češena itd.
5. Kak hočem jest vstati
 Brez tvoje moči?
 Usmili se, Mati!
 Oh, reši me ti!
 Češena itd.
6. Pomagaj, Marija!
 O prosi za me!
 Pomagaj, Marija,
 Da pridem pred té!
 Češena itd.
7. Vse upanje svoje
 Postavim na té;
 Le Dete ti svoje
 Poprosi za mé!
 Češena itd.
8. Kaj ne? o Devica!
 Da upati znam,
 Da tebe, Kraljica,
 Za Mater imam.
 Češena itd.
9. Sej ti si Devica,
 Dobrotljiva vsa!
 Si nam pomočnica,
 Kot nekdam si bla,
 Zatorej, Marija!
 Češena mi bod',
 Na veke, Marija!
 Češena mi bod'!

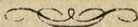
1.
IMC Marija ljubeznjiva!
 Ti moje si veselje,
 Vse moje serčne želje
 So, vedno te častiti,
 Če se me žalost loti,
 Al' grozne bolečine,
 Mi vsa nadloga mine,
 Ko k tebi pribežim.

3.
 In kadar bom vmiral
 Bom klical Ime Marije,
 To mi tolažbo vlije
 V prežalostno sercé.
 Marija! iz serca zdihnem,
 Ko zora zjutraj vstaja,
 In solnce ko zahaja,
 Marijo kličem spet.

2.
 Ime presveto tvoje
 V serce si čem vsaditi,
 In sabo ga nositi
 V sercu, kjerkoli bom.
 In ko zavoljo greha
 Mi serce v strahu bije,
 Samo ime Marije
 Mi serce vpokoji.

4.
 Ko me sovražnik skuša,
 Zavpijem: Oh, Marija!
 In ta peklena zmija
 Prestrašena zbeži.
 To sveto Ime Marije
 Klicaje, bodem srečno
 Tù živel, ino večno
 Se tamkej veselil.

5.
 Usmiljena Marija!
 Ti si mi zvesta Mati,
 Zato se ni mi bati,
 Te klicat' na pomoč.
 Zatorej bom klical
 Marijo v vsaki sili,
 Ker ona se usmili,
 Kot Mati ljubljena.

Kazalo.

	Stran
Častimo svetega Jožefa	5

I. Del.

Češenje svetega Jožefa.

Mesec, svetemu Jožefu posvečen	16
Molitev pred vsakdanjim premišljevanjem	22
Molitev po premišljevanji	25
P r e m i š l j e v a n j a :	
1. Katoliška cerkev visoko časti svetega Jožefa	28
2. Z versko resnico neomadežanega Marijnega spočetja je povikšana tudi slava svetega Jožefa	35
3. Verska resnica neomadežanega spočetja je serce svetega Jožefa razveselila	43
4. Koliko pravico nam daje verska resnica neomadežanega Marijnega spočetja do serca svetega Jožefa?	49
5. Sveti Jožef, ženin Marijin	54

6.	Marija časti ime svetega Jožefa	61
7.	Sprednosti svetega Jožefa . . .	67
8.	Čast svetemu Jožefu, ker je imenovan „oče Jezusov“ . . .	79
9.	Kako sta Jezus in Marija svetega Jožefa častila?	86
10.	Kako je Jožef Jezusa in Marijo ljubil?	95
11.	Sveti Jožef je Jezusu ves vdan	103
12.	Srečen Jožef, ki živi z Jezusom	109
13.	Jezus na naročji svetega Jožefa	118
14.	Sladkost tihega in skrivnega življenja	126
15.	Marija priserčno želi, da svetega Jožefa častimo	133
16.	Ponižnost svetega Jožefa . . .	141
17.	Sveti Jožef, mož molitve . . .	149
18.	Sveti Jožef v voljo Božjo ves vdan	163
19.	Sveti Jožef na svoj god nič ne odreče	177
20.	Priserčnost Jožefova proti Jezusu	187
21.	Sveti Jožef je povzdignjen nad vse svetnike stare in nove zaveze	195
22.	Sveti Jožef, pravičen mož . . .	203
23.	Sveti Jožef je povzdignjen nad devetere kore vseh angelov .	211
24.	Sprednost svetega Jožefa v nebesih	217

	Stran
25. Draga smert svetega Jožefa v rokah Jezusa in Marije . . .	225
26. Častito vstajenje svetega Jožefa	232
27. Posebna slava svetega Jožefa v nebesih	241
28. Sveti Jožef, varh in patron vsem kristijanom	249
29. Moč svetega Jožefa, s katero nam v vseh potrebah pomagati zamore	257
30. V skušnjavah se zatekajmo k svetemu Jožefu	270
31. Velika moč svetega Jožefa pri Jezusu	284
Sedem nedelj, svetemu Jožefu posvečenih	296
Molitve v čast sedmerih žalost in sedmerih veselj svetega Jožefa .	302
Devetdnevnic v čast svetemu Jožefu	309
Tridnevnic v čast svetemu Jožefu	321
Teden, svetemu Jožefu posvečen .	339

II. Del.

Navadne keršanske pobožnosti.

Jutranje molitve	347
Večerne molitve	352

	Stran
1. Sv. maša v čast svetemu Jožefu	357
2. Sv. maša v čast preblaženi Devici Mariji	379
3. Sv. maša za duše v vicah	403
Spovedne molitve	436
Obhajilne molitve	451
Molitev za odpustke	463
Litanije v čast svetemu Jožefu	466
Lavretanske litanije	469
Litanije vseh svetnikov	479
Nektere molitve v čast svetemu Jožefu	493
Sveti križev pot	539

Svete pesmi.

Mašne pesmi	557
Pesem v čast svetemu Jožefu	566
Pesmi v čast Materi Božji	569

